marin mincu

ISBN 973-21-0624-7

1501

editura minerva

Marin Mincu nu este numai unul dintre poeţii noştri foarte importanţi, dar şi unul dintre foarte puţinii poeţi români care, asemenea tuturor marilor poeţi moderni, au o acută conştiinţă a actului lor poetic. Locul lui **într-o istorie a literaturii române va fi** corect fixat doar atunci când criticul Marin Mincu nu va mai fi opus poetului Marin Mincu şi când, dimpotrivă, **poetul şi criticul** vor fi văzuţi ca fiind unul, şi ca potenţându-se reciproc.

IRINA MAVRODIN

1501

marin mincu

fondată în 1895 bpt serie nouă

marin mincu

vine frigul !

CLUBUL CĂRȚII DIGITALE
BIBLIOTECA ALEPH

Culegere și tehnoredactare computerizată
de
CONSTANTIN NIȚĂ

Ediție supravegheată și revăzută de autor.

marin mincu

vine frigul !

poezii

PREFAŢĂ
DE
GHEORGHE GRIGURCU

TABEL CRONOLOGIC
DE
GEORGE POPESCU

POSTFAŢĂ
DE
IRINA MAVRODIN

BIBLIOTECA PENTRU TOŢI • 2000
EDITURA MINERVA • BUCUREŞTI

Ilustrația copertei: reproducere după *Christos mort* de Andrea Mantegna.

Cartea a apărut cu sprijinul Ministerului Culturii.

ISBN 973-21-0624-7

PREFAȚĂ

NARCIS FAȚĂ CU REALUL

În poezia lui Marin Mincu observăm *o evoluție de la viziune concretă la construcție, de la imaginație la autoreferențialitate*. Altfel spus, de la ontologie la teorie, ceea ce reflectă mersul general al liricii moderne, care-și pune mai întâi problema rupturii dintre subiect și obiect (subiectul autonomizându-se într-un chip narcisiac), apoi cea a limbajului (Roland Barthes: „Este scriitor acela pentru care limbajul constituie o problemă, cel care îi simte profunzimea, nu instrumentalitatea sau frumusețea"). E până la urmă o damnare la semn, o convertire a *mimesisului* în *semiosis*. Dar și prima etapă a creației poetice a lui Marin Mincu, corespunzătoare „stării de criză" (Ștefan Aug. Doinaș), se află sub egida unei damnări violente, stihiale, deci a unei abateri de la linia echilibrului, a normalității morale. Poetul cultivă inițial un expresionism arhetipal, care derivă din Blaga și Arghezi, congener, însă, cu discursul unor Ion Gheorghe, Ioan Alexandru, Gheorghe Pituț. Sensul său mai adânc e cel al crizei poetice, care-și alege limbajul convenabil, mai întâi al ebuliției tulburi, izvorând „din zonele sumbre ale instinctului". „zadarnic tinzând spre limpezimi", rezolvându-se „într-o tenebroasă învăpăiere de apocalips" (I. Negoițescu). Cosmosul funerar reprezintă creuzetul personalizant în care se amestecă aceste amare impulsuri de forță încătușată: „Scârțâie aștrii ca niște sicrie / lămpi mioape pâlpâind / în cimitirul de eter bălăngănindu-se / monoton la fiecare moarte / cu scheunat ruginit și-ar desface încheieturile dacă / n-am fi noi să-i cărăm / silnic ca pe niște samare / pe grumaji se bătucește spinarea / de

jug mereu ne-nlocuim / samarul sorilor ciclic roind / fiecare cu o constelaţie-n / cârcă ne mîngîie ochii / cenuşa dospită picurând / din cratere stinse ecoul paşilor / scurmă în noaptea / eternă ni se topeşte / carnea de ger şi ne-ngheaţă / măduva în oase suflarea / noastră-i de pripas ca / urletul stingher al cîinelui" (*Exod*). Paradoxal, în vizionarismul lui Marin Mincu vitalitatea întunecat proliferantă e stigmatizată de golul extincţiei: „Ne soarbe golul fără capăt / de setea morţii sugrumaţi / acolo vaierul stânca topeşte / stalactite – sufletele celor // ce nu vor să moară / iarba şi lutul amestecă / zarul rostogolit în peşteră / fără-nceput oasele curse // ştirbe gingii mai rod / pragul de zodie / cu fruntea oarbă poticnind" *(ibidem)*. Scenariul mitic îl aminteşte, uneori presant, pe autorul *Laudei somnului*: „Pe ghizduri de fântâni ard paseri negre / le-atrage hipnotic chipul meu din adânc. // Vai, umbletul carului striveşte colibele / din aşezarea răsărită-n dreapta cale / unde drumeţii muşcă lacomi pâinea domnului – / doar apele ştiu cumpăna când va cădea / ca un trăznet în pomul din paradis" (*Martor*). Dezvoltarea paradigmei lirice e însă mai crudă, „barbară", relevând pigmenţii temperamentului valah: „Din colţ de rai un fluierat / descântec şarpele – în fructe / coapte presărând capcana; / un pricolici în joc trândav // ademeniri în iere se depun / un soare putred tăvălind / dar Dumnezeu în rugăciune / palmele răstignite" (*Păcat*). Apare evocată o lume dură, de o concreteţe terifiantă, a unei materii restrictive ce-şi expulzează convulsiv spiritul spre a-şi regăsi deznădăjduita identitate primară. Fondul său e un absurd primordial, o rea întocmire a cosmosului ce se dă în vileag treptat. Teroarea vitalului în sine e figurată cu asupra de măsură. S-a vorbit pe drept cuvânt aci de un barochism al elementarului, ca de o superfetaţie a materialităţii în confruntare cu sine însăşi. Făclii în agonie, păduri de păr, dealuri de comete, delirul oaselor, zvonul lanţurilor, mersul ca o otravă, ruga stinsă, linţolii de durere, nefiinţa stearpă – iată câteva sintagme ce închid cum o acoladă această perspectivă neagră a nemîntuirii, asumate totuşi, la un moment dat, printr-un psalm păgân al carnalităţii

vorace: „tu zeiță iertătoareo dă-ne / vraja moștenită a întrupatului / blestem vrajba noastră fără / seamăn uit-o seacă golul / fără capăt al orgoliului / divin umple plăsmuirea / noastră cu duhoare și venin / sparge clipa neființei sterpe / dă-ne iar mirosul / de-armăsari să ne-mbete / nechezatul pur de fete / să ne-adoarmă sângele / dospit în carnea albă / să puim din bumbi de / lut sacrul lumii început // bumbumbum și bumbumrum / dă-ne doamne iar o margine de drum" (*Exod*).

Insignele producției inițiale a poetului Marin Mincu, deși extrem de personale, sunt caracteristice pentru momentul '60. Spasmodice, hohotitoare, delirante, ele divulgă o dublă stare critică: cea a erupției de sub interdicțiile „realist-socialiste", după aproape două decenii de așteptare, și cea a confruntării cu modelele „clasicizate" ale perioadei interbelice, scufundate în prospețimea frustă a unui flux vital, a unui ezoterism apocrif. Plânsul ispășitor se extinde, personificator, asupra materiilor: „E-un plâns în lut, un geamăt / se-nfioară încet – se surpă verdele-n frunze, / ca de-un cutremur treaz foiește carnea / dospind dezastre-n drojdiile somnului, / prelinse valuri sparg în țărmuri / și aburesc icoanele în vis". (*Cutremur*). La mare cinste se află urletul expresionist precum în celebra gravură a lui Ensor: „ieșiți din puii blînzi pufoși,/ mulțimea însăși obosită / cu pietre nu mai dă / ci doar mă urlă adesea" (*Răspîntie*). Sau: „Urlă gurile înțepenite în strigăt" (*Cutremur)*. Sau: „totul e la locul lui îți spui / cînd deodată începe să urle aerul" (*Așteptarea*). Sau: „mă ferec înăuntru astup / fereastra uși le bat în cuie și / până dimineața urlu crîncen / de se dărâmă zidurile vechi // iar eu rămân baricadat în urlet" (*Semn rău*). Culoarea stăpînitoare a vieții vegetale, verdele, devine obsedantă într-o accepție a regenerării irezistibile. Unele accente par a fi modelate expres cu un atare țel.

La această primă treaptă, poetica e încă scufundată în imagine. Ca la V. Voiculescu, cuvintele sunt „herghelii de semne" care se

târâsc în lupte cu rezultat imprecis sau, neputincioase, se zbat, vocaţia poetului fiind în principal cea a restabilirii obârşiilor fiinţei, deci de ordin moral-vizionar. „Conţinutul" liric prevalează. Autorul se află prins încă în substanţa poeziei ca într-o materie protectoare, de ontologică inspiraţie. Însă ontologia aceasta lirică, întunecoasă, crispată, torturată până la limitele suportabilităţii, începe treptat a se rarefia, a se cumpăni, a se însenina...

Se iveşte astfel o etapă de tranziţie, în care Marin Mincu dă impresia unei anume detente, a unei pacificări în raporturile sale încordate (nu o dată marţiale) dintre eu şi noneu. Înainte de-a deveni precumpănitor *scriptor*, se „umanizează", deschizând ferestre spre universul ale cărui tentaţii şi mângâieri se arată dispus a le accepta. Vizionarismului încrâncenat, modelat întru deznădejde şi sarcasm, îi ia locul o contemplaţie sobră, dacă nu întrutotul epurată de tensiune, măcar considerabil îmblânzită, „domesticită" prin senzualitate. O senzualitate chiar, pe alocuri, „ceremonioasă, care impune un stil foarte aproape de manierism" (Nicolae Manolescu), învecinată, după acelaşi N. Manolescu, cu „formula lui N. Davidescu din *Helada*, a lui Camil Baltazar din *Biblice* şi chiar a lui Arghezi din *Versuri de seară*": „Unde te ascunzi neastâmpărul meu/ peste lanuri au năvălit secerătorii/ dezmierdându-se ciocârliile cad/ ucise de bucurie în aurul snopilor/ revărsate miresme înmlădiază vorbele/ prepeliţa sâsâie deochiate chemări/ de pălălaia arşiţei picură laptele cucului/ toropind vietăţile cu un somn greu/ aerul aprins se lichefiază/ curgând încleiat peste pământ/ adoarme orice suflare de apăsarea lui/ se şterge orice cuvânt/ eu te aştept sub copacul de pe răzor/ unde iarba geme nemângâiată de pas/ când păsările adormite ni se sparg în creştet/ fructe prea coapte şi fără glss" (*Alint*). Sau, încă mai limpede, o beatitudine frizând o mistică a Erosului: „Să ne bucurăm de seara aceasta îmbălsămată/ cu paşi zeieşti răsunând pe frunze/ să rupem mlădiţe cu dinţii/ din ciorchinii de linişte/ aruncând între noi cu fructele coapte ale nopţii/ să ne oprim pe marginea Lunii/ să ne oglindim acum şi aici/

în apele misterioase/ să plângem pentru mirosul de pudoare pierdut/ căzând în copilăria neştiutoare/ eu mă fac arbore şi cresc în Lună/ fii tu privighetoarea burând muzici de dincolo/ în aburul ce ne desparte/ caţără-te pe praful selenar/ şi ogoieşte durerea clipei/ ce ne-a fost dată acum pentru totdeauna/ iubito hai să ne prindem de mână/ bolnavi de dragoste să îngânăm cântarea cântărilor/ şi să ne bucurăm de seara aceasta îmbălsămată" (*ibidem*). Ori de-a dreptul ca o îngânare a tonalităţilor veterotestamentare, pe harfele unei limbi purificate, gingaşe şi înmiresmate, prevăzute cu imaginile unei galanterii vetuste, totodată exaltate şi strunite: „ţi-am atins amfora şoldurilor/ tresărind de aşteptare ca roua în faţa soarelui/ ţi-am prins genunchii sfioşi în palme/ şi i-am desmierdat ca pe nişte miei/ iar ei ar fi zburat ca nişte păsări străine/ mi-am apăsat urechea pe marmura pântecului tău/ înfrigurat de teamă şi-am auzit cum/ ninge tandru pe Himalaya/ am trecut cu degetele peste albeaţa tălpilor tale/ şi-am înţeles că eşti neatinsă/ ca blana de tigru nevînat/ am dorit să te vânez ca pe o sălbăticiune/ am aruncat spre tine toate săgeţile/ mi-am pierdut scutul/ mi-am rupt lancea/ şi cu mâinile goale/ vin la tine să te întreb/ nu vrei să-mi fii mireasă?" (*ibidem*). Graţie acestui interludiu senzual, poezia lui Marin Mincu atinge al doilea pol al său de ontologizare, filtrându-se prin diafan, până la extazul emoţional. E momentul său de absoluţiune...

Direcţia dezvoltării lirismului lui Marin Mincu e, cum spuneam, în vederea unei dezontologizări, în favoarea tramei formale, a trecerii de la „discursul simbolizant" la „practica semnificantă". Poetul ajunge să pândească impasul concretului cotidian", propunându-şi a transcrie „conştiinţa fragilităţii în expresia lingvistică". Aceasta nu înseamnă altceva decât o criză a ontologicului, asumată într-o măsură cu atât mai mare, cu cât poezia se concentrează dramatic asupra propriului său mecanism productiv. Dacă spiritul auctorial se arată degradat de materialitate, acelaşi spirit apare recuperat prin destrămarea materialităţii, pe planul secund al Formei. Subliniem, pe un plan secund, deoarece planul prim al

acestei creaţii îl reprezintă criza substanţială a fiinţei şi a poeziei deopotrivă, care implică, pe de o parte raporturile fiinţei cu lumea, iar pe de altă parte ale poeziei cu fiinţa. „Structura" poeziei, condusă de-o hiperconştienţă tematizată, este însăşi *starea de criză*, situată în condiţii de variaţie. (Să ne reamintim definiţia pe care Michel Rifatterre o dă textului: „O variaţie sau o modulaţie a unei singure structuri – tematică, simbolică, ce are a face – şi această relaţie permanentă cu o singură structură constituie *semnificanţa*".)

Pentru a crea un cadru propice autoreferenţialităţii poeziei, concretul e demitizat, umilit, numit în termeni sfidători „tehnici". Cu scopul de a face mai palpabilă această despărţire de materia nemijlocită, autorul o abordează la modul pictural, mai constrângător derizoriu, în chipul în care poate fi analizată, demontată: „corpul destins albul străveziu/ în contact violent cu monoculoarea/ acelei ţesuturi asprimea aerului// raza privirii laser abstract/ decojirea fructelor din vaza pictată/ (nu te uita către mine)// talpa piciorului puţin deformată/ îndoire provocată de unghiul de perspectivă/ îndoiala surprinsă fără să vreau// tremurul luminii în cameră/ nuanţa stacojie a sângelui pulsând/ frenetic vineţeala cărnii// vibraţia materială absenţa obiectului/ (ah nu mă abandonaţi eu sunt vie sunt *olympia*)/ floarea e roşie în părul tău// tăierea braţului de brăţară/ şiretul înnodat şiret în jurul gâtului/ şi muchia desenului secţionând nudul în două" (*Proba ca formă de expresie*). Ori îşi descrie actul scriptic ca pe-o automutilare, ca pe-o exorcizare, ca pe-o falsificare de sine. Căci abstracţia deplină, eliberarea totală de lestul vital nu e decât o himeră: „eu scriu greu scurmând adânc cu ciobul în carnea proprie dar sunt un iov negat. căci tăietura nu e îndeajuns de dureroasă e doar la limita de sus a pielii nu am încă destul curaj să tai în carnea vie până la os până-n măduva sângerie a osului meu alb sunt doar un ticălos de scrib nevolnic înfricoşat de moarte de faţa mea cea mai ascunsă pe care nici nu vreau s-o cercetez ca s-o cunosc nu fac decât să mă exorcizez într-o descriere ce mă falsifică livrându-mă neîntreg mărturisirii se coace mârşăvia în gându-mi negîndit pândit de carne e un păcat mai mare decât crima

să nu pot vorbi în libertate despre mine" (*Am visat că visez că sunt înger*). Înverşunându-se a face o poezie a poeziei (căci asta e, în esenţă, *metapoezia post-modernă*!), Marin Mincu o celebrează ca pe o femeie-arhetip, punându-i în paranteză (însă ce paranteză grăitoare!) identitatea carnală: „eu scriu o poezie lipsită de limfă ca acea femeie arhetipală ce nu se verifică-n propria-i carne nu are şolduri de iapă-n călduri nu te împunge cu bumbii ascuţiţi ai sânilor nu te îmbată parfumul ei dar e mai femeie decât toate femeile" (*ibidem*). Cuvântul e abordat în sine, ca un Demiurg *sui generis*, într-o foială de obsesii grave stimulate de vidul (relativ!) al metodei textualizante. Poezia devine fie obiect al unei necesităţi lăuntrice, vizionat cu ironie simulată („a vorbi azi de poezie cu gravitate/ a spune vorbe mari: e un lucru indispensabil/ fără ea nu se poate/ trăi [îmi râdea în nas un ins urduros/ la coada de fazani/ chinezeşti]" – *Probă de poezie*), fie un fapt pur teoretic, cu o substanţă dolorică interdictivă, e drept („din cioburi risipite se reconstituie/ un lucru fragil calci din întâmplare/ într-o conversaţie despre/ călcâiul lui Ahile// răni sângerânde îţi umplu discursul/ nu mai ai cum să-l rosteşti în for/ nici măcar ca pe un exerciţiu/ de retorică gratuită" – *Probă retorică*), fie o imagine a sterilităţii ce se mulţumeşte a mima actul scrierii : „el poetul se scoală devreme/ pe la ora şase şi-un sfert/ când îl apucă *maldoror*/ îşi îmbracă salopeta de semnonaut/ cu tandreţea unui amant/ şi se apleacă spre pagina albă" (*Fals tratat despre miel*).

S-a afirmat nu o dată că poezia modernă este marcată de separarea subiectului de obiect, a eului creator de lume. Termenul secund e suspendat, în timp ce termenul prim se instituie într-un subiect-obiect autarhic, ce-şi imaginează că se poate lipsi complet de realitatea materială, oglindindu-se năsăţios în sine. E basmul lui Narcis. Fiind atât de vechi, întrebarea care se pune este dacă nu cumva, pe de o parte, orice creaţie artistică nu e, în fondul său misterios, o autocontemplaţie ce se abstrage din context, iar pe de alta dacă ea e chiar atât de ruptă de cosmos cum pare, dacă narcisul liric nu e... relativ. În termenii poeticii recente, situaţia se corelează

cu cele două tipuri de lectură pe care le distinge Riffaterre: o lectură ce receptează poezia la treapta mimesisului, degajând un sens bizar pe realul care transcende limbajul şi alta care se percepe ca simiosis, curată figură textuală invalidând referenţii, deschizându-se cititorilor avizaţi în chip de semnificanţă. Nu e greu de sesizat că Narcis preferă codul doi. Întrebarea formulată mai sus e, oricum, legitimă. Oare raportul lui Narcis-poetul cu lumea e unul de separaţie totală sau e mai curând unul de complexă determinare reciprocă? Nu e vorba mai curând de o aspiraţie a lui Narcis către o independenţă spirituală pe care n-o poate, în fapt, dobândi, supus fiind unei cooperări inevitabile cu realul, care e singurul medium al interiorităţii sale, singurul său mijloc expresiv în care-şi întipăreşte efigia? Desigur, Narcis vrea să distrugă lumea. Dar reuşeşte? „La mine, tabloul e suma unor distrugeri", spunea Picasso. Dacă ar fi numai atât, ar rămâne doar un gol. „Metafora, notează Marin Mincu, poate să ne ajute să exorcizăm realul." Dar izbuteşte oare să-i alunge demonii? Dacă ar fi aşa, Narcis nici nu s-ar putea defini ca fiinţă rezultând din tensiunea dintre eu şi noneu.

Versurile lui Marin Mincu par a proba – cu sau fără intenţia expresă a autorului lor – tocmai această ambivalenţă a poeziei, care se situează între năzuinţa figurii estetice pure şi concretul de neînlăturat, ca materie cosmică în răsfirare spaţio-temporală, înăuntrul ca şi în afara fiinţei auctoriale. Ceea ce poetul construieşte cu trufia originalităţii acute, a inaugurării, se dovedeşte a purta, la o privire mai iscoditoare, amprenta indelebilă a începuturilor Creaţiei. Universul are un început absolut, recunoscut cu o patetică ironie: „mi-am dus mâna la buzunarul secret/ şi am scos binoclul/ ca să arunc o privire în peisaj/ a trebuit să observ atunci că,/ dintr-odată toate/ deveniseră în jur gotice/ şi nu deveniseră/ ci fuseseră (mi s-a spus)/ de la început astfel" (*O primă impresie despre poem*). Drept care viziunea poetică nu se poate întemeia decât pe o dualitate explicită sau implicită. Cei doi cai, unul fenomenal, altul abstract, ilustrând „categoria absenţei", sunt deopotrivă tentaţi de pâinile existenţialului, alcătuite dintr-un aluat de „chemări închegate

strâns". Sunetele orfice, miresmele pâinii şi aburii fiziologici-fantasmagorici învederează unitatea inextricabilă a vitalului, în acelaşi timp abhorat şi restaurat, sub o formă sublimată, în discursul liric: „Pe o colină doi cai alergând/ trop-trop trop-trop/ peste cerul de rouă de lănci/ cel mare întrece opera/ tenta efortul muşchilor/ celuilalt/ depărtându-se mult de sine şi de/ ochiul meu până încăpea în categoria absenţei/ (câte cicluri până din nou i-am văzut/ mi-ho-ho mi-ho-ho)/ ţineam în fiecare mână/ câte o pâine frământată/ în copitele lor aluat/ de chemări închegate strâns/ pielea lucioasă scoţând valuri/ de aburi rostogolindu-se/ pe dealuri de sunete/ înmiresmând valea cu pâinile/ i-am ademenit mi-ho-ho mi-ho-ho" (*ibidem*). Asemenea lui Wallace Stevens, poetul nostru cultivă un discurs mixt, compus din straturi alternative de evocare şi teorie, de sensibilitate şi poetică. Produsul e un „tort" cu miez meditativ şi cu o glazură a nostalgiei existenţiale: „fată frumoasă care trecuse pe acolo/ roşie ca şi caii (trupuri mai roşii)/ lăsase o dâră invizibilă în amintire/ (desigur trebuie să fie o fată/ frumoasă în acest *pattern* pentru/ a motiva celelalte) ea căuta ceva poate caii/ au plecat să caute/ după mers se vedea/ că erau porniţi în/ nerăbdătoare crâncenă căutare/ numai de ei înţeleasă/ după dâra amintirii/ instituite ca un fir/ invizibl şi mirositor" (*ibidem*). Iată cum, oripilat de izolare, Narcis comunică cu celălalt, se sprijină pe mărturia lui, în afara căreia nu s-ar putea identifica drept Narcis: „eu vedeam ceea ce altul/ îmi povestise că văzuse/ fără să ştie că vede/ eram chiar în drumul/ amintirii aceluia/ în tirul razei ochiului lui/ deschis înăuntru/ şi în afară în acelaşi timp" (*ibidem*). Sau atât de aproape de ideea – narcisiac pervertită, decăzută în comerţ – a succesului literar: „mai erau acele/ persoane de pe margini/ care mă cunoşteau probabil/ deşi nu ştiau că mă cunosc/ ele aplaudau pentru că/ încordarea (se vedea de departe)/ promitea a fi o performanţă" (*ibidem*). Muza, modest costumată în Scufiţa roşie, se iveşte zilnic nu pentru a exorciza realul, prin imaginile pe care le zugrăveşte, ci pentru a-l cunoaşte, pentru a-l aprofunda: „a venit din nou *Scufiţa roşie*/ şi eu o aşteptam (îi aşteptam)/ dar eu nu ştiam că o (îi

aşteptam)/ ce faci aici am întrebat-o/ iau lecţii de pictură mi-a spus/ iau lecţii de pictură în fiecare zi/ plimbându-mă prin peisaj/ şi abia atunci am descoperit/ gârla veche crescută în vale/ şi o moară de apă pictată/ mutată aci de la cordoba cu/ oamenii ce înotau în jurul ei" (*ibidem*). Dialectica real-imaginar poate fi extrem de subtilă, având un *écart* generos, în virtutea realului ca devenire (nutriment fatidic al ficţiunii): „coexistenţa paşnică/ a ceea ce fusese/ în realitate/ şi a fost deja descris/ (caii valea performanţa) şi ceea ce/ era acum dar nu fusese/ şi nici nu putuse fi încă descris"(*ibidem*). Mărturisind a participa la un supliciu „foarte firesc", poetul precizează că suferă din pricina „prea/ marii îngrămădiri a spaţiului/ şi a timpului/ într-o singură/ impresie" (*ibidem*). Deci cosmosul e departe de-a fi fost abolit, metafora e departe de a-şi fi îndeplinit rolul exorcizator. Narcis îşi datorează tensiunea abstractă unui prea plin existenţial, „tocmai pentru ca totul să existe/ [...] şi să poată fi din nou interogat" (*ibidem*).

Teoretic însă, Marin Mincu – Narcis impenitent în orgoliul său – tratează realul ca pe un adevrsar. Se sileşte a-i găsi punctele vulnerabile, momentele de criză, a-l „compromite" printr-un tablou negativ: „Am tentat, atâta cât mi-a stat în putinţă, să recuperez starea de *slăbiciune* a concretului cotidian ce ne scapă, strecurându-se perfid în codurile existenţei convenţionale". Realul e „calomniat", s-ar zice că din tainica ciudă a narcisiacului de a nu-şi fi putut realiza puritatea subiectivă, forma sa de transcendenţă *sui-generis*. Neputându-se împlini până la capăt, tendinţa de expurgare a acestuia se transformă într-o deformare cu sistem, într-o înverşunată demonizare. Aspectul e mai caracteristic primelor faze ale creaţiei în chestiune, când energia tânărului poet poseda un accent barbar, rezolvându-se, cum scria I. Negoiţescu, „într-o tenebroasă învăpăiere de apocalips". Materia apare înveninată, transpusă într-o invazie universală de reptile: „Culcuş din şerpi încolăcit/ pe faţă gârlă colcăind veninul/ prin ierburi groase coada/ să-ţi târăşti în urmă/ trupul năpârlit când/ se puieşte luna ca o bute –/ doar cep să-i dai/ asupra ta să plouă şerpi/ înscorburaţi în gaură de

creier/ pe bale tăvălindu-se frenetic/ spre mama ta veninul azvârlit/ din carnea proprie muşcând/ surpat pe-un şuierat de şarpe" (*Păcat*). Elementele se mistifică, se fărâmă, bolesc până la purulenţă: „Răstălmăcitul aer curge/ firav prin pâlniile-ntoarse –/ o pulbere de oase plânse/ ca răsuflarea unui vis/ nisipuri de s-ar rupe din/ pustiuri vulcani călătorind/ peste gorgane răsuflători/ buboaiele câmpiei pufnind/ coptura din rărunchi" (*ibidem*). Astronomia, osteologia, fiziologia se întâlnesc în mostruoase asocieri: „ziua aştept să-mi lingă/ durerea stele sterpe împreunate-n/ craniul meu pribeag lacrimile/ orbului cad greu ca nişte faceri" (*Stigmat*). O animalitate înfricoşătoare – proiecţie a instinctualităţii în derivă, a biologicului panicat – se manifestă ca agent al dezagregării lumii terestre, ca şi a celei siderale: „Au ieşit turme de porci negri sub/ lună să râme oasele celorlalţi/ adormiţi spre trezirea noastră/ ciclică pe dâre adânci iscate-n/ lutul putred curge măduva/ mucezită un verde plaur viermii/ îngrăşând din care încolteşte iarba" (*Lut*). Sau: „în lună văd îngrozit cum muşcă/ dihorul cel roşu din coada/ cometelor şi mă trezesc/ cu faţa învineţită supt/ ca de cel din urmă spasm" (*Febre*). Verbul însuşi – instrument al inevitabilei materialităţi comune – intră în criză, urmând drumul anevoios, sortit suferinţelor, degradării şi naufragiului în moarte al spiţei omeneşti: „Cu scârţâit de oase neunse/ se târâie cuvântul meu prin bătălii nepotrivite,/ brăzdând adânc locurile cu dâre vii;/ pe drum răsar şiruri de nenăscuţi/ cu gurile înţepenite de aşteptare/ şi încep să rumege vorbele,/ crescând odată cu ele" (*Înfrângere*).

Emblema acestor întunecate stihuri, asumând trăirile dureroase pe care Narcis le preia din contactul său cu lumea şi le întoarce, vindicativ, asupra lumii, poate fi socotită entropia. În trupul ca şi în conştiinţa poetului se strecoară frigul real şi, concomitent, simbolic, ca o amar-consolatoare iluzie a ruperii de real, a abstractizării (refrigerarea e şi ea un surogat de transcendenţă). „mă purific/ sunt locuit de măduva frigului/ în măduva mea se furişează doar o senzaţie/ a senzaţiei ruptă de orice referinţă de real" (*Vine frigul !*). Frigul apare considerat „experimental" – mereu

Marin Mincu funcţionează ca teoretician, textele d-sale ţinând a se prezenta drept o ambiţioasă lucrare de laborator – precum o paradoxală binefacere, precum o radicală purificare prin mortificare: „să ne lăsăm pradă frigului/ cu-nfricoşare experimentală:/ doar el ne mai alungă lenea/ visele urâte impotenţa gândului sinucigaş;/ e aerul înţesat/ de spaime ghilotine autodafeuri/ de candidaţii la premiul nobel/ de SIDA de extratereştri de mitinguri pentru pace/ nimic nu serveşte la nimic/ ne se aude decât şuierul frigului/ distilat în laboratoare stelare" (*ibidem*). Notaţiile se încheagă într-un adevărat imn sarcastic închinat frigului, conţinând puncte de reper nu doar geologice, ci şi anatomo-fiziologice, care alcătuieşte, în fond, un dur rechizitoriu adresat realului, utilizând propriile sale componente, spre a spune astfel: lovind realul cu real, nu fără a accepta un suflu proteguitor din Hiperboreea bardului admirat al *Necuvintelor:* „năvăleşte polul Nord asupra/ corpului meu violentă glaciaţiune/ cu uriaşii urşi albi/ împreunându-se pe aisberguri stănesciene/ topite de globule roşii/ în expansiune toridă:/ frison de frică-mi furnică prin oase/ prin nervii oaselor/ prin neuronii nervilor oaselor/ prin firişoarele neuronilor nervilor oaselor/ stoarse de ultimul strop de soare natural; nu stă în natura omului/ decretarea frigului/ dar el vine/ se furişează subtil/ în moleculele corpului/ corpusculară stare de rece/ retrasă-n omul cavernelor/ în blana lui de pitecantrop/ relicvă din lenea letală/ retardată ereditar/ sămânţă solzoasă sărată de sarea/ atâtor diluvii isterice" (*ibidem*). Ca şi această falsă fertilitate: „s-a copt sămânţa frigului/ încolţeşte în lobii materiei/ se dilată în pântecul fiecărei alcătuiri/ se-nfoiază gurluind" (*ibidem*). Frigul: un semn anarhic al insuficienţei realului, dar şi al atotputerniciei acestuia, implicit recunoscute.

Simptomatice sunt oscilaţiile lui Marin Mincu între formele realului, de regulă deformat, corupt, pe cale de dispariţie, astfel cum ni se înfăţişează în perspectiva sa tendenţioasă. Poetul vrea să treacă într-un „dincolo" făcut, produs al luciditătii estete, dar se împiedică de ordinea şi dezordinea lumii date, de „structurile" şi

„probele" materiei. E o indecizie între concretețe și abstracțiune, care se traduce plastic în ezitarea dintre figurativ și nonfigurativ: „o dezordine de senzații contururi/ păstrat în formele ierbii strivite/ violent de aerul invidios/ un rug de sensuri pâlpâind/ în spațiul acela structura ei dăinuie/ infraroșie pe dibuite în vis/ străbat probele maratonice/ insesizabilă euthanasia/ e o cădere a nervilor răvășiți/ odihna tristă a cărnii un dezastru/ albastru de aștri surpându-se-n/ clipa teribilă dulce" (*Probă cu ea*). Pentru o mai mare eficacitate a operației de epurare a realului indezirabil, autorul se apleacă asupra universului mic. Structurile micro îl incită pe acest pe atât de pasional pe cât de glacial doctrinar al poeziei, în conștiința căruia veghează un spirit scientizant, care caută cu tenacitate neajunsurile obiective ale universului. De unde această alternanță de date sensibile și abstracte, de plinuri și goluri, exploatându-se programatic „interstițiile" („Aici, în franjurii *interstițiali* ai acestui concret, mi s-a părut a întrevedea acea fragilitate tragică ce ne aparține ontologic"): „marin mincu e în așteptare/ un ochi crispat demolează cu furie/ structura chimică a obiectelor/ repune elementele în libertate/ între goluri și plinuri/ așa numitele pliuri interstițiale/ mâna lui se strecoară vioaie/ veveriță de fum între două crengi/ între crengile realului" (*O stare permanentă*). Ori conclusiv: „marin mincu stă aplecat/ între formele stării de real/ cea mai malignă dintre stări pe care/ n-o vindecă nici un spital" (*ibidem*). Aceste „stări de real" constituie boala cea mai grea a lui Narcis, care-l împiedică a se metamorfoza definitiv în propria-i fantasmă. Urmărind „albastre modificări/ nevăzut-n structura materiei" (*Probă cu realul*), simțind cum „se-ncordează materia de molecule,/ să se urnească iar din starea de-agonie" (*Întoarcerea lui Agamemnon*), poetul se raliază vechiului vis al alchimiștilor de-a schimba spectaculos calitatea materiei. De-a submina, așadar, realul în infrastructura sa. Dar, vai, realul nu poate fi schimbat prin actul liric. Îl putem asemui astfel pe Marin Mincu acelor alchimiști despre care vorbește C. G. Jung, în *Psihologie și alchimie*, care-i taxau pe făcătorii de aur drept

mincinoşi, hoţi, rătăciţi: „Ei proclamau punctul de vedere în fraze ca <aurum nostrum non est aurum vulgi>... Munca lor cu materia reprezenta, în acelaşi timp şi într-o proporţie adesea dominantă – reproducerea unui *proces psihic.*" Proces care este, aşa cum am încercat a demonstra, lupta străveche a lui Narcis cu realul.

„Pe-acest drum lumea se sfârşeşte", spune, printr-un întreit refren, T. S. Eliot, însă nu e poezia „o lume" în lume? Tema poeziei ce se reflectă-n sine e una la fel de valabilă ca oricare alta şi doar o judecată tradiţională ne îndeamnă a vedea într-însa o sacrificare a ontologicului, care e altfel reconfigurat, testat pe un palier ideatic. În profesorul de poezie ce se vrea a fi Marin Mincu, compunându-şi acest rol cu o teatralitate mai mult ori mai puţin persiflatoare, care să dejoace patetismul ce constituie punctul de pornire, sălăşluieşte pe mai departe – putem fi siguri – poetul propriu-zis.

GHEORGHE GRIGURCU

TABEL CRONOLOGIC

1944 La 28 august, în cartierul Clocociov al oraşului Slatina, capitala judeţului Olt, s-a născut Marin Mincu, ca fiu al lui Mincu Duţă (n. 1913) şi Mincu Anica (născută Voica, în 1916).

1951-1958 Şcoala primară la Clocociov (1951-1955), continuată între 1955-1958 la „Şcoala mixtă-gară", unde are dascăli excelenţi, printre care profesorul de limba română Câlniceanu, care-i descoperă, întâmplător, vocaţia literară, în urma unei banale compuneri şcolăreşti.

1958-1962 Face liceul la fostul Liceu de fete (care devine mixt chiar în 1958) între 1958-1960 şi la Liceul de băieţi („Radu Greceanu"), ultimele două clase (1960-1962). Aici resimte influenţa profesorilor de umanioare: profesorul Ghimpeţeanu de filosofie şi logică, profesorul Ion Nijloveanu, eminent folclorist (a alcătuit culegeri de folclor din Olt şi Muntenia, transmiţând pasiunea sa şi către elevi, pe care-i obliga să culeagă folclor autentic din zonele în care locuiau) şi profesorul Nicolae Popescu, de istorie, fost elev şi asistent al lui N. Iorga. La Liceul „Radu Greceanu" (unul dintre cele mai vechi şi renumite licee din ţară) au fost profesori – de-a lungul timpului – remarcabili critici şi cercetători precum D. Caracostea şi D. Popovici. Deşi

face clasa a X-a la secţia umanistică, în clasa a XI-a, Marin Mincu, din instinct barbian, se transferă la „real", dându-şi bacalaureatul în matematică. Se pregăteşte să susţină examenul de admitere la Facultatea de Electronică de la Politehnica din Bucureşti, dar după primul examen (la fizică) se răzgândeşte şi îşi mută dosarul la Facultatea de Filologie (al cărei examen de admitere era decalat cu zece zile), trădând astfel matematicile, pentru care se simţea dotat în mod special.

1962-1967 Facultatea de Filologie din Bucureşti. Aici are şansa de a-i audia pe G. Călinescu şi Tudor Vianu, în ultimii doi ani ai existenţei lor, rămânând marcat de „metoda" nemţească a lui Vianu şi de „geniul" mediteraneean al lui Călinescu. Printr-o întâmplare fericită, ca student, îl vizitează pe G. Călinescu acasă, în locuinţa sa legendară din str. Vlădescu. Frecventează – la început – Cenaclul „Nicolae Labiş", condus de Eugen Barbu la Uniunea Scriitorilor, şi apoi Cenaclul studenţesc „Junimea" al Facultăţii de Filologie, unde este remarcat de G. Ivaşcu (moderatorul Cenaclului), care-l invită să publice la revista „Contemporanul". Debutează cu critică în aprilie 1964, în „Gazeta literară". Împreună cu un grup de colegi (printre care Gabriela Melinescu, Marius Robescu şi Gheorghe Pituţ) militează pentru apariţia unei reviste literare studenţeşti şi efectul acestor demersuri „subversive" va conduce la înfiinţarea revistei „Amfiteatru" în ianuarie 1966, în care publică poezie, critică şi istorie literară (scriind texte de reconsiderare a unor autori cvasiinterzişi precum Gib I. Mihăescu, Dan Botta, Lucian Blaga şi Ion Barbu). Încă din liceu, manifestă o pasiune deosebită pentru opera literară a lui Ion Barbu, ce va deveni subiectul lucrării sale de licenţă şi apoi al aceleia de doctorat. Exprimându-şi public (la seminar) neîncrederea

în estetica marxistă, este sancționat de către politrucii facultății și pierde astfel posibilitatea de a rămâne cadru didactic la Universitate, mai ales că îl taxase public pe decanul G.C. Nicolescu drept „sociologist vulgar". Se căsătorește în 1966 cu Ștefana Cojocaru (poeta și eseista Ștefania Plopeanu, traducătoarea lui Eco și Vattimo), cu care are un fiu (Alexandru Theodor Mincu), de profesie fizician.

1967-1968 Își asumă statutul de profesionist al scrisului, publicând în majoritatea revistelor: „Viața românească", „Contemporanul", „România literară", „Luceafărul", „Tomis" (unde ține rubrica „Repere"), „Cronica"; „Ramuri", „Argeș" etc. Acum are loc debutul editorial cu volumul de poezie *Cumpănă* (Editura pentru Literatură, 1968). I se oferă șansa de a-și începe cariera universitară la Facultatea de Filologie a Institutului Pedagogic din Constanța, devenind pe 14 mai 1968, prin concurs, preparator la disciplinele literatură română, teorie literară și folclor. Se înscrie la doctorat la Universitatea din București.
Publică o prefață la volumul în „B.p.t." al lui Al. Macedonski, *Excelsior*.

1969 Debut editorial în critică cu volumul *Critice* (Editura pentru Literatură).

1970 Îi apare al doilea volum de poezie, *Calea robilor* (Editura Cartea Românească).

1971 Apare *Critice*, II (Editura Cartea Românească). Cu această ocazie, criticii „marxiști" oficiali (Paul Georgescu, S. Damian, Mihail Petroveanu etc.) atacă metoda arhetipală a criticului, solicitând interzicerea cărții. Își susține doctoratul la Universitatea din București (având-u-i în comisie pe D. Păcurariu, Eugen Todoran, Romul Munteanu și Ov. S. Crohmălniceanu) cu lucrarea *Opera literară a lui Ion Barbu*, ce va fi publicată – din cauza cenzurii – abia în 1990.

1972 Apare volumul de poezie *Eterica noapte* (Editura Albatros) după ce îi fusese respins volumul *Katabasis,* ce va putea fi publicat cenzurat şi cu alt titlu (*Văile vegherii*) în 1974. Tot în acest an i se opreşte la Direcţia ideologică volumul *Critice,* III, în urma campaniei împotriva criticului Marin Mincu condusă de S. Damian în editorialele sale din revista „Luceafărul". De altfel, S. Damian reuşeşte să-l interzică efectiv pe criticul Marin Mincu până în 1975, când se publică, în sfârşit, volumul *Critice,* III, sub titlul *Poezie şi generaţie*, cu multe tăieturi şi cu un capitol („Poezia civică") impus de Vasile Nicolescu.

1973 Cu mare dificultate apare prefaţa la volumul în „B.p.t." *Creanga de aur* de Mihail Sadoveanu. Devine lector universitar prin concurs, după trei ani de la confirmarea titlului de doctor, la Institutul constănţean. Este propus pe listele Ministerului Învăţământului pentru un lectorat în India sau Italia.

1974 Publică a patra carte de poezie, *Văile vegherii* (Editura Cartea Românească), respinsă de cenzură, cum aminteam, în 1972, din cauza titlului (*Katabasis*) şi a conţinutului apocalitic. Îi sunt analizate cursurile de folclor de către o comisie ideologică trimisă de C.C. al P.C.R. în vederea eliminării din învăţământul universitar. Fiind taxat drept critic „idealist" şi „iraţionalist" (de către Paul Georgescu şi S. Damian), Marin Mincu devenea periculos şi ca universitar, întrucât la cursurile sale îi cita pe Mircea Eliade şi Claude Lévy-Strauss. Ca să se salveze, optează pentru un lectorat în Italia, la Universitatea din Torino, de unde se primise acceptul nominal al Senatului universitar. La 1 noiembrie îşi începe activitatea de lector de limba şi literatura română la Facultatea de Litere şi Filosofie torineză.

1975 După patru ani de interdicție, îi apar două cărți de critică, schilodite de cenzura ideologică: *Poezie și generație* (Editura Eminescu), ce avusese inițial titlul *Critice*, III, și *Ion Barbu*, în colecția de „Texte comentate" a Editurii Albatros, în care se propune o interpretare hermeneutică a poetului hermetic, prima încercare „de anvergură după aceea a lui Tudor Vianu din 1935" (conform referatului lui Ov. S. Crohmălniceanu). Face prima vizită la Paris împreună cu soția sa și își procură aproape întreaga producție din colecția „Tel Quel" a Editurii Seuil, prin intermediul lui Eugen Iacob (pe numele din România, Eugen Simion, altă persoană decât criticul literar cunoscut), care lucra atunci la Éditions du Seuil ca redactor. Începe să urmeze cu asiduitate cursurile de semiologie literară ținute, la Torino, de profesorul Dr Arco Silvio Avalle, precum și cursurile de estetică ale lui Luigi Pareyson. Are loc o a doua fază în formația criticului și scriitorului Marin Mincu, după aceea călinesciană de la Universitatea din București. Se împrietenește cu Gian Paolo Caprettini, coleg mai tânăr, cel mai strălucit elev al lui Avalle. Îl cunoaște pe Eduardo Sanguineti, component de marcă al grupării poetice *I Novissimi*, din care începe să traducă. Este prezent la seratele de poezie organizate de poetul Roberto Mussapi la Cabaret Voltaire din Torino.

1976 Participă la un Congres al *Novissimi*-lor, organizat la Milano, cunoscându-i pe Antonio Porta, Nanni Balestrini, Alfredo Giuliani, Stefano Agosti și Giovanni Raboni, cu care se va împrieteni. Este invitat să colaboreze la revista poeților din Milano, „Niebo", de către redactorul șef al acesteia, poetul Milo De Angelis. Traduce Ion Barbu împreună cu poeții milanezi și, la sugestia sa, se dedică nr. 8/1978 al revistei „Niebo" poetului român. Merge din nou

la Paris şi în Spania. La Paris audiază câteva cursuri de semiotică ale lui Roland Barthes.

1977 Devine membru al Centrului de Cercetări Semiotice din Torino (Centro di Richerche Semiotiche di Torino), sub auspiciile căruia publică prima cercetare semiologică asupra baladei, *I canti narrativi romeni. Analisi semiologica* (Editura Giappichelli). Îi apare în cea mai prestigioasă revistă de critică italiană, „Strumenti critici", studiul semiologic *L' eroe fuori le mura.* Este invitat să ţină două conferinţe la Palermo, în cadrul cunoscutului „Circolo semiologico siciliano", condus de Antonino Buttita, care-i publică studiul *L' allegoria del Grande Viaggio* în revista „Uomo e cultura". În ţară îi apar volumul de critică *Repere* (Editura Cartea Românească) şi placheta de poezii *Discurs împotriva morţii* (Editura Eminescu). Este invitat să conferenţieze la „Circolo filologico milanese".

1978 Apare *Luceafărul* lui Eminescu în colecţia „Texte comentate", propunând o interpretare originală, după cum recunosc N. Manolescu şi E. Papu, în recenziile lor.
Continuă să publice în colecţia Centrului de Cercetări Semiotice din Torino volumul *La modellizzazione spaziale nella fiaba romena* (Editore Giappichelli). Este chemat de profesorul D'Arco Silvio Avalle, care devine şeful Catedrei de limbi romanice de la Facultatea de Litere şi Filosofie din Florenţa, să participe la concursul pentru ocuparea postului de profesor de limba şi literatura română, rămas vacant prin pensionarea lui Giorgio Caragaţă. În acelaşi an este invitat şi de profesorul Cusimano, şeful Catedrei de limbi romanice de la Facultatea de Litere şi Filosofie din Palermo, să se înscrie şi la concursul pentru Catedra de română, pe care o ocupase Petru Iroaie. Câştigă ambele catedre şi optează

pentru Florența, unde din noiembrie își începe activitatea de profesor, fără să aibă aprobarea Ministerului român. Ca urmare, când revine în țară pentru sărbătorile de iarnă, va fi blocat la București.

1979 Nemaiprimind viză de ieșire, profesorul Avalle ține cursuri în locul lui la Facultatea de Litere din Florența pentru a nu se pierde Catedra de română. Își reia activitatea la Institutul constănțean, unde ministressa Suzana Gâdea îi aprobă post de conferențiar cu condiția să renunțe să mai fie profesor în Italia. Cu ajutorul lui George Macovescu, în septembrie obține din nou viză pentru a se reîntoarce la Universitatea din Florența. Profesorul Avalle îi solicită să țină cursuri de semiologie literară, aplicate pe literatura română, Marin Mincu fiind singurul docent de la Facultatea de Litere din Florența care face semiotică. De aceea, va avea numeroși studenți.

Începe un proiect de investigare a semioticii italiene prin elaborarea unui chestionar esențial, avându-l ca prim partener de dialog pe D'Arco Silvio Avalle.

1980 Publică volumul de poezii *Pradă realului* (Editura Cartea Românească), prin care abandonează definitiv discursul metafizic pentru opțiunea către real. Apare volumul *Poesia romena d' avanguardia* (Feltrinelli, Milano) în colaborare cu Marco Cugno, lucrare cerută de prietenul Antonio Porta, poet important al neoavangardei italiene și director literar la Editura Feltrinelli.

1981 Lucrează intens la cartea de interviuri despre semiotica italiană, cunoscându-i astfel pe Umberto Eco, Cesare Segre, Maria Corti, Emilio Garroni, Marcello Pagnini, Alessandro Serpieri, Paolo Fabbri etc., cu care întreține un permanent dialog critic. La Firenze îi cunoaște pe cei mai mari poeți italieni în viață, Mario Luzi și Piero Bigongiari, cu care leagă strânse raporturi de amiciție. Apare *Ion*

Barbu – eseu despre textualizarea poetică (Editura Cartea Românească), în care propune a doua perspectivă de lectură – aceea textualist-semiotică – asupra poeziei lui Ion Barbu, teoretizând şi argumentând noua sa metodă de interpretare critică. Participă la diverse colocvii critice şi literare. Din cauza dificultăţilor de paşaport, profesorul D' Arco Silvio Avalle îi adresează o scrisoare lui Nicolae Ceauşescu, solicitând dreptul de viză pentru Marin Mincu, în vederea continuării activităţii universitare a acestuia în Italia. Este întors de la graniţa Curtici, deşi are viză, la cererea lui Aurelian Bondrea, şeful de cadre la Ministerul Învăţământului.

1982 În urma concursului naţional, este confirmat profesor titular la Facultatea de Litere şi Filosofie din Florenţa. Nouă profesori universitari din Italia (printre care Umberto Eco, Cesare Segre, D'Arco Silvio Avalle, Emilio Garroni, Giorgio Luti etc.) îi adresează o altă scrisoare lui Nicolae Ceauşescu pentru ca Marin Mincu să poată continua să fie „puntea între cele două culturi". La acelaşi editor Feltrinelli din Milano apare lucrarea *Semiotica letteraria italiana*, ce devine un fel de ghid al semioticii italiene, fiind citată în manualele de literatură. Publică volumul de poezie cel mai „angajat", *Proba de gimnastică* (Editura Albatros), pe aceeaşi linie cu *Pradă realului*. Merge la Paris, unde prietenul său, Paolo Fabbri, îl prezintă lui Greimas la „Seminariile" acestuia. Greimas îi oferă posibilitatea unei burse pentru a realiza o „radiografie" asupra semioticii franceze, dar refuză să lase Italia. Îl însoţeşte pe Nichita Stănescu cu ocazia premierii de la Struga. Este invitat la Congresul de literatură de la Belgrad. Face parte din Comitetul european al revistei „Nuova Rivista Europea", din Milano, condusă de Giancarlo Vigorelli.

1983 Apare ediția română a *Semioticii literare italiene* la Editura Univers, iar la Editura Minerva se publică *Avangarda literară românească*, o antologie critică de patru ori mai masivă decât ediția italiană din 1980, însoțită de o introducere esențială și de un impunător aparat critic. (Revăzută și adăugită, lucrarea a fost reeditată în două volume, în colecția „B.p.t." a Editurii Minerva în 1999.) În aceeași colecție de „Texte comentate" a Editurii Albatros apare o interpretare nouă a poeziei lui Lucian Blaga din perspectivă expresionistă.

1984 Se prezintă în ipostaza de romancier prin apariția primului volum din seria de romane, *Intermezzo* (Editura Albatros). La Congresul Internațional de Semiotică de la Palermo, Umberto Eco îl propune ca reprezentant pentru România în Comitetul de conducere, dar Marin Mincu refuză, recomandându-l pe Solomon Marcus. Își formează o școală de traducători la Florența: Sauro Albisani, Silvia Mattesini, Monica Farnetti, Giovanni Rotiroti și Claudio Parenti, cu care începe să traducă Eminescu, Caragiale, Lucian Blaga și Nichita Stănescu.

1985 La Colocviul Eminescu, organizat la Roma de Luiza Valmarin, nu este găzduit la Accademia di Romania, ca „indezirabil", fiind primit de Adrian Marino să locuiască în același apartament cu el. Lucrează la un volum de studii semiotice cu aplicație pe texte românești, pentru colecția „Bibioteca di cultura" a editorului Bulzoni din Roma. Editorul de poezie din Milano, Vanni Scheiwiller, îi solicită un volum de poezii pentru faimoasa colecție „All'insegna del pesce d'oro". De asemenea, împreună cu Marco Cugno, reactualizează un volum din poeții tineri, ce fusese pregătit în perioada torineză pentru colecția „Giovani poeti..." a editorului Einaudi. În colecția „Hyperion" a Editurii Cartea Românească îi apare antologia

Pradă realului, cu o postfață de Laurențiu Ulici. Îl cunoaște pe Mircea Eliade la Paris.

1986 Apar cercetările semiologice asupra literaturii orale românești, sub titlul *Mito–fiaba–canto narrativo. La transformazione dei generi letterari* (Bulzoni, Roma), antologia *Nuovi poeti romeni*, în colaborare cu Marco Cugno (Vallechi, Firenze) și volumul propriu de poezii *In agguato* (Vanni Scheiwiller, Milano), cu o notă de Mario Luzi și cu o glosă de Alfredo Giuliani. În țară publică *Eseu despre textul poetic*, II (Editura Cartea Românească), ce reprezintă prima încercare critică asupra poeților optzeciști, din perspectiva textualistă. Își începe corespondența cu Emil Cioran.

1987 Tipărește volumul de poezie *Despre fragilitatea vieții* (Editura Albatros), ce trebuia să apară după *Pradă realului*, fiind amânat din cauza poemului *Vine frigul!*. În Italia apare *Mircea Eliade e l' Italia* (în colaborare cu Roberto Scagno, Editura Jaca Book, Milano), volum de exegeză, realizat la sugestia lui Constantin Noica. Vanni Scheiwiller publică *11 elegie* de Nichita Stănescu, sub îngrijirea lui Marin Mincu. În *Dizionario degli autori*, editat de Bompiani, apar prezentările autorilor români, scrise de Marin Mincu, aduse la zi până la Ion Caraion și Nicolae Breban și înlocuindu-le pe acelea ale Rosei Del Conte.

1988 Apare masivul volum de traduceri *Poeți italieni din secolul XX. De la Pascoli la Magrelli* (Editura Cartea Românească), o panoramă a poeziei italiene moderne și contemporane. Îi cunoaște pe Emil Cioran și Eugen Ionescu la Paris, ca participant la Colocviul despre Eliade de la Beaubourg, unde, împreună cu Roberto Scagno, prezintă lucrarea *Mircea Eliade e l'Italia*.

1989 Apare *Intermezzo*, II (Editura Cartea Românească). În colecția de poezie universală a prestigioasei Edituri

Garzanti din Milano, publică ediția bilingvă a lui Lucian Blaga, *I poemi della luce*, o selecție masivă tradusă în colaborare cu Sauro Albisani, un tânăr poet din Florența cu care mai semnează și ediția bilingvă a *Luceafărului* (*Lucifero*) la același generos editor din Milano, Vanni Scheiwiller, însoțite de ample prezentări critice. Anul 1989 aduce și publicarea romanului *Geniu pustiu (Genio desolato)* la editorul Lubrina din Bergamo, sub îngrijirea lui Marin Mincu și în traducerea Silviei Mattesini și a Monicăi Farnetti. În populara colecție „Tascabili" a Editurii Bompiani apare *Fiabe romene di magia* (*Basme românești*), în traducerea lui Carlo Molinaro, ce se bucură de mare succes la public, tipărindu-se în două tiraje, cu un studiu introductiv de Marin Mincu.

În decembrie primește o scrisoare de la profesorul Peter Wunderli, președintele Juriului Premiului Herder, prin care i se comunică eronat că, întrucât nu este domiciliat în România, nu poate fi nominalizat pentru prestigiosul Premiu. Această eroare va fi îndreptată în 1996 prin acordarea Premiului.

În Italia, Marin Mincu colaborează la revistele „Alfabeta" și „Poesia" din Milano, la „Il Ponte" și „Inventario" din Florența și la „Il cavallo di Troia" din Roma.

Propus și susținut de Mario Luzi, Giorgio Caproni și Vanni Scheiwiller, i se conferă Premiul Internațional Eugenio Montale. Pe 16 decembrie intră în România cu ultimul tren dinspre Jugoslavia, participând concret la Revoluție. De foarte tânăr, încă din liceu, s-a situat totdeauna în opoziție, refuzând orice colaborare cu regimul comunist. Interdicția de a mai semna cărți de critică, în perioada 1971-1975, confirma neaderența declarată la marxism.

1990 În primele luni ale anului publică articole politice pe prima pagină a ziarului „România liberă", militând activ pentru instituirea democrației. Este numit primul rector al Universității din Constanța, pe care o fondează, dându-i numele „Ovidius". Fiind încă profesor titular la Facultatea de Litere și Filosofie din Florența, va refuza însă funcția de rector, acceptând doar să fie decan al Facultății de Litere, Istorie, Drept și Teologie. Aflându-se în concediu sabatic de la Universtitatea din Florența, se ocupă intens de amplificarea și structurarea Universității constănțene, sprijinit de colaborarea generoasă a ministrului Învățământului, Mihai Șora. Are mai puțin timp pentru activitatea literară. Îi apar, totuși, unele cărți concepute și scrise anterior: *Opera literară a lui Ion Barbu* (Editura Cartea Românească) și *Mihai Eminescu e il romanticismo europeo* (Bulzoni, Roma, în colaborare cu Sauro Albisani).

1991 Înființează Editura Pontica la Constanța, punctând asupra colecției „Biblioteca italiană", unde apar Umberto Eco și Gianni Vattimo în traducerea Ștefaniei Mincu, și asupra colecției de poezie „Euridice".

1992 După zece ani de muncă asiduă, publică la Editura Bompiani din Milano romanul scris direct în limba italiană, *Il diario di Dracula*. Însoțit de o prefață a lui Cesare Segre și o postfață a lui Piero Bigongiari, romanul se va bucura de mare succes de public și de presă, apărând un al doilea tiraj și fiind recenzat de nume importante ale culturii italiene precum: Alfredo Giuliani, Giuseppe Pontiggia, D'Arco Silvio Avalle, Ernestina Pellegrini, Renato Minore, Lucio Klobas, Sergio Givone. Participă la diverse colocvii la Sulmona, Trapani, Roma. Primește Premiul Literar Carlo Betocchi (secțiunea pentru autori străini), Città di Piombino. Îi moare tatăl.

1993 Înființează revista plurilingvă *Paradigma*, primul număr apărând pe 15 mai și fiind dedicat „modelului Noica". Vor urma și alte paradigme: Eliade, Cioran, Umberto Eco, Mario Luzi, Eminescu, Nichita Stănescu, Marin Sorescu, Mircea Ivănescu etc. Încheie lucrarea teoretică și analitică prin care a impus un nou concept și o metodă critică personală cu cel de al treilea volum: *Textualism și autenticitate* (Editura Pontica). Este nominalizat de juriul de critică al Premiului Bergamo printre cei cinci finaliști pentru romanul *Il diario di Dracula*.

1994 Constrâns de legislația italiană, care nu admite să fii profesor universitar titular la două Universități în același timp, optează pentru Universitatea Ovidius. Organizează primul Colocviu Internațional „Metodă și interdisciplinaritate", sub patronajul lui Eugen Coșeriu în cadrul Cursurilor internaționale de vară, al căror director este, la Universitatea Ovidius. Apare versiunea italiană a textelor românești ale lui Paul Celan, *Scritti romeni* (Campanotto Editore, Udine).

1995 Dedică al II-lea Colocviu Interdisciplinar Internațional operei lui Ion Barbu-Dan Barbilian, antrenând la dezbateri matematicieni, filosofi, lingviști, semiologi, critici literari, poeți. Mistuit de nostalgia Italiei, publică volumul *Convorbiri cu poeți italieni* (Editura Pontica). Merge la Bologna ca să-l convingă pe Umberto Eco să vină în România.

1996 Publică un volum de eminescologie în colecția „Clasici români interpretați" a Editurii Pontica. Își dedică toate eforturile consolidării prestigiului Universtității Ovidius și construcției Facultății de Litere, Istorie, Drept și Teologie în Campusul Universitar, fiind reales decan. Dedică al III-lea Colocviu Internațional Interdisciplinar discutării actualității operei lui Lucian Blaga. La invitația lui Marin Mincu, Umberto Eco vizitează România, participând la

lansarea cărților sale (traduse de Ștefania Mincu și publicate la Editura Pontica) și primind titlul de *Doctor Honoris Causa* la Universitatea Ovidius.
I se decernează Premiul Internațional Herder, înmânat pe 8 mai de rectorul Universității din Viena, Alfred Ebenbauer. Decesul mamei sale, de care se simțise foarte atașat.

1997 Îi apare al doilea roman la Bompiani, *Il diario de Ovidio*, cu o prezentare călduroasă pe copertă semnată de Umberto Eco. De altfel, romanul va fi lansat în diferite orașe din Italia: Milano (prezentat de Umberto Eco și Maria Corti), Torino (de Gian Paolo Caprettini), Firenze (de Roberto Carifi, Ernestina Pellegrini și Marino Biondi), Roma (de Alfredo Giuliani și Gheorghe Caragiani), Bergamo (de Lucio Klobas), Sulmona (de Giuseppe Papponetti), Trento (de Francesca Valentini și Ada Neiger), Verona (de Lorenzo Reggiani și Francesco Specchia), Venezia (de Andrea Csillaghy și F.Granziero). Este lansat și la „Cafeneaua literară" a „Salonului de Carte" de la Torino, provocând o dezbatere aprinsă în legătură cu noua ipoteză a lui Marin Mincu despre *exilul voluntar* al lui Ovidiu la Tomis. Tot în Italia îi mai apare cartea de interviuri *I poeti davanti all'apocalisse* (Campanotto editore, Udine). În țară publică *Intermezzo*, IV (Editura Pontica), și o antologie de autor, *Despre fragilitatea vieții*, în colecția „Poeții români contemporani" a Editurii Eminescu, însoțită de un consistent aparat critic.
Este invitat la al XXV-lea Colocviu al Asociației Italiene de Studii Semiotice (AISS), desfășurat între 30 octombrie-1 noiembrie la Torino, unde moderează o secțiune a lucrărilor și este propus de Maria Corti să devină Membru de Onoare al Asociației, recunoscându-i-se astfel meritele printre promotorii semiologiei italiene.

Cel de al IV-lea Colocviu Interdisciplinar Internațional de la Constanța ia în discuție „Postmodernitatea" și „Lingvisticile coșeriene". Din cauza unor îndârjite adversități locale, renunță la Universitatea Ovidius.

1998 Publică volumul de poezie *Am visat că visez că sunt înger*, în colecția „Poeții orașului București", Editura Eminescu. Îi apar două masive volume din *Poezia română actuală* (Editura Pontica). Primește Premiul Național de Proză (Bergamo) pentru romanul *Il diario di Ovidio*, acesta fiind unul dintre premiile prestigioase italiene ce se acordă anual pentru roman. Ține cursuri de profesor asociat la Facultatea de Litere a Universității din Oradea. Este conducător de doctorat la Universitatea din București. Participă la al XXVII-lea Colocviu al Asociației Italiene de Studii Semiotice.

1999 Apare al III-lea volum din *Poezia română actuală* (Editura Pontica). Se publică o selecție din poeziile sale în limba sârbă, *Lazni traktat o jagnjetu* (Editura Oktoih, Podgorica), în traducerea Mariei Mutici și a poetului Miljurko Vukadinovici. Este tradus în engleză de Liviu Martinescu.

GEORGE POPESCU

PROLEGOMENELE EXISTENȚEI
JURNAL DE ADOLESCENT

tat tvam asi

*

Întreb pe zeu care-i sensul vieții
(Oare a existat răspuns neprefăcut?)
De ce, zeu mârşav, se târăsc oamenii cu lăcomie spre ceruri
Când le miros urât şi gesturi, şi mâini, şi razele ochilor
Orice pâlpâire de gând le duhneşte ca o bubă plină cu viermi.
Cum să rezist eu singur şi pur în această leprozerie nedeclarată
Unde oricine se mişcă prin aerul putred fără să ştie că este bolnav
Am încercat să mă scutur de diagnosticul atât de precis
Al unor medici bolnavi până-n tratatele pe care le scriu,
Dar m-au silit să recunosc că îmbolnăvirea e unic medicament
M-am spălat cu ozonul din codrii de vorbe nepuse-n vânzare
Dar şi acestea erau (aşa mi s-a spus) tot rămăşiţe de la un prânz de
maimuţe:
Ele fecundaseră aerul originar cu sunete neprevăzute
Fârnâind gutural milioane şi milioane de ani
Pe o spirală de sârmă ce se zice că urcă
Cotrobăind către spirit, am trezit nemişcarea din lucruri
Cea mai teribilă, de nevăzut, afirmare a timpului
Coborâtă secret în structura vitală-a materiei
Ah, de ce nu pot să dorm somnul copacilor?
Dacă eu exist ca fiinţă echilibrând universul,
De ce se răstoarnă în mine echilibrul materiei mele
Şi linişte n-am cât mă lovesc de lucruri, respirând şi vorbind...

*

Ce zici, prea divine, acum că te văd în carne şi oase,
Mai poţi să mă-nveţi cum să stau de vorbă cu zeii?
(Nu pot să intre ca tine în forme fragile, nemuritorii!)
Gândurile se sparg gălăgioase de marginea lucrurilor,
Culorile-şi schimbă nuanţele tot mai murdar.
În râuri se-ncinge materia la soarele-acelaşi
Pe câmp creşte iarba ferice cu iepurii-adormiţi pe răzor
Doar eu nu ştiu de ce dracu-ncolţii din sămânţă
De ce întâmplarea mă-mpinse afară din dulce-ntuneric
Poţi să mă amăgeşti cu vorbe meşteşugite,
Că stelele atârnate de-orbite-n spaţiu sunt altele-acum
Că soarele-i palid, bolnav de stomac de un veac
Cum foamea-i tot foame şi burta îţi ghiorţăie fără-a fi mândră sau demnă,
O copaie de maţe nu poţi să le umpli cu aer stătut
Când pâine nu e, o să mesteci pulberea stelelor,
Dar pot eu să muşc luna dacă n-ajung la ea?
Sau să mut gura din care iese cuvântul în locul opus?
Un lucru făcut astfel, doar o dată şi-ntr-un fel fu numit;
Pasărea ce cade în sus oricât m-aş căzni eu, ea tot ouă se ouă
Oriunde, oricând din nimic plodeşte nimicul;
Dintr-o p...ă pitică lepădară galaxii şi planete
Sfârâind şi acum în cloaca vorbelor goale
Bolbotind în materia moale,
Ce se screme din hău să se nască din nou
Dintr-un ou tot un ou,
Se-ngroaşe, se umflă larva cuvântului ecou din ecou
Găsiţi-mi un sunet gravid care să umple văzduhul de forme
Înghesuite între limba şi fălcile mele de brontozaur
Lăsând să răzbească dintre gingii putrede o pastă de lucruri vii,
încă nedigerate,
Scuipate cu scârbă afară de limba zeului ce nu mai vrea să grăiască
prin noi.

De ce, când vorbesc să-mproşc aceleaşi lături de la spălarea picioarelor
Aceleaşi resturi fetide ale unui prânz abia început;
Silabele se-mpreună la fel ca la cei ce muriră
De ce să fim morţi mestecând aceeaşi mâncare mestecată de
morţii muriţi repetat
Când oasele noastre absorb cimitire de oase
Mirosul greu de mortăciune să-l stoarcem din vorbe măcar
Să ne-nnoim în vorbele noi, numai ale noastre,
Fără să ne sinchisim de scârna neiertătoarei materii...

*

Tot ce-ndrugi despre viaţă, nemuritorule, nu-mi hrăneşte nici burta
nici ochiul
Cu care mă uit în *De rerum natura*
(Te ştiu flămând de întrebări fiindcă ai deja răspunsuri făcute)
Am atâtea nedumeriri să-mi ajustezi pentru viaţa mea netrăită
Că toată izbânda de-o palmă ce-mi dai, mă face scârbit şi scârbos
C-o fi, c-o păţi, că totul e bine, aşa şi pe dincolo
Să fim împăcaţi, să ne mulţumim cu-acest fruct zemos
C-altfel ni se ia şi nu ni se mai dă
Hei, prea mă plictiseşti, numindu-mi ce se cade şi ce este frumos
Caut urmele strâmbe lăsate de părinţi stigmat fericit
Şi speriat ca un mânz de propria-i umbră
Observ că-ndreptarea făcută de vorbe e cea mai de nevindecat mutilare
Ca ursul năpârlit mi-am lăsat semenilor plotoagele blănii
Ca să fiu singur mă las hărtănit şi lătrat.
Singurătatea se plăteşte totdeauna mai scump decât orice plăcere
Cum să mă plimb eu cu un gând absolut printre bastioane de fuste,
Când la orice pas mă-năbuşe damful transpirat de acreala sentimentelor,
Ce curg pe caldarâm şi-mi strică încălţările;

Nu pot să pun pe nimeni să mi le cureţe după ce mă întorc din lume,
S-au strâns aşa de multe că nu ştiu unde să le mai arunc;
Piramidele cred că astfel s-au ridicat, din ghetele murdare ale faraonilor
Ca să înfricoşeze moleşeala dată de sentimentele leşinate
Ehei, piramide şi statui, timp oprit în spasm necreator.
Pentru a-mpinge-nainte frecarea pe veci a materiei.
Toate cărţile mi-au muşcat sufletul ca nişte cobe otrăvitoare,
Încâlcelile lor ucigaşe se taie ca nodul gordian
Alexandru din neştiinţă şi teamă de filosofi a dezlegat nodul cu sabia,
Dar orice pildă devine anostă şi groaznic de plictisitoare...

*

Ce să mai discutăm, acum când bubele au dat în copt în toată
pielea pământului
(Amare sunt întrebările cu logica neagră şi clară)
Mă împiedicai de toate rădăcinile ruşinos crescute sub ierburi,
O plasă de păianjen imensă ascunsă-n laboratoarele lumii
Dotate cu instrumentele necesare torturării de suflete
Ha, ce-mi mai cârâie popii aceştia despre legea conştiinţei?
Am să le tai bărbile de ţapi impenitenţi pentru ştergerea
încălţărilor mele
Aud cum sirenele cântă-n culise la siluirea fecioarei din gânduri
Fauni şi satiri de marmură vie aleargă nimfele-n crânguri
mallarméene
Omule, ce tot ţopăi în mine şi-ţi ceri împliniri legiuite?
Am să te schingiui pentru toate ticăloşiile neînfăptuite de oameni
Jucând pe tine hora de flăcări îmbrăţişate de vânturi
Când surlele zbârnâie la o înmormântare nesfinţită
Oricât se vor ruga moaştele tale, fii sigur că nu eşti tu:

Mai pâlpâie în mine scântei din toate proiectele călcate-n picioare de viaţă
Cioburi din ele mâncând, simt că încep să mă îngraş ca un vierme candid
Sfârcuri de viermi o să-mi crească din creier
O să fiu cineva, o să vă-nspăimânt, mărunţeilor, prichindeilor,
O să vă vâr pe toţi în burta mea de balenă cu Iona cu tot
Atunci nici un ins n-o să spună că n-am burtă normală
Da, tot ce nu-ţi place, cu timpul devine o simpatică boală...
Hai, înţelepte, îndrăzneşte, vrei să te culci pofticios cu-o femeie
Fă şi tu o greşeală şi capeţi o cheie
Intra-vei pe poarta cetăţii deschisă de alţii neînţelepţi –
Cangrena şi cancerul lor vor fi leac pentru spleen-ul tău cosmic
Ascultă, nu-mi tot boscorodi despre concepţiunea imaculată
La urma urmei şi tu ai ieşit tot dintr-o burtă umflată
N-ar fi adus barza un înţelept de talia ta
De fapt, berzele s-au speriat de mult de cei numiţi din greşeală
oameni
Cuvântul acesta nu s-a schimbat, doar zeii lor au fost alţii
Mai apropiaţi de încrengăturile fixate de Darwin-profetul
Puşi într-un cântar unde burta înfrânge sacrul omphalos şi celelalte
mizilicuri.

*

S-a pritocit în mine toată ambra zeiască din atâtea încercări irosite
(Sunt cu întrebările departe de scâncetul lumii)
Mi-adie prin labirintul ce nu mi-l cunosc, făr'să le chem, vânturi
duioase
Pentru tine, mamă, care m-ai născut îndurerată de bucuria facerii,
Mă încearcă iar o reverie tandră spre lucrurile domestice
Cât de mult înseamnă, semenilor, o bucurie mândră de mamă!...

Oricând aş vrea să fiu mârşav, chipul tău îmi cere tributul durerii
de a mă fi născut
Oricine are mamă, trăind în gesturile ei frumoase, merită viaţa.
De ce se uită repede acest lucru atât de omeneşte omenesc?
Toate în univers s-au rostogolit tot dintr-o matrice fecundată de zei,
Stelele se surpă-n foamea lor castă şi vastă
Buruienile cresc spre bucuria creşterii-n sine,
Ideile se rup din pământ şi cad tot în pântecul lui.
Orice rupere cât de banală trebuie să treacă prin golul matern
Ca să poată-exista-aştri-atârnaţi în ceruri întoarse.
Vezi, tu, omule rău, acum când mă îndrept către bucuria tristă a mamei,
Nu-mi sângera sufletul cu ceea ce e artificial şi nenăscut
Nu mă îndârji împotriva aproapelui uitător de origine,
Să acoperi bine putregaiul crescut voluptuos prin distanţa parcursă,
Pe drumul necălcat de picioarele ce m-au purtat spre lumină;
În drumul meu necondus şi necunoscut de ochii tăi blânzi
Acasă, tu, mamă, mă primeşti ca pe un copil prost şi neîndemânatec
Fii cuminte, îmi spui şi mă ocroteşti în somn la vise cu zmei,
Eşti geloasă pe lucruri să nu mă răpească
Sentimentul de mamă e cel mai pur din toate câte pot să existe
Dar „mamă" e-un nume ce se capătă greu şi se cântăreşte în moarte
O mamă moare încet, trăgând toate morţile tale posibile-n ea,
Fugi de mama care-şi aruncă moartea spre tine
Rupe-i numele din suflet ş-aruncă-l uitându-l.

*

Hăituit de îndoiala că nu-s eu acesta, mă întreb obosit
(Oboseala întrebărilor urmează unor idei încâlcite)
După oblojeala neigienică a sufletului tăvălit prin trupu-mi prea
întrebuinţat

Ruginit în atingeri impure, neidentice cu porniri din adâncuri
Ros de patimi puhave, căzute în sânge dinspre parşivul *a fi*
O, zei nemernici, cât aş vrea să stau de vorbă cu voi,
Să pot să sar viu dincolo de cuvinte şi semne
Bolboroseală nearticulată într-un mârâit arhaic şi repetat
Mă voi arunca oare vreodată, cu linişte necăutată, pe mine în mine?
Te-ai ataşat de materie cu rădăcinile tuturor ierburilor şi buruienilor
Ca un disperat în vârtejul înecului, acuma zbieri ajutor
Capul tău încins de gânduri aprinse a căzut secerat ca de trăznet
Dar limpezimea aceasta nu se altoieşte natural în sămânţă,
Cum de circulă-n mine atâta curent ereditar?
Lucrurile ce-mi caută palmele renasc vârtos sub umbra mângâierii
Lăudându-se apoi că aşa au fost făcute de cel ce le-a numit
Ciudăţenii ale formelor ce nu le pricep
Mă fac pe mine altul în mersul de la ochi spre timpanul urechii
Sugrumat de cercul prea strâmt nu pot fi acelaşi
E o crâncenă alergare a lucrurilor
Dinspre originea lor indiferentă, inertă,
Către afirmarea autoreflexivă în alţii.
Prea se vântură atâtea gesturi tandre dinspre mine spre pulpele femeii
Şi buruienile rodesc altfel când le scarpini cu un pic de perfecţiune
Mă învăţasem din cărţi siropoasa iubire de viaţă
Am tulburat toate izvoarele până unde nu s-a mai putut
Ce se mai văitau visele mele tuberculoase, sinucigându-se în aerul
stătut şi jilav
Mi-am pipăit gândurile şubrede, depăşindu-le poate cam trist
Apoi din milă mă regăseam eu cel de la început
Cu toate rănile sângerând *par delicatesse j'ai perdu ma vie*
Le zdrobeam dur, speriat că nu pot fi brutal
În absolut cântăream izbânda că am ieşit din sămânţă
Din atâtea-ncercări un zar norocos
Culori nenumite curgeau din gesturi care parcă nu mai erau ale mele

Măsurat şi-n frumos cu urâtul, m-am umplut cu râia lui Iov
Brusc m-am retras din mândrie, *tam tvam asi*
Singur, dar altfel nu poţi fi până-n moarte...

*

Se-adaugă-n corpul negru al lucrului *an sich* ceva necunoscut îmi spui
(Poţi să suni lugubru-n trâmbiţa spart-a victoriilor)
Nici o frunză nouă nu va cădea altfel decât a-nvăţat-o legea gravitaţiei
Şi toată evoluţia speciilor nu e decât un moft.
Unde se află acel motor ce urneşte puterea clorofilei să-nconjoare pământul
Năvălind la răscruci în rugii de sânge-ai rugurilor,
Ha-ha-ha, l-ai căutat scrâşnit în cărţi şi în oameni
Toate vorbesc de-un singur scop, acela al perpetuării
Nu se-mpiedică legile speţei de encefalul evoluat al bipezilor
Şi-apoi cine-ar putea să sară din legea de carne?
Orice-ar spune poeţii nebuni scântei ce-atârnă de boltă sclipesc de milioane de ani la fel de prozaic
Iar rădăcinile noastre de carne ne-alungă spre-aceeaşi groapă comună
Doar ideile plutesc în vid-eter ca să nu putrezească.
De ce mă-mpinge gândul meu bleg s-ating cu ţeasta carapacea de cer?
Cum dracu să-mi smulg gesturile involuntare vârtos împlântate-n nine
Când în mijlocul corpului meu creşte frumos floarea procreaţiei?
Pentru vigoarea-nmulţirii flori parfumate scutură polen peste luturi
Doar spre poftele materiei încălzite în spasmu' inocent
Se screm atâtea idei geniale din lucruri?
Oare aceasta să fie cheia universului acum şi totdeauna?

Pâlpâie ţoarea cosmică-n mine numai să hrănească lacoma carne?
Oare să mă fi născut doar spre a fi resorbit în bulboana
Ce-nghite frenetic toate avânturile fiinţei mele nepământene?
Să mă schimb astăzi în altceva nu pot decât ce cunosc
Să cad în mine însumi atras până-n fund ca-ntr-o gaură neagră...
Şi Faust minţi, sau fu plăcerea singura lui mângâiere
O plăcere murdară procurată prin intermediar.
Înviforată de patimi se purifică prin moarte Euridice
Ce n-avea cum să existe *aşa* decât dincolo de apele Styxului
Noi, care ne recunoaştem în tot ce devine omenesc
Cu vorbe găunoase-mprumutate de la cei căzuţi hrană nouă,
De ce să nu strigăm către ceruri blestemul de a ne fi născut
Aruncând afară din oasele noastre toată ereditatea-ncărcată
Atunci când zeii meschini ne furară puritatea şi demnul gest
Dăruite doar nouă ş-ascunse-n craniile noastre altfel făcute de fire?

*

Cum se mai bate visul cu fantomele realităţii
(Nici o suflare nu-şi are decât unicul rost ci şi altul)
Tulbure fierbe chemarea barbară în sângele nostru sălbatic
Întrerupere, caznă, numire, uimire şi freamăt de viaţă
Ceea ce nu e acum, e desigur în altă pornire a puterii din lucruri,
Nici o petală nu va cădea dincolo de oglinda lacului de cristal,
Cristalizatoare au rămas numai seminţele prime.
Bântuie-n forme tot geamătul ideilor pure
Fâlfâind uscate sau verzi lângă naşterea oarbă,
Nu se mai sperie nimeni de sugrumarea de prunci în Bethleem
Strigătul lor nu mai surpă stâlpii sacrului tabernacol.
Nici o singură clipă nu trăieşte nerecunoscută în univers,

Visul monstruos aduce acum în oameni chipul lor uitat
În lupi, în şerpi, în peşti şi-n arbori;
S-au rostogolit în neant zbaterile celui neîmpăcat
Râzând fonf şi gratuit de marile minuni ale lumii.
Ridicate-n zadar ca să stăvilească frica de moarte.
Doar poveştile mamei mi-au sărutat neliniştile nealinate,
Cum să opreşti însă ceea ce nu se poate opri în domestica pace?
Sunete vagi se aud străbătând din sângele lucrurilor fără culoare
Şi zvonul acesta singur el ştie să-l asculte spre a nu-nceta
El singur aşteaptă-n crispare să se rupă pojghiţa-ntunericului.
E transa celui ce citeşte-n nemişcarea vorbitoare-a materiei
Stârnind-o să-şi lepede crusta depusă pe sensu-i ascuns,
Scurmat adânc de poftele atâtor gânduri şi neîmbrăţişat omeneşte.
Plecarea din sine-i unic impuls pentru ceea ce nu se vede,
Rupere-a limitei – inerta cădere a gândurilor înăuntrul lor slab.

*

Se caută-n sine ca sâmburu-n fruct sensul cuvântului
(Toate cuvintele sensul vor să-şi sfărâme-n dangătul sunetelor ce
le compun)
Scorojeala din creier fragile sonuri desface când navighezi pe
marginea lucrurilor
Frunzoase şi calde l-atingerea spiritului ce le iscodeşte.
Bruma ucide numai mugurii ce nu vor să moară-nflorind.
Prin moarte viaţa se surpă-n eternitatea fără dimineţi colorate.
În flecare cuvânt se bate curajul cu laşitatea vitală,
Dar ce-ar mai scrie istoria fără aceste laşităţi necesare...
Când mugurul pur al cuvântului în mine vrea să-nverzească
Din ritmul terifiant al vorbirii cu-ncrâncenare mă scutur.

Multe din flori renunţă să fie fecundate
Indispuse de-a repeta amorul surorilor lor...
Odată cu soarele viaţa curge frenetic în toate formele firii
Oferind unei ploşniţe fericirea de a viola albul din cărţi
Zadarnic mă zbat să ridic norii-n lumină de aur
Când aurul cel mai pur alunecă adeseori în locul cel nenumit.
Uneori frunze dulci poart-ascuns veninul în sevele lor,
Sub zâmbetul cel mai blând nu-i decât sadismul plăcerii de-a
înşela şi minţi,
Desigur că Biblia minte şi ea ca orice lucru spre oameni făcut:
Din dragoste mare celălalt îl vinde pe miel.
Altfel suferinţa n-ar fi fost pe potrivă răscumpărării.
Orice suflare-aruncă spre alta semnele morţii
Învăluite-n culorile ademenitoare şi vii ale diavolului.
Dar din ce lucru nu răsuflă o gură hâdă de iad?
Plăcerea se scurge din orice cuvânt pârguit şi-mbătat cu arome,
Înăuntru se lăfăie viermii cei neadormiţi hrănindu-se cu miezul cel
neatins de păcatul vorbirii,
Dacă iadul se cască prin orice gură vorbind
Atunci raiul nu-i decât un laborator de sterilitate.
Toţi chiriaşii-n raiul concret tot raiu-l hulesc,
Doar cuvintele se-nghesuie să clădească imaginea noastră de-azur,
De-aceea sugem cu poftă hulpavă din fructul aparent interzis.

*

Cât de puţin îi trebuie unui lucru să moară-mpăcat cu sine
(Neprimită cu linişte, moartea revine din nou între vii)
Unde sfârşeşte o viaţă, începe din lucruri viaţa nenumărată
Altfel decât încolţeşte firul de iarbă sub şenilele tancului.

Vânturi turbate de gânduri zgâlțâie poarta existenței
Căutată mereu altundeva decât unde ea crește...
Nu mori în tine atunci când ai izvoarele nemurdărite
De sângele scurs în fapta celor de mai înainte
Cățărându-se către origini pe drumuri atât de murdare
Că nu le spală apa cursă dintr-o mie de fluvii
Totuși sunt murdării ce se spală prin moarte.
Purități cristaline se rup spre lumina ce le așteaptă
Dar nu trăiesc; întunecându-se singure de prea multă lumină...
Ale mele nu sunt decât existențele netrăite de nimeni.
Cutremură spasmul dorinței de a exista orice picătură de lume
oricât de minusculă
Nelimitat lumile cad una-ntr-alta într-un echilibru perpetuu
Cum sunetele se-armonizează perfect în lumi de cuvinte
Se freacă toate-ntre ele spre automanifestare
Nu vă-nfrânați să vorbiți voi sugaci uşuratici ai vorbelor
E unica şansă prin care se certific-o urmă că ați existat...

*

Păsări albastre spânzură noaptea sufletul meu surpat în gesturi onirice
Țăndări din ființa-mi plutesc dezbinate în juru-mi
Precum meteoriții în jurul planetelor moarte demult.
Nu mă pot strânge în unul eu cel divizat în miriade de euri
Călătorind tot mai jos spre forma decăzut-a materiei vii...
Alunec profund în râul subteran al putrefacției
Uzina gigantică fabricând piese de schimb pentru viață,
Enormă piuă ce macină neîntrerupt cadavrele noastre
Le fărâmițează-n pulberea fin-a cosmosului
Purificându-le-n drumul rătăcitor către plasma originară

Şi întrupându-le întâmplător în existenţe dogmatice...
Ieşit dintr-un uter curat ca un bulgăr de aur
Umblu desculţ pe cărări de noroi şi de scârnă astrală
Nimic nu m-ajută să-mi regăsesc identitatea mea unică,
Amprenta spiritului ce mă diferenţiază de ceilalţi
Sau structurarea celulelor irepetabilă.
Cum să-mi măsor lungimea ochiului interior?
Oare sfiala mea de azur mai fu dată şi altora?
Dar fiorul ce-mi furnică prin nervi şi prin oase
Când mă zgâlţâie puternic un curent metafizic,
Se repetă la fel şi-n alte trupuri fragile?
Or fi acestea întrebările aceleaşi înnădite prin mine
Între cei ce-au sfârşit rolul lor efemer şi cei ce aşteaptă cu-nfrigurare
să-l joace?
Dacă nu mă pot diferenţia de ceilalţi prin nimic,
Dacă sunt doar o figură geometrică supusă fatidicei legi a asemănării
De ce, zeu mârşav, m-ai amăgit, alegându-mă doar pe mine,
Singur să simt înmiit frumuseţea existenţei adevărate
Şi să mă bucur îndurerat că am acest sentiment al fiinţei
Că doar eu între atâţia pot să mă bucur de această mană cerească
Pentru că-mi dau seama doar eu că *îl am*...

*

Se clatină coloana ce mă susţine drept, acum mai mult ca oricând
(De ce firea nu m-aruncă-n noaptea din care m-am rupt?)
Cenuşa gândului ars cade mereu undeva, dincolo de materie
Şi oamenii cramponaţi de ea nu vor sări în acelaşi loc.
Oricât secundele îmi fărâmiţează timpul meu incert şi alb
Odată lacătele-nchise spărgându-se vor elibera ideile negre

Şi focuri stinse renăscute, lumini scăpărând în culori noi frământă
Câtă complicaţie-n maldărele putrede-ale istoriei!
Adam, săracul bleg, luă totul asupră-i şi *cunoscând*
Cea proastă Evă nu-şi mai întoarce gestu-i libidinos în nici un mâine
Ea crede că imită mişcările divine spre care-ntinde mâini
Ciuntite de cuvinte şi gesturi stigmatizate de prefăcuţi în odăjdii
Nu-nvinuiţi pe Eva puhavă şi lascivă
Ce-n zvârcoliri se frânge la pieptul vostru tare
Privirea ei de raze sau de venin e plină
Iubiţi-o, slăbiciunea-i de preţ e tot ce are!
Când bucurii străine îi luminează vorba pătată de plăcere
Cu trupu-i vă iubeşte şi nicidecum cu gându-i
Haideţi spre limbul care esenţial ne cere
Dar nu răniţi femeia, plăcerea alungându-i...

*

Că nu există altă şansă decât să mori
Se poate vedea din atâtea exemple luate din viaţă,
Unde sfârşeşte o moarte începe viaţa din lucruri nenumărate
Cum din orice bob de grâu va-ncolţi un spic,
Scăldat în ploi de lumină mai reci sau mai puţin reci;
Vânturi de gânduri zgâlţâie poarta casei tale
A cărei clanţă îngheţată e căutată mereu de o mână prietenă,
Nu mori în tine atunci când ai izvoarele limpezi şi sleite proaspăt
De fragede ierburi scurse prin generaţii de aşteptare;
Purităţi închise în culori obscure, se rup spre arbori crescuţi
Ce nu trăiesc, retezaţi de prea multă bucurie;
Profunde nu sunt decât gesturile încă netrăite

Purtate latent în tine, totemuri de care nu ştii decât tu;
Cutremură spasmul pur orice picur din fire,
O lume moare suav în alta într-un echilibru nenăscut,
Cum sunetele cad incandescente în cuvinte răcite;
E o automanifestare a ierbii ş-a gândului
În formele rostuite de straşnicul zeu al materiei.

*

Cerneri de negru spânzură-n pânzele creierului
(Sar caii neîmpiedicaţi ai ideilor peste ierburi barbare)
O dată doar cântă-n fântâna nesleită a sufletului moştenit
Slova cea ruptă cândva din capcana material-a cuvântului.
Cum să zgâlţâie omul-pigmeu legile metafizice ale universului
Ruperi de spaţii şi semne vrând să le-aşeze-n buzunarul craniului său
Soarele căzând spre lucruri domestice să-l lege-n lanţuri,
Să nu scape ziua prea repede spre întuneric
Foarfecele timpului taie-n carnea materiei riduri gigantice,
Visele nu pot astupa mlaştinile ce zac în sângele nostru
Orice scâncet rebel l-absorb aştrii bolnavi.

*

Turme fără sfârşit răsar înainte,
Zarea umplând-o de tropote ca-n vremi de-nceput
Scuturile materiei se rup, se sfărâmă pline de viermi
Ce colcăie graşi-ntre idei şi concepte tocite.
Se lăbărţează buruienile tandru spre toate lucrurile
În frunze, în priviri, în gânduri şi-n concavităţile dintre constelaţii.

Orice obiect îşi caută originea spre două extremităţi
Informă chemare putregăită apasă gingiile fără cuvinte
Aerul albăstruieşte culori ca-n abatoare opărite cu sânge
Orice drum cade alături de sensul ştiut.
Din jos, din sus, din părţi, fulgii vorbelor se scorojesc
Funingine albă aşezându-se în golul astral
Fierb formele neîncleiate în cuptoarele-nghe̦ţate ale timpului
Orice respiraţie miroase a catran şi a smoală.
Ninsori negre se prăvălesc dinspre jgheaburi metafizice
Albind interiorul vid al lucrului şi dându-i fiinţă
Se-ncaieră ideile să intre-n porii materiei
Sudoarea acră-a singurătăţii alungând-o departe
Cu bubuituri se despică hruba-nchisă a eului meu.

*

Păsări de pradă alungă noaptea în visele cărnii
Miresme bolnave adie suav din stârvul căutărilor
Se spulberă fumul infinitului în lucruri aceleaşi
Şi oasele noastre atârnă ciolane falnice rupte din Marele Os!
Dacă mă caut acum neprihănit prin văile pasiunilor oarbe
Nu-nseamnă că s-a clintit crucea ce-o port.
Oh, ce departe sunt pereţii lumii de umerii mei.
Fiecare sprijinind o piramidă de noţiuni cunoscute
De cei ce s-au smuls de materie, căzând în golul gândului.
Suduie un glas de cobe în nopţile treze
Surpă un gând pe altul ca să cadă la fel.
Fierbe în fundul cazanului un ciorchine de diavoli
Orice lucru se face dintr-o culoare ce rămâne a sa
Şi orice mireasmă flutură dinspre paradis spre infern.
Vai mă strigară căutările toate prin spărtura sângelui.

De-atâta alergare mi s-a-nvineţit carnea pe trup
Oh! Cum mă chinuie chipul meu celălalt şi adevărat!
Neputându-se arăta pur în faţa voastră,
Ca să nu decadă în lutul ademenitor.
Dar marea clipă ce sunt se zbuciumă-n lumi nevisate
Se-ndepărtează enorm ca să se apropie.
Şi parcă-n mine m-afund ca-ntr-un munte gigantic
Alunec spre sinele meu şi nimic nu m-opreşte.
Mamă, mai bine nu-mi promiteai că mă vei naşte c-un şarpe
Şi că voi fi pur, pur, pur, pur, purpură.

Slatina – Bucureşti, 1960-1964.

CUMPĂNĂ

SOMN

Mă cutremur în fiecare noapte
hăituit de păcatele celor ce stau la pândă,
când luna
se scurge leşinată
prin geamuri
după bărbaţii surpaţi
în somn şi-n femei.
Stâlpii fiinţei mele se dărâmă
scăzând dureros în ei înşişi,
şi mă bântuie o alergare zăludă
după un chip pierdut şi căutat aiurea.
Mi se despică trupul crâncen învinuit
şi din el se varsă gâlgâind
trupuri urâte ca nişte gângănii negre
o haită lacomă rupându-mă crud
şi micşorându-mă
până la naştere.
Lipit de iarbă şi lut
ascult tropotul lor nebun
ce face să se-aplece a pierzanie
arborele sacru crescut sub umerii mei.

Ce greu e, Doamne, şi ce straniu
să mă cutreier altfel
de cum mă născusem.

CUMPĂNĂ

Adeseori mă trag cu sârg chemări magice
spre vatra părăsită a naşterii prime,
lespezile trosnesc altfel pe unde calc
prin horn bântuie duhuri ocrotitoare;
şi eu mă sperii
de ochii blânzi ai lucrurilor care mă spionează.

Cineva nevăzut năduşeşte în preajma mea,
îmi numără paşii
şi mi-i măsoară,
mi-ascultă cuvintele
şi mi le cântăreşte.
O patimă grea
îmi toarnă strigoi în sânge,
arcane se-ntind cu milă vicleană
să-mi gâtuie frica ascunsă
scursă cu răbdare milenară
în pieptu-mi;
gura mută mi se strâmbă
de acreala blestemelor căzute rodnic
din strămoşi îngropaţi în peşteri
sau poate în arbori şi peşti.

De câte ori mă-ntorc în părinţi,
trec prin mare cumpănă.

RIT

Am mers sugrumat de-ndoială
să scormonesc la ţâţâna puterilor,
să beau lapte de urs,
să-mi fiu vultur.

Am sfărâmat colțul casei cu umărul
ca un zmeu cangrenat de păcate,
jalnic maica ofta cu degetul prins în crăpătură;
eu fără milă, brutal am iscodit-o
cum se colora cerul veșted
când zămislitu-m-a întru neliniște;
nu se clătinau constelațiile de teama nașterii mele,
nici un duh nu s-a rotit crunt de invidios
deasupra casei,
să mă oprească de-a cădea din întuneric;
nici o pasăre albă nu s-a ridicat misterioasă
spre ținuturi închise de apele Styxului;
nu s-au scuturat lacrimile cerului roșu
deasupra somnului meu prefăcut,
nu s-a rupt oare, atunci, Soarele-n două
ca o pâine rumenită de sarcină;
nu s-a aplecat Luna murdară într-o parte
ca să facă loc luminii care mă năștea;
n-au plâns în barbă profeții –
ramoliți de atâta așteptare...

Și dacă nimic din toate acestea nu s-a petrecut
de unde atâta putere zăvorâtă în mine...

REGENERARE

Cu fiecare cuvânt slobozit
mă-ndepărtez de mine cu scrâșnet sec,
întru-n măduva mea până uit de trup,
mi-arunc sângele-n idei uscate

să colorez lucrurile amorțite
până ce rămân alb.

Trec prin tărâmurile necercetate de Soare
prin constelații de vise tulburi
ca mlaștinile foșgăind de șerpi,
și cu greu mă mai urc
la suprafața lui *a fi*
mânjit de atâtea urme uitate.

Curg în mine ierburi grase,
broaște murdare și păsări cu solzi,
turme păroase zgâriind zarea rotundă
cu copite nepotcovite;
o burniță lungă de oase albe...

Mă scutur cât ține istoria
de toți acești martori grețoși.

Și până mă fac om
Doamne, cât trebuie să mai *vorbesc!*

GEST

Dintr-un orgoliu păgân.
m-am aplecat ca un inire proaspăt
peste sânii glaciali ai mării;
marea gemea amantă beată
și neiubită-ndeajuns.

Valurile s-au cutremurat până-n genuni,
încât se clintea mersul ciclic al peştilor
spre o apă scursă din steaua scufundată
în bolgiile abisurilor.

Oricât de viril te-am fecundat
femeie absolută,
niciodată n-am să ştiu misterul
pentru care nu-mi spui
că doar eu singur
pot să-ţi fiu zeu.

REGRESIUNE

Oh,
cum mai ţâşnesc buruienile
la gesturile mele geologice,
uitate în mine înainte de a fi numit om;
curg oasele-mi milenare-ndărăt
bolnave de dorul mamuţilor
şi-şi caută originea lor.

Greu le apasă căpriorii lumii.
Stufoase sar ierburile
pe unde trec oamenii,
seminţele nu mai rodesc
pe spinarea oricărui lucru.

Din pieptul meu cresc aripi
de păsări arhaice.
şi umerii-mi cad
în maimuţă.

CIMITIRUL VESEL

Cuiburi de viperă cloceau veninul neotrăvit;
printre răzoare nescărpinate de sapa surorilor
doar câte-un sfeşnic bătrân mai picotea;
se destrăbălau ierburi grase
ţâşnite din hârcile blânde ale
celor ce ne trag cu râvnă spre sfântul lut.

Brazdele se înroşiseră de rugina
desprinsă din oase mânate în jos
de moartea noastră puţină,
să primenească rădăcinile troscotului crescut deasupra;
îşi lepădau macii petalele roşii
zdrenţuind culorile putrede ale buruienilor;
parcă se pornise ospăţul de sânge
al ciolanelor albe,
pentru o reînviere neaşteptată,

râzând mort şi sec
de bucuria fugii noastre în oase.

VINĂ

Femei cu sufletul în ochii umezi
arzând puri de spasme neîntâmplate
cu şolduri crescute enorm
hymen-genune ce-ameninţă aştrii,
îşi părăsesc rodul şi uită păcatul
săvârşit în apele somnului
sub bruma ce curge din stele.

Doamne, şi vine o zodie rea
când valuri de umbră acoperă ochii lui Oedip
că se sugrumă sângele în propria-i albie
şi îşi ascunde luna faţa curată.

SATUL CU LUPI

Lupii veniră în sat nechemaţi şi calmi,
împărţiră satul după familii şi rudele mai apropiate,
cu ochii sfârâind de foame jăcuiră întâi vitele mari
adormind de oboseala mâncatului pe ciolanele lor.

Se treziră la trâmbiţa burţii cu puteri noi,
acum dând iama printre râmătoare şi oi,
şi apropiaţi de case lingeau geamurile cu linişte,
oamenii privindu-i lupeşte se strâmbară urât spre ei.

După ce înfulecară măruntele orătănii proaste
se începu asediul lupilor de afară asupra celor ascunşi;
îşi rodeau cozile câinii jigăriţi de foame
până şi lupilor le era scârbă să-i mănânce.

Satul tăcea pustiu de oameni şi parcă părăsit
soarele drept înţepa blana lupilor suri
se auzea mârâit ca de lupi prin case
în urmă, lupii se târâră-n păduri.

Sleiţi câinii răcâiră la praguri de uşi,
uşile scârţâiră bolnave-n ţâţâni,
un miros de lupi se rostogoli dinăuntru,
nişte umbre târâte se repeziră spre câini.

1964

VEGHE

Când tu adormi
mi se pare că se clatină cumpăna lumii
şi cerurile-n ţăndări de linişte
se surpă în visele tale.

Chipul tău – atât de fragil –
coboară netorturat în icoană
singura Sfântă nepătimită.

Un iz de moarte fulgeră spre culorile cristalizate
buha n-a dat încă semnalul limpezirilor.

Demon de umbră ce-şi roade păcatul,
înfricoşat aştept cântatul cocoşilor,
nebuni.

DOI CAI ALBI

Doi cai albi se alungă
lovindu-se de sângele lucrurilor
zburdând într-un dans nevăzut,
prelungit în toate regnurile pământului.

Când unul fuge mai tare
celălalt îl priveşte-mpietrit –
întrecându-l,

la fel de aproape
la fel de departe,
ca două năluci de zăpadă.

Surpă plânsul pădurilor pe unde trec;
şerpii-şi usucă veninul la soarele amiezii
iarba şi frunzele zvâcnesc mirate,
flăcări – iau formă de păsări
fugind în vânturi.

Prin nopţile negre aleargă cei doi cai
mersul alb zguduie ţâţânile aştrilor
goana lor s-a oprit în noi fără rupere.

ABSENŢĂ

Copii lepădaţi la capăt de drum
ling porţile vitrege ale străinilor
şi se încaieră aprig
care de care să sugă laptele de lup.

Flăcări albastre, colindaţi apele mării
pescarii să creadă c-au primit semn de sus;
rupe-se cumpăna dreaptă a stelelor crude
trăgând în abisuri soarta noastră avară,
şi cadă păcatul de pe fruntea lui Iov.

Scuturaţi-vă frunze dulce să-mbunaţi aerul
ape, curgeţi în matcă mai domol –
şipot magic ce potoleşte hybrisul zeilor
iar voi femei îngropaţi-vă faţa în rugăciune –
plângând după chipul vostru cel neatins de păcate.

Soarbă lumina tot răul ce bântuie-n oase,
surpe-se ziua-n noaptea cea oarbă şi castă
usucă-se ura urzită în sângele fratelui nenăscut
şi sară din zodia Crimei în cea a Fecioarei
insul ursit la incest şi păcat...

Dar semn divin nu se-nfiripă-n aer,
din ţărm de vis n-adie nici un vaier.

SOLILOCVIU

M-am trezit la marginea lumii,
cu mireasma unor ciudate nelinişti în creier;
chinuit de-nsufleţirea humii,
mă fac din humă mereu şi mereu mă cutreier.

Pleoapele-mi se-ndoaie, aplecate de aurul Lunii
eu parcă aud cum se strigă prin noapte colunii;
caut mereu, cotrobăindu-mi orice ungher –
când nu mai e nimic de căutat, eu mai sper.

FEBRE

Vin ninsorile, Doamne, peste gurile noastre
cotropite de iarbă
şi-nmugurite de aşteptare,
ni se varsă vorbele-n lut

şi îngheaţă ora amiezii în orologiu;
spaima străbate ca un clopot cetatea
şi se pârguie-n umbră fructul mâniei.

Cine-a îndrăznit să aducă prinos
fecioarei cu suflet nepângărit
îngheţată în albă mireasă...

Zvonuri rele se-alungă prin pieţe
cerşetorii ling tălpile noastre murdare,
corbi negri se ridică în valuri
şi întunecă văzduhul.

O frică nebună se cuibăreşte în frunze
oamenii şi-ascund faţa pătată în umbră;
vin ninsorile cerului, Doamne.

SURGHIUN

Târâm după noi dezastrul şarpelui mort.
uşor slobozite plescăie cuvintele vitrege
în putrede bălţi de aşteptare –
plângând după Logos
ca nişte frunze uscate după verdele viril
scurs fără rod în lutul răzbunător.

Orice vorbă duhneşte un iz de materie flască
şi orbi semănăm în aerul sterp dintre continente

cuvintele – lujere de iarbă crudă –
rostogolite în cocoloaşe rumegate bălos.

Se-ngraşă vorbele cu noi adăugaţi neputincios
ca un trup adăugat morţii care îl cere
şi nici o încolţire nu mai învie sămânţa răscoaptă
oricât de adânc am brăzda ogoarele Logosului.

MĂ APROPII

Noapte şi zi mă soarbe
steaua scufundată în apele pângărite,
Doamne, ce amar e sângele mărilor.

Algele plâng de dorul meu
răvăşite de patimă şi spaimă
şi se tânguie peştii osteniţi
în ocolul lacrimilor pământului.

Mă aşteaptă acolo-n abis
palatele de mărgean şi coral
şi trece fâlfâitoare chemarea aceea
pe lângă umbra mea înmormântată în rugă

şarpele îmi bea ochii ca ultima împărtăşanie.
Mi-a mai rămas o ţâţână înfiptă în gloduri
dar lunecă blând spre apele grele –
în curând voi fi regele, marele rege.

SECETĂ

Era un bătrân orb
care umbla prin sate
cu crucea soarelui în piept
şi aducea ploaia când cădea coclită seceta.

Bătea desculţ drumurile arse
cu picioarele scorojite
şi pe unde călca
se surpau norii borţoşi
cu ugerele învălvorate de apă.

În jurul lui alerga roată
un vârtej de peşti
cu care descânta apele
şi le smulgea din vârful pădurilor.

După ce se potolea
setea de broaşte-a pământului,
pe urmele bătrânului se târau
şerpi fără ochi
brăzdând lutul cu semne.

Îi culegeau pruncii satelor în joacă
şi le retezau capetele după ritual
aidoma balaurilor din poveste.

Bărbaţii şi femeile îngenuncheau
ca în faţa unor moaşte
izvorâte cu tâlc
pe urmele îmblânzitorului de peşti.

MAGIE

A ieşit şarpele casei
de sub prag
încolăcindu-se în jurul
culcuşului meu viu –
s-a ferecat în carnea
pântecului tău sfânt
greu şi neîndurător legământ.

De ce, maică, nu m-ai scăpat
cu descântec şi
joc bătătorit sub stele?

Acum cu fiecare vorbă sămănată
cad din mine capete de şerpi
care îmi muşcă silabele
secătuindu-mă.

STYX

Nu-i semn, nici pecete de taină
unde începe păcatul – un pas
şi-am pătruns în infern neschimbat
.
O singură bătaie de aripă ne duce,
cu fâlfâirea pleoapelor grele,
până la casele albe – acolo
mâini străine se-amestecă
cu apa murdară, solzii se lustruiesc.

Veninul se-ngroaşă pe limbă de şarpe
pentru clătirea gurii în ceasul smeririi.

Şi veseli strigoii ne-aşteaptă.

RITUAL

Cine ne surpă paşii în casele celor de dedesubt?

Stăm fiecare împlântaţi până-n creştet
în cumpăna dreaptă,
ce ne e hărăzită prin legea naşterii
şi scoatem ciutura otrăvită din aceeaşi fântână
sleită ritmic de păcatele tuturor înecaţilor;
odată rămâne fundul secat
crăpându-se până-n adânc
unde se prelinge încet un izvor de rugină
care pătează coaja de pe oasele noastre –

Ah, urme silnice şi fără scăpare
lăsate doar de cei ce aşteaptă
lângă locul crimei neîntâmplate!

Privim înlemniţi jocul schimbător al cumpenei
şi ne întrebăm unul pe altul
cui îi va veni rândul să se omoare.

ÎNFRÂNGERE

Cu scârţâit de oase neunse
se târâie cuvântul meu prin bătălii nepotrivite,
brăzdând adânc locurile cu dâre vii;
pe drum răsar şiruri de nenăscuţi
cu gurile înţepenite de aşteptare
şi încep să rumege vorbele,
crescând o dată cu ele.

Se-nfurie de dor vatra părinților,
dă drumul unei herghelii de semne
care aleargă răzbunătoare pe urmele mele.

Eu mă lipesc de apărarea
leșinată a barurilor cu fum,
cuvintele mi se zbat împleticite
de licoarea străină care nu mă recunoaște
și trebuie să pornesc după chemarea
de neînfrânt
a nașterii prime.

MARTOR

Pe ghizduri de fântâni ard paseri negre
le-atrage hipnotic chipul meu din adânc.

Vai, umbletul carului striveşte casele
din aşezarea răsărită-n dreapta cale
unde drumeții muşcă lacomi pâinea Domnului –
doar apele știu cumpăna când va cădea
ca un trăznet în pomul din paradis.

Peste trupul meu giulgiu
se alungeşte umbra celui tocmit –

lupii m-aşteaptă flămânzi.

ELEGIE

„Râsul lor grotesc înainte de
moarte îi înspăimântă pe duşmani."

Stau împietrit între turnurile tăcerii lăuntrice,
ca un luptător înfăşurat în armura de zale a neputinţei,
aştept să sfârşească groaznica vrajbă ce mă zguduie:
sângele meu sărat să accepte leşia fără gust a tăcerii.

Mă surpă copacii în liniştea lor bătrână,
ţărâna cată să-mi încurajeze gestul, de-acuma pornit
pe drumul întoarcerii fără tăgadă şi vaiet
în verdele frunzelor încep să mă nărui.

Însămânţat în ape şi văzduh îmi va rămâne cugetul
respirându-mă, cel ce mă biruie mi se supune mie:
pot slobozi hohotele de sfidare a neînduplecatului zeu.
Eu curg cu firea, fără să pier...

CUTREMUR

Şi umblă tăcerea la porţi de case atinse
de somn, scoţând oamenii din aşternut,
precum ies peştii din apa duioasă –
blând să le sărute soarele solzii.

Urlă gurile înţepenite în strigăt
dar nu aud decât cum intră liniştea-n ziduri

dărâmându-le fără ecou;
se amestecă răscrucile fără de semn
sacru, nu mai ştiu magii încotro
să propovăduiască în pace.

E-un plâns în lut, un geamăt
se-nfioară încet – se surpă verdele-n frunze;
ca de-un cutremur treaz foieşte carnea
dospind dezastre-n drojdiile somnului,
prelinse valuri sparg în ţărmuri
şi aburesc icoanele în vis –

vai, ce tăcere-n jur şi ce păcat!

RĂSPÂNTIE

Dar cei ce se întorc
se uită lung în urmă
şi scuturaţi de-o teamă neînţeleasă
uită totul.

Aici stau eu, la mijloc de cumpănă
şi nu se ştie ce-mi e dat –
calul s-a oprit aproape de mine
recunoscându-mă înainte de a mă ucide,
cloşca m-a încăierat cu şerpii

ieşiţi din puii blânzi pufoşi,
mulţimea însăşi obosită
cu pietre nu mai dă
ci doar mă urlă adesea.

PĂCAT

„Nu-i semn nici pecete
de taină unde începe
păcatul un pas..."

1

Din colţ de rai un fluierat
descântec şarpele – în fructe
coapte presărând capcana;
un pricolici în joc trândav

ademeniri în icre se depun
un soare putred tăvălind
dar Dumnezeu în rugăciune
palmele răstignite – o picătură

sânge n-a curs minunea
aşteaptă făptaşii hrănindu-se
din jertfa blândă – în serai corul
neprihănirii femeile jelesc ave.

2

Culcuş din şerpi încolăcit
pe faţă gârlă colcăind veninul
prin ierburi grase coada
să-ţi târăşti în urmă

trupul năpârlit când
se puieşte luna ca o bute –
doar cep să-i dai
asupra ta să plouă şerpi

înscorburați în gaură de creier
pe bale tăvălindu-te frenetic
spre mama ta veninul azvârlit
din carnea proprie mușcând
surpat pe-un șuierat de șarpe.

3

Copil și-ascunde arma
din întâmplare păcatul
va tremura mâna lui
o boare caldă suflă-n

zare fără pom
strigăt nebun rupți
răsunchii abisului
om om
unde e mâna lui Oedip
naiv copil și-ascunde arma.

4

Răstălmăcitul aer curge
firav prin pâlniile-ntoarse –
o pulbere de oase plânse
ca răsuflarea unui vis

nisipuri de s-ar rupe din
pustiuri vulcani călătorind
peste gorgane răsuflători
buboaiele câmpiei pufnind
coptura din răsunchi
doar dunele urmează faraonii.

5

Movul din frunze cade
în sânge de copil ce
stranie oră tatăl
şi-aruncă fiul dincolo de el

focuri cutremurate de
frică şi incest se scurge
plânsu-n lut fără
ecou femeia cu crupa

de iapă enormă şi
căderea aştrilor
ca să puiască jalnic
când crima aşteaptă la porţi.

6

Din vremuri albe ninse veşted
toţi vegheau în somn de moarte
aburind în geruri vise
câte-un duh doar pâlpâia molatec
zuruind pe pulberea de clipe
tânguind tălăngi de aşteptare

atârna tăcerea de statui.

Răni lăsară îngerii răpiţi
văile bolborosesc prin peşteri
vaiete din sângele albastru.

7

Unde e spaima
unde sunt apele
pierdut de mine pe poteci străine
frunzele cad pe urmele mele

ascunse mâini m-acopăr cu umbră
lacomă gura cerului
acum se surpă prăzile luminii
alerg alerg doar durerea
linge dârele cu palmele lui Dumnezeu
se clădeşte drumul Robilor
degeaba şi fără întoarcere

unde sunt apele
unde e spaima.

8

Smuls din carnea somnului
dulce naştere profanată de iele
prin mărăcinii deşertului alerg
ca un jurat năpăstuit de minciună

biciul ruşinii m-alungă
cu sânge pătez cărările
colindate aiurea vaiete se aud
muzica aştrilor e corul bocetelor
răsfrânte în noi de dincolo
mă fură ielele noaptea.

9

Iertarea unde s-a scurs
nebune paseri în vorbe scheaună
la porţile cetăţii ferecate
doar blestemul ocol mai dă

perfid cuţitul se ascute-n taină
pe iarba umedă alba mireasă
brăzdată de păcat – sortita
nuntă n-are să se-ntâmple

ah doar în ziduri plânsul
orbi fulgi de vise albe acum
ca niciodată
durerea strepezind.

10

Când se mută pudoarea-n alt om
ţipă pasărea căzută în noapte
lângă candela visului arsă
plânge în case durerea

prădată fecioria lunii acolo –
o haită de poſte zadarnice.
Doamne, şi mă aşteaptă altceva
câte corride se dau în clipa

de faţă ecoul se tânguie
vai rănite coloanele templului

câinii ling lacrimile celui plecat
să rupă zăbranicul aşezat pe ape.

11

Picură-n lut o vrajă măiastră
viermii îşi rod destinul în pace
cenuşa din lună acoperă
ochii orbilor – cratere stinse

câte-o pasăre suflă asupră-i
arzându-şi aripi şi căzând
fără ecou câte-o pasăre

Doamne, totul e doar o cumpănă
strigătul nostru surpat în oase
rostogoleşte aştrii aşteptându-ne
dincolo.

12

Capcana clămpănită-ndelung
în bârlogul cerului urlete
aburită oglinda mării de
spaimă albă pe drumul Robilor

peşte-n eter azvârlit
straniu cadavru rătăcind
lumina rece doar orgoliul
lasă o dâră de miros

scârnav acolo-i dorul doborât
puzderia de aştri neîndurătoare
cu scrâşnet sec capcana clămpănind.

13

Şi răsucită-n frunze spaima
când latră câinii nimeni
de lupii fricii să te scape

s-a îngropat până la turle
la răgetul de leu pătruns în
burg străvechi călcat de liniştе
bolnavă – cale cu sângele viteaz

ostaşul cel mai tare în armură
sufocat – fără să lupte lângă el
leul cu gâtul frânt alunecat –
cine va râde – în propriul lui scuipat

14

Ce-aş face mâine timpul
să mă nărui – m-ar reteza
doar gestul din tăcere
iarba ar sparge coaja-ntinsă

pântecului rodnic însămânţând
ogoarele de cazne
lepra şi ciuma cadă asupra mea
ce-aş face mâine timpul –
din el chiar zeii mă privesc –
cruzimea lor – batjocorindu-mă.

15

Alb alb se varsă
asupră-ne minciuna cerului
dacă acolo crima
peste butuc doar urme

albe se înveşmântă fecioarele
din jertfa lor sterilă
bucuria plânsă în ţurţuri
albi ne-nţeapă ochii

feriţi cu mâna ştearsă în ascuns
ne tragem îndărăt
înfricoşaţi de alb
de moarte poate.

16

Din sus blagoslovit păcatul
de neputinţa zeilor – cenuşa
cursă pe capete de prunci –
spălate cu lături cine răspunde

la iubire răzbunarea rea;
vaietele răniţilor nu se aud
până aici doar preschimbate-n
cântec din timpul dăruit de

zei cortegii lungi solemni
ne vom uni pe-ogoarele de oase
înseninaţi durerea ronţăind.

17

Chipul meu mutat în mumie
pulbere putredă carnea smulsă de
vulturi cenuşă magică peste
capete ca o aghesmuire –

neaşteptată mângâierea viermilor
la spălarea oaselor de păcat
orologii în noapte strigoii
cu râvnă îşi achită datoriile

lacrimi duioase de licurici
de unde cântecul serafic
peste piramide nevăzute aleluit
când picură oh zeama morţilor.

18

La miezul nopţii întâmplat violul
în taina templului se sapă
altare sacre cine profanând
pe calea Robilor doar lacrima

sfânt picurând bătătoreşte
iarba necrescută o zarvă iscă-n
arbori foşnetul din aştri
flăcări pe urme tăvălind

şterge păcatul plânsul din icoane
şi eu martor mut violului
petrecut la miezul nopţii.

19

Şi prăvălită piatra ca o apă
sufocată vocea pierzaniei
în adânc strigătul doar
umbre pâlpâind printre

oameni căderea pietrei s-o
oprească – o ploaie de pedepse
născocite tulburi nisipuri vânturând
oricine-ntors la matcă

va uita dar cum să-l smulgi
din lege – de pietre să-l deosebeşti.

20

Câinele în trei picioare mână
barca vânzătorilor de suflete
pe apele multe la
poarta ferecată câte un corb

alb se tânguie după

lumină de nu se ştie
când e noapte
ca-ntr-o peşteră sublunară

greu ne leagă frânghiile umbrei
în zadar nebunia plecării aiurea

ostateci blânzi unei singure naşteri
şi Vae victis unde sunt stelele.

21

Leşia amară se-ngroaşe putred
în mădulare blând ciutura scârţâie
inimă ruginită în dângăt de
clopot surd roade mânia ascunsă

scufundată în linişte albă zbiară
tăcerea în jur clătinându-mă
bolnave frunze lângă fântână
cumpăna plopului vânturi

nebune o scutură...

22

Aliluia, aliluia
când zvonul strâmb cutreieră
pe ape-njunghiate
de lumini zaruri de ceilalţi

azvârlite chemări nevolnice –
catranul scurs din aştri
oblojeală pe rana de
nevindecat durerea cutremură

concentric inima impersonală
vânturile suspină pe văi
umflate de potop doar
aliluia aliluia.

23

În stratul de miresme
îngeri ţipă-şi desfrânarea
stearpă înmugurind pe-altare
din ţâţele icoanelor

un lapte negru pe buzele
de prunci din pântec supt
s-a lăbărţat păcatul
în pâinea blândă chiar

duhnind mirosul de
împreunare rânced – o verde
limfă din mădulare scursă
spre aştri răbufnind în lungi halouri.

24

Lângă zăbava morţii
durabile cine mă aşteaptă
ciripituri măiestre –
dar eu să stau

nu pot doar mersul
pânza cernită acoperă
ochii fără somn treaz
ucide monstrul propriu-i chip

văzduhul arde pe cumpănă
căzând în apele grele
şi ah dacă mă voi recunoaşte.

CALEA ROBILOR

ROTAȚIE

Ne apucă nebun un dor de pământ
ni se afundă tălpile-n gropi
nevăzute și scormonim orbi
cu dinții cu mâinile avizi de dulcele

somn al pântecului cald
răsturnăm umede brazde pe
capetele noastre căptușite cu câlți –
un strat de frunze veștede

să nu se audă răcnetul
pruncului ce lipăie prin noroiul
de dincolo câte un corb
veghează deasupra locului

din când în când lugubru ciocănind
în cranii înghesuiți între
pietrele cerului și oasele celor
de dedesubt încet se scurge

așteptarea-n ierburi

SEMN RĂU

Pasărea aceea îmi
bate la porți în fiecare
noapte albă plânsul ei
învie strigoii cortegii

de coșmar
alungându-mă pe câmpuri
vitrege cu fălcile-ncleștate
mă târăsc până

la locul de caznă unde
fiecare așteaptă să afle
dar mă retrag gemând
și fug la casa mea

mă ferec înăuntru astup
fereastra uși le bat în cuie și
până dimineața urlu crâncen
de se dărâmă zidurile vechi

iar eu rămân baricadat în urlet

EVADARE

Doamne greu a fost să mă scutur
de somn o vrajă nămoloasă lângă
putere era poarta uitării aruncată –
zar crâncen al sorții intram

acolo fără să ştiu şi asta
era vina mea împodobită cu
sceptru şi tron încă
îmi trimiteam iubita înainte eu

sprijinindu-i privirile de partea
de dincoace ea
înghețând pe încrederea dată
de mine vai aşteptându-mă

mireasă a morţii pe mantia
albă ţinută în colţii de lup

HYPNOS

Prin ape de mărgean corali şi
alge unduitoare trupuri de femei
se zbenguiesc iubindu-se cu peşti
pe drumul Robilor surpat în ape

un tandru cor în murmurări
lascive se apropie de ţărmi
oh aromeala de palmieri foşnind
în coruri nude şi picură aievea

un balsam vindecător pe rănile
plăcerii din torţe stinse
o cenuşă albă suflată peste ape -
oglindă fermecată de-ai să

priveşti vei rămâne uimit
şi rătăcind de-a pururi în pustiu
precum Orfeu uitându-se în urmă

RAPT

Ruptă roata Carului Mare
rostogol păsările închise-n
hulube ca nişte comete
surpate în stol din închisoarea
eternă peste delirul
pământului pe la răspântii
nechezau armăsari albi fecundând
lutul în agonie
îşi desfoiau aripile ca nişte
mantii bogate de mirese
medievale şi creşteau dintre
ele aievea femei
îngheţate de puritate aşteptând
tremurânde miirul împreunării
uitau bărbaţii de nevestele
paşnice li se desfundau ţâţânile
din măduva oaselor toropite de o
foame sălbatică cu cerurile gurii
crăpate de sete se repezeau
lacomi să-nfulece trupul
dogorind al femeilor străine sub
lună prelung ţipătul
straniu al lebedei
sfâşiind invidia nepământenilor şi
se făcea ziuă Doamne

pe câmpul devastat numai bărbaţi
căzuţi în letargie cu ochii
împânziţi de-o ceaţă deasă se
revărsau în lutul primitor
şi pruncul se năştea dintr-o Marie

FEBRE

Vai cum mai zornăie neliniştea-n
oase abur tânjind să se prefacă-n
trup ruginite şoldurile femeii
de aşteptare lângă o răscruce ce-ţi

încarcă fiinţa lăuntric cu
zvonuri ţi-osteneşte sângele
în mădulare că se coboară alături
gândul – lujer ţâşnit ca o

buruiană la scurgerea ploilor
putrede de viermi în somn
de ierburi scufundat aud acum
latră straniu câinii-n

lună văd îngrozit cum muşcă
dihorul cel roşu din coada
cometelor şi mă trezesc
cu faţa-nvineţită supt

ca de cel din urmă spasm

LUT

Au ieşit turme de porci negri sub
lună să râme oasele celorlalţi
adormiţi spre trezirea noastră
ciclică pe dâre adânci iscate-n

lutul tare curge măduva
mucezită un verde plaur viermii
îngrăşând din care încolţeşte iarba
după îndelungă plămadă ca nişte

vietăţi tăgăduite ciolanele noastre
albe fără măduvă sunt
coji de sâmburi cosmici

ORAŞ CU IERBURI

În oraşul vechi cu turnuri aplecate
dintr-o dată iarba s-a pornit să crească
şi curgând zăludă drumu-a năpădit
ştirbe vaci bătrâne se căznesc s-o pască

fără grabă cu indiferenţa ierbii proaste
a ajuns pe casc pân-l-acoperiş
şi căzând prin hornuri a-nceput să-mproaşte
înlăuntrul casei tot cu ierburiş

s-a urcat pe garduri cu migală rece
şi acuma iată creşte şi-n copaci
şi la boi din ceafă a-nceput să plece
boii se privesc cu ochi opaci

la femei pe cap le creşte iarbă
ele şi-o ţesală voluptuos
şi chelia stearpă a-nceput s-o spargă
e probabil un pământ ierbos

vite pasc pe oameni şi prin case
oamenii-au uitat să taie vite
şi de când mănâncă doar ierboase
membrele li s-au făcut copite

1964

CEAŢĂ

La talpa casei zăbrelite lighioane
strănutând de aşteptare
destulă ceaţă slobozită-n
lucruri să mă răpească
din strigăt umbra chipului meu
fugărită de lup fără
trup peste valuri de mare
înţepenite în vis duduie
plafonul de atâta încăierare
învălit cu mormăituri
blânde rănile nu se ştie cui
aparţin păsări se rup
din frunze ca nişte
lacrimi grele şi-ncepe
alergarea din nou

să se lămurească lărmuitoarea
fugă oh se-ncepe
alergarea din nou

ORGOLIU

Ce voi mai face acum cine
mă smulge din ameţeala
care m-a cuprins ţinându-mă
în firea cumpătului meu
singur planând falnic
între această frunză şi aceste
cânturi un sâmbure
orgolios şi neatins vai
ce voi face de am să cad
într-o dragoste precum
iarba în lut peştele-n apă
privighetoarea-n cântec şi
trupu-n putrezire oh ce
voi face mă întreb vai
ce voi face

EROS

Fecioarele pe urmele mele odată
s-au strâns puhoaie
de ierburi invadând oraşele
se coceau şerpii la soare
cu pruncii acelaşi lapte sugând

lupii se-amestecau între oi
mieii uitau ugerul mamei cu
boturile pironite pe calea
lactee beau fără sfială
curcubeie lăcustele cădeau
de pământ pocnind
sub greutatea pânteculuí lacome
înghiţind coaja proaspătă a
propriei lor năpârliri
o surdă pace se-aciuia
în zvonuri cântarul orei
amuţea în domuri şi
îngerii fugeau din paradis

FRICĂ

Aiurea pierdute toate
cărările de ape multe
dărâmată cumpăna lângă
ispăşire tulbure aştept

rumegând iarba durerii o
dacă soarele s-ar arăta
ca o ameninţare peste
oglinzi învineţite de mânie

nimeni de teamă n-ar
pieri cuţitul răzbunării
e-n bulboana fricii

SACRILEGIU

Trupul meu muced şters
de ziduri vechi sufocat ecou-n
catedrale pe la
răscruci cerşetori mumificaţi

îngânând letargic aceeaşi litanie
în strane icoane dement
alergându-se una pe alta
culorile strepezite curgând

uleios peste capul fecioarelor
despletite dănţuind flexibil
în delir năvală de copite lângă
fânul Domnului centaurii
umplu altarele şi oficiază

CUMPĂNĂ

Vai nimic nu începe
dincolo de chemare
de zvonul mişel
de verdele frunzei

sau de vorbă e o
putere-n cumpănă
în ochii deschişi în fântâni
în piepturi şi-n cicatrice

uitate lângă nenaştere
lângă aer lângă apă
sau lângă neclipă
nimic nu ne-ajută
toate ne surpă-n risipă

CALEA ROBILOR

Şi cade un om rănit
lângă soartă în cântar
atârnând de-o parte şi
alta o stea lângă-un

om nu schimbă
roua surpată-n
icoane până aici
durerea nu se aude

pe văi ocolite prin praful
cosmic cărăm
urmele noastre bolnave
bătătorind calea Robilor

MORMINTE

Numai mormane de ţărână
se urcă lumea-n
jos câte-un os e
azvârlit din tihnă afară

de mâna sfântă a groparului
fire de păr mucegăit
şi albe unghii
crescute monstruos până

la iarbă un nou lăcaş
de renunţare tristă solemn
se pregăteşte pe răzor
o prepeliţă cuibul şi-a

ascuns cu ouă doar
să crape de viaţă

VENIN

Din pom în pom drum ţopăit
balans pe arcurile unui
şarpe cine se umple
de delir privirile să-l junghieze

laseruri frânte lângă tâmplă
inimi îmbăloşate cu venin
cad păsări mari din crengi
fragile nepăsătorul lor destin

se zvârcoleşte şarpele cu cap
de om neputincios în luptă
dreaptă vai mie m-a muşcat
îmbuboşat călcâiul
l-am aruncat în urmă

THALASSA

Ce straniu geme marea
lângă ţărm ca un abis
în clocot domolit ca un infern
dezmoştenit de demoni
ce-şi lasă trupul pradă
ruperilor grave eu mă
trezesc halucinat din somn
cu faţa albă-n razele de lună

aud cine mă sperie
cine mă ademeneşte aici
sau dincolo când surd şi
monoton ca timpul searbăd burniţând

doar marea bate-n ţărm
cu valuri verzi de alge
cu trupuri de femei iubite
putred ca nişte sâbii zornăind de voluptate

COR

Cu o supusă şoaptă
pustiindu-se doar stelele
se roagă alungate pe

urmele paşilor mei fragile
fecioare dăruite neantului
sfiosul cor e poate

ecoul muzicii de sfere
retras ca o mireasmă-n
regnuri vegetale să
oblojească durerea

nespusă a cărnii noastre
cea de toate zilele

CAPCANĂ

Vai mă caută iubita
pe câmpuri cu lacrimi
în pumni nepătate înrourând
iarba şi frunzele pe unde
calcă să recunoască mersul
meu neschimbat şi

iată se-ntâmplă norocul eu
sar odată din capcana-n
care sunt prins şi mă
reped s-o aflu-n mine
ascunsă bat la porţi
de aer cu ghearele scurm
cu dinţi-n carnea rămasă
dar lupii îmi spun că
e numai o durere zăvorâtă

şi vai sfâşiat o văd şi
nu mă recunoaşte îmi
apropii faţa de a ei străină

urlu lupeşte scrâşnit blestemând
şi blestemul se-ntoarce asuprâ-mi
biciuindu-mă şi alungându-mă
înapoi ea plânge pe chipul meu
negăsit şi vai iubita mă
caută şi vai tânguirea ei
doar
întristându-mă

RĂPIRE

Pe drum sora sângerând
prin pietre şi mărăcini desculţă
adulmecându-mi paşii după
mirosul aceleiaşi scalde
lăsat de buruienile
cu putere ascunsă presărate
de maica în scăldătoare

cu părul încâlcit
şerpi iscoditori cu mâinile
împreunate ca o troiţă
aşteaptă la hotarul
unde se întâlnesc milogii
să-şi împartă prăzile îmbăloşate
de invidie scărmănând caierul
bârfei lor profetice orbii
au întrebat frunzele călătoare

şchiopii au ascultat gropile
de spovedanie vărsându-şi
păcatele şi nimeni
nimic n-a aflat

EFLUVII

Lumini senzuale prin porturi
foind de stihia mărilor
nefecundate ploi de femei
căzute pe vapoare electrice

stele reci cuprinse de călduri
prăvălite în hamacul matrozilor
gorgone de şolduri lucind
pe valuri destrăbălate

oh aşteptarea dureroasă a ţărmului
cu dezvelirea de foamea
femeilor goale dansând în vise
lubrice descompuse în sexe mirifice
pe lângă muzici lascive
aromind strigătul senzual al
vapoarelor ancorate în radă
pe diguri himerice fâlfâind
eşarfe colorate alină chemarea
din trupul plecat în robia apelor
cu ură neagră scormonind

în mormane de peşti şi meduze
schimbate-n contururi de fata morgana

ah fata morgana pe mare când
aţipeşti de muzica siropoasă şi
cazi în somn în ape aiurare

SOMNOLENŢĂ

Peste oraş exală efluvii
leşinate mireasmă de
iubire vinovată văzduhul
putred aromind

în templu sună toaca
pentru plecarea-n somn
cu paşi abulici trecători
pe străzile adormite picotind

se scutură o boare lentă-n
sânge oglinda minţii aburind
şi cade ceaţa peste soare
galben acoperind a zilei

mantă cenuşa blândă
injectează ochii cu trupurile
să închizi neantul cu înc-o
fantă înapoi sărind

EPITAF

Eu mă rog să mă faci
iarbă sau coroana unui pom
un urs mormăind în somn
în bârlogu-ascuns sub

lună apă să mă faci
vâltoare fără milă să mă clatin
sau un peşte eu să fiu
sânge rece fără patimi

poate-ai să mă faci pădure
foşnet dulce-n plâns de vremi
fă-mă Doamne o uitare
când la tine tu mă chemi

OSÀNNA

„Piramidele din creştet, aiurând şi jalnic sună
Şi sălbatic se plâng regii în giganticul mormânt".
EMINESCU

1.

În porţi de-acum să bată
doar vântul un copil
în joacă se va prinde cine
iertarea să i-o dăruie

când regele îşi plânge
orgoliul lângă tron o pată
decăzută în lumină umbra îl
urmăreşte albă somnul pierit

pe coridoare sumbre şoapte
se alungă cu paşi uşori o muzică
şi straniu femeia îl alintă
cu trupul ei de ceaţă burnişând

albastra fâlfâire a morţii aleluit
un cor de îngeri negri cu
trâmbiţe de lemn dând
semn Osànna

2.

Ciudatul peşte doborât
din cerul violet lacrimi surpate-n
păsări cu bufnet sec pe
capetele noastre de carton

durerea şi măşti hazlii
când preumblarea tristă lângă
faptă nimic ca să oprească
lunecător nisipul chipul

iubitei în oglinda aburită
de ochiul paserii răsfrânt
necruţător de dincolo

3.

Oşteni uitaţi pe ziduri stau
la pânda umbrelor în vise
zăbrelite femeile – plecate
cetatea fără tihnă amorul

alungat la timpi de somn
armura ruginită supliciu crâncen cărnii
la dulce desfătare şi desfrâul lacom
fecioarele lângă ademenire tremurând

şi voluptuoasă fuga un blestem
rostogolit ecou în peştera sublimă
până se-ntoarce zvonul
şiroind de sânge

4.

Tălmaci nomad al unor căi
sucite de cumpănă al lumii
prag atins cu urme palid
descărnate în frunze

coace boala plămădită dulce
încet măduva se preschimbă-n
şerpi pe lujeri tineri urcă
lin cangrena eu beau

licoarea scursă din icoane
putrezi biet lov lingându-şi
rana neizbăvit prin sine

5.

Cu storurile trase toţi
pândim arma la ochi
să nu ne scape în propriul
trup puterea scade

o tresărire slabă în
priviri crispate încleştări
de epileptic pe trotuare
zvârcolite sufletele se fugăresc

într-un tărâm de umbre
cine surparea s-o îngheţe-n
lacrimi când după
storuri trase toţi pândim

6.

Ah catacombe de statui
oase-n fosile dărâmate
în care aşteptare frigul
să-ngheţe duhul va putea

când peste ceruri
de catran picură aripi
arse fulgi calzi deasupra
visului asasinat în goluri

de oglindă lângă polul
Nord spre ce ţinut corabia
e dusă de glasuri
încuiate în statui

7.

Cu întunericul lumina-n
templu războit doar preotul
întreabă şi umbre alungate
din colţuri de tăgadă mai

răsar din beznă se
culege soarele păcatul
se aprinde ca o făclie
neagră lângă şoldul

Sarei prin eden adie
heruvimi de poftе nesătui
tremurător răsună corul sacru
cădelniţând litanic doruri interzise

8.

Ibişi bolnavi mai zăbovesc
pe ape în lipezimi limfatic
se sporeşte viaţa o îngroşare
înceată a seminţei coapte

plutesc deasupra în alaiuri
luntri cu sclavi plecaţi
pe rame-n prosternare
mută strigarea lor

reînvie faraonii
că-ngheaţă timpul
neclintit în piatră

9.

Cu metanii de ceară sfinte
fecioarele tânguind pe altare
de strajă leii taurii
să-nfrunte şi ceasul tulburat

la spaimă albă ape străine
pe uliţi alergând de frica lor
baricadaţi în case cu aşteptare
fiinţa şubred acoperită un giulgiu

poate oh doar rugăciunea
să schimbe în urmă trupurile
greu mirosind a moarte

10.

Vai cum picură frunzele
peste zăpadă s-o apere de
alb ieri mai ningea
prin firele de telefon

în Kilimandjaro şi iată eu
mă plâng păru-mi-ncărunţeşte
ca o zăpadă timpurie pe care
odinioară n-o aşteptam peste

oraşul topit de somn
broaşte şi greieri s-au ascuns
de teamă-n creiere bolnave

doar iarba mângâie ferestrele înalte
de carton

11.

Barbarii n-au murit la
ziduri sumbre asediind legenda
mincinoasă cu funia s-au
spânzurat de clipa pură

o punte aplecată soarta
peste prăpastie în echilibru sacru
ca o durere atroce
între naşteri şi profanate

mamele în pântec rod ingrat
din scârbă de s-ar spuzi o lume
ca nimic o piramidă
înfiptă într-un număr

EXOD
(Anabasis)

Nebuni de vise şi candori
înfipți într-un destin nefast
noi drumuim spre un exod
mânjiți pe frunți cu nepăsare
cu iarba crudă năvălind
din trupuri când se
usucă dorul de ceva
ninsori de ciori din paradis
adie putred ceața răscolind
miasme grele fâlfâie prin suflet
balsam duios prelins în vid scornit
mărşăluind prin munți de aştri
peste coline adormite
alunecând în somn de ere reci
de aşteptare troieniți
cătăm ascunsele Poteci şi
vânturi nu mai curg
dinspre o parte din cealaltă
ape nu mai cad înfăşurați
în cârpe de tăcere fadă
vai doar mirosul sfârâind
în oase un semn firav că
n-am murit demult când
sângele trădatul s-a retras
în frunze răstălmăcind
menirea noastră carnivoră

1.

Aburi de neguri azi calea Robilor
surpă sterpi ne târâm asudând
plini de praf ierburi ciudat s-au
prăsit pe feţele noastre de
iască noi răbdători ne urnim
tot încet mai încet
mai departe cu o mână
căzând ca o creangă uscată
râşgâim neagră pulberea
aştrilor din nări astupate
azi deja câte-un trup
mai moare puţin cu o parte
muşchi licheni viermi puhavi
plouă în bărbile noastre un picior
fără vlagă rămâne în urmă o
cutie de craniu rostogol sună
pe pietre ca o toacă
sublimă a morţilor gârboviţi
obosiţi ne urnim mai încet
mai departe se răresc
arbori frunze albine şi
flori în poieni nu mai susur
izvoare doar arbuşti răstigniţi
se aprind de dogoare
peste loc peste ochi în urechi
se dărâmă în bulgări tăcerea
zuruind ca ţărâna-n faraonic
mormânt nici un gând nici un gest
nu mai toarnă o sevă în ierburi
amăruie puterea picură-n praf

pârjolite râme scoici şerpi şi
oase rătăcite de Ceilalţi dedemult
navigând ca şi noi în deşert

2.

Doar credinţa umflă pielea
scorţoasă pe scheletele noastre
de sfinţi gârboviţi obosiţi
ne urnim mai încet mai
departe lâna murdară
părere se scutură de
pe turmele moarte rebegite
de frig de mers pe un
drum de vid fără câini
câinii ei au fugit de
o frică turbată urlând
la cetatea din Lună aşteptând
să li se deschidă şi să-i
judece marele lor Împărat
jertfe blânde pe cale mieii
fătaţi dincolo de sprijin ca
nişte îngeri albi fulguind
în paradisuri negre şi ugerele
dobitoacelor sacre senin
golindu-se pe Calea laptelui
vai cum din viaţă se spuzeşte
moartea duh de umbră
reduse turmele albe noi
mereu mai înceţi mai micşoraţi
de cale înnegriţi de o lumină
inversă

3.

Bâjbâim orbi prin ceaţa asta
nouă adulmecând urme de
turme prin coclauri de sori
de frică tresărim uneori
căci dedesubt nimic nu e
orgie cruntă-n ceruri astă-noapte
o sindrofie între stele coapte
aşchii aprinse ni se prind de haine
ne bântuie cu voluptate spaime
vai Venus s-a stropit cu flori
de sânge şi Calea Laptelui murdară-n
ochi ne curge din ţâţa ei
enormă şi puhavă noi
ne-adăpăm fără zăbavă
vârcolacii au muşcat din
Lună un strigoi străfigă-n
patru zări
urlă-acuma să trezească
Căţelul Pământului

4.

Şi dedesubt
se mută drumul sfânt
pe ape zvonuri de viól
glasul de lebădă fărâmiţat

din noaptea oarbă scuturaţi
o burniţă de şerpi

spre jertfa crudă gestul
răstignit inelul Soarelui fatal
căzut pe soarta noastră

ca o pecete sacră dar
cum să rupi întregul
când fapta însăşi
doar în vis
ne-o amintim cu teamă

5.

O ploaie de alarmă
scuturată pe liniştea din
frunze false noi aşteptând
să cadă fulgerul durerii
dincolo şi visul şiroind
de monştri lângă măduva
albă toţi ciolane falnice
şi-acum nimic să ne
oprească datul căci
vămuiţi nedrept de soartă
adăstăm pe drumul
sacru lacrima să ni se
zvânte făr-să cerşim
neputincioşi la porţi străine
la poarta noastră primitoare
răsună gong războinic înfiorând
neliniştea din frunze şi
speriind tăcerile din ape
cu blânde semne refuzăm
ca alte vânturi să bântuie
în aşteptarea noastră ancestrală

6.

Ne soarbe golul fără capăt
de setea morții sugrumați
acolo vaierul stânca topește
stalactite – sufletele celor

ce nu vor să moară
iarba și lutul amestecă
zarul rostogolit în peștera
fără-nceput oasele curse

știrbe gingii mai rod
pragul de zodie
cu fruntea oarbă poticnind

7.

Scârțâie aștrii ca niște sicrie
lămpi mioape pâlpâind
în cimitirul de eter bălăngănindu-se
monoton la fiecare moarte
cu scheunat ruginit și-ar
desface încheieturile dacă
n-am fi noi să-i cărăm
silnic ca pe niște samare
pe grumaji se bătucește spinarea
de jug mereu ne-nlocuim
samarul sorilor ciclic roind
fiecare cu o constelație-n
cârcă ne mângâie ochii
cenușa dospită picurând

din cratere stinse ecoul paşilor
scurmă în noaptea
eternă ni se topeşte
carnea de ger şi ne-ngheaţă
măduva-n oase suflarea
noastră-i de pripas ca
urletul stingher al câinelui

8.

Ascunşi în templu propriu
adăstăm destinul în rugăciune
decăzuţi doar lilieci
de noapte fâlfâiau ca să
trezească praful ecou
firav în clopotul tăcerii
barbari izbeau a noastre
porţi cu trupuri vii
femeile ne îzbăveau lasciv
în laşitate ne surpam precum
o vorbă într-un aer gol
cu sângele-alungat în alte lucruri
ne micşoram încet ca să scăpăm de moarte

făclii în agonie pe un cer
vetust nerefuzat prin datul
din bătrâni când cumpăna
ne azvârlise crud lângă
încercare alţii să îndure
dăsaga noastră de amar
nu s-ar afla nicicând

9.

Ape tulburi se mai rup
din ceruri câteodată roua
scaldă faţa plină de sudoare
neagră pulbere de vise şerpi
foşgăitori cresc în prelungire doar
păduri de păr unduiesc
pe dealuri de comete măturând
delirul oaselor în plânset după
carnea izbăvită în cenuşă
ca un cobe înfiorător mulcomeşte
zvonul lanţurile-n urmă
dă-ne nouă soarta cea de toate zilele

10.

Întorşi din cale iar spre
nicăieri n-avem noroc să
fim crezuţi pe lângă voia
noastră de izbândă aşteptată
mulţi aşteaptă toţi frânte
poteci aleargă după noi
ca un blestem rostogolit pe-o
roată şi mersul trece-n
trup ca'o otravă mai
laş cu o iubire decât voi
din şirul mare singur m-am
desprins în goană bleagă prăvălit
spre înapoi de buturugi muşcat
de păsări ciugulit şi împroşcat
de frunze cu dispreţ oştean şovăitor

din bătălia neîntâmplată fără
de simţuri crâncen bâjbâind
din ciot în ciot eu
somnambul mă clatin şi nu e
nimeni să mă ocrotească
vai greu-mi mers se-mpiedică
de câini şi de mânia lor cum
să mă apăr când laşitatea mă
vărsa spre tihnă ah rele semne
se-n-fioară-n ierburi şi câinii
muşcă-n jurul meu sălbatici şi
ce mă fac de nu mă recunosc
de m-aş întoarce oh de m-aş
întoarce acum degeaba încotro
m-aş duce n-aş şti spre care
capăt merg

11.

Rugă stinsă rătăcită peste
zarea fără pom un
linţoliu de durere ăuind
peste nedrumuri linge
aerul nădejdea lăcrimată
surdul zvon şchioapătă
lângă neunde lângă
nicăieri necum
tu zeiţă iertătoareo dă-ne
vraja moştenită a întrupatului
blestem vrajba noastră fără
seamăn uit-o seacă golul
fără capăt al orgoliului

divin umple plăsmuirea
noastră cu duhoare şi venin
sparge clipa nefiinţei sterpe
dă-ne iar mirosul
de-armăsari să ne-mbete
nechezatul pur de fete
să ne-adoarmă sângele
dospit în carnea albă
să puim din bumbi de
lut sacrul lumii început

bumbumbum şi bumbumrum
dă-ne doamne iar o margine de drum

KATABASIS (VĂILE VEGHERII)

CUMPĂNĂ

Şi pleacă omul cu toate ale lui
în somn ameţit de dorul călătoriei
şi nepregătit (ca femeia
ce vrea să plece la câmp
şi nu-i gata mâncarea
doar să mai fiarbă puţin
dar se trece ora mâncatului
şi atunci ce se face)
cu un ochi pe un deal aţintit
cu altul pe celălalt deal
între ele o spărtură gigantică
se cască ademenind
un ochi hipnotic al şarpelui vara
să se uite dedesubt
să nu ştie ce atârnă în urmă
să nu scuture vrejii
de pe hotarul neantului
să nu sperie păsările adormite
prin cuiburi străine
pe ouăle sorocite altora
să nu mai ştie nimic de aici
să nu vrea să-şi amintească nimic
din ce vede dincolo

să deschidă un ochi
şi să nu poată vedea decât un deal
uitând ce este în partea cealaltă
să-l închidă şi să vadă dincolo
dar niciodată
ce se află între ele
să nu ştie
nimic să nu ştie

VEGHE

Ca o mireasmă grea
se surpă-n copaci îndoiala

caii mor fără glas
în faţa stăpânului
umblă pe uliţi şoapte

aburind ferestrele caselor
iarba creşte nebună
şi-acoperă totul

fug lighioanele spre originea lor
cocoşii au uitat
să anunţe răsăritul

SAUNA

Oglinda apei spală cu lumină
fruntea încinsă a celor care-o beau

pe vatra arsă toată ziua
femeia pregăteşte aburii

o saună ciudată şterge tandru
ţărâna serii adunată-n lucruri
fluturi puhavi se prăvălesc în arbori

omizi albastre frunza macerând
şi latră câinii îngroziţi în lanţuri
oştiri de vise parcă alungând

ANOTIMP

Râtul mistreţului scormonind
la temelia casei
şarpele păcii dezgropând
spirala vieţii sfărâmând-o
vatra încinsă se răceşte

lespede de ţintirim
ţâţânile focului s-au scurs în oase
rădăcinile ierburilor amare ca pelinul

grădina devastată de buruieni
în haite fiare cu dinţii
scrijelează lemnul uşii
dar pragul descântat le-alungă înapoi

să ne trezească
ţepii stelelor ne înjunghie spinarea

BOARE

Pe Calea Robilor se aude-un tropot tandru
poleiul nopții lustruiește umbre
prin colțuri se strecoară pricolici

răzbătător ecoul înfioară zvonuri
când se presimt în gesturi
năruiri de catedrale
doar ochiul se întoarce înăuntru

chemări rănite prin văzduh se-alungă
dogoarea sufletului răbufnind

mângâietoare boabele de rouă
înviorează lin sudoarea ierbii

MIGRAȚIE

Păduri se nasc la fel
din rădăcini o sevă crudă curge
și râsul ne pândește ager
iar vânturi cad din matca lor

și pasc imașuri pline de culori
din ierburi greieri sar
în cântec straniu

rătăcitorii pești se-ascund
și așteaptă nada

dar peste tot o oboseală surdă
se mulcomeşte-n lucruri
şi amorţite mădulare

se schimbă-n arbori pietre fără sens
cârduri de cârtiţe spuzesc pământul
cocoaşa lor răsfrântă-n petele din Lună
noi ne ferim
ciuperci mai cresc în umed loc
şi ursul stă la soare ca un zeu
doar ochii i s-au speriat puţin
şi nu mai vede omul

ca pe o fiară
îl hăituieşte apărându-se
prin hrube adânci se-ngroapă lilieci
fricoşi ca nişte bufniţe bătrâne

ŞOAPTĂ

Zăpezile au nins din altă parte
copacii văduviţi de frunze prea devreme
altfel se adună norii peste munte
şi anotimpul se grăbeşte nechemat

şoapte străine clipocesc în ape
polenu-otravă dă albinelor ce-l gustă
o furie nebună se zvoneşte-n ierburi
şi focul arde strâmb pe vetre

potcoava pragului s-a smuls sărind departe
şi surd pocnesc colibele din căpriori
de parcă umblă naiba să le surpe

în somn tresare omul de vedenii
ce îl alungă-n turturii vegherii

LAZĂRA

Şi Lazăr s-a supărat
lazăra
şi cu oile a plecat
lazăra
pe câmpie cânepie
lazăra
şi cu iarba colilie
lazăra
paşte câinele trifoi
lazăra
Lazăr a uitat de oi
lazăra
pe un deal pe-o curmătură
lazăra
Lazăr cu furnici în gură
lazăra
când să treacă salcele
lazăra
l-au furat rusalcele
lazăra
şi Lazăr s-a supărat
lazăra
şi cu oile-a plecat
lazăra

AŞTEPTARE

Greieri alungaţi din case
şi dedesubt aureola lor
de cântec şiroind
edenuri mişcătoare

porţi fără lacăte
într-o parte şi alta
bătute de gânduri
ploi de pietre curgând în sus
vulcani storşi bolborosind

o răsuflare putredă
maşini de foc zburând fără oprire
peste mormanele de aştri

agonizând în aşteptare

SURÂS

Blânde întrebări răstoarnă brazde peste oase
sfinte păsări din sud
nu-i vor mai face semn
zburând în ciocuri

cu ramuri de palmieri
cerul o apă adormită
în care unduiesc peşti visători
petalc fragezi cad din paradis

cu mângâieri lascive ademenind uitarea
ca o fecioară moartă lângă puritate
suavă jertfă atârnând
de pomul îndoielii lui a fi

TRANSHUMANȚĂ

Omul în amurgul zăpușitor
al zilei de vară e singur
pregătit de un drum lung
înainte sau înapoi în jos sau

în sus niciodată nu știe
de va începe sau nu
călătoria așteaptă senin
să curgă lumina în partea

Cealaltă singur sub cerul
roșcat ca o blană de lup
în iulie și fără de lege
plânge pe pântecul învinețit

de avort al aerului curcubeu
uitat între o singurătate
polară și Cealaltă viscol
de lumi surpate

pe lăcomia de a trăi
a ierbii candide oase-nflorind

deasupra lutului urmele
şterse retrase în mit

şi singur fără regret cu oi
rătăcite pe cale zadarnic
orgoliul de aur o umbră
de sânge uşor şchiopătând

OCHI

Ochi alburos lac adânc
răsfrânt până în măduvă

loc bătătorit de soare milenii
putrede de visare
fruntea astupată ca o fântână nesleită
gura închisă cu muzici perfide
lacrimile unei galaxii întregi
nu umplu golul rămas
boltit în ceafă
noaptea surd se aude
cum cad pietre din aştri
zuruind pe acoperişuri
grămezi de bârne siderale
stivuite pe crânii

numai să nu crape din nou
puţul ochiului mare
absorbind umbra noastră
din gheara dublă a neantului

HYPNOS

Sub zarea împurpurată
roiuri de himere
coboară blând ca un balsam
şi se slăbeşte brâul de mister

cu mână tandră Hypnos
mângâind fereastra dinspre lună
pe pleoape se presară dulce lene
albeaţa feţii ceruind

că se desface gândul din pătratul putred
dezghiocând aripe lungi de ger
şi-ngheaţă aştrii
în triunghiul magic

ŢĂRÂNĂ

Şade omul singur
umbra îl acoperă cu sare
pragul nu-l mai poate trece

înapoi în somn
îl mână sângele apos
corbi albi cântă
în visele albastre

cu voce străină
pe movile teşite
îmbătrânesc buruienile vieţii
şi nu le mai culege nimeni

NOAPTE

Se aude doar sughiţul soarelui
plâns cu sânge peste
arterele nopţii
bezne mari prăvălite în sălaşul oamenilor

copacii şi fiarele împrejmuind
tăcerea din corturi
să vină noaptea ca o ameninţare
implântând cuţitul în cuget

rugăciunea rostogolită -
o mantie de apărare
nu smulge muzici duioase
să aline freamătul din codrii sângelui

şi vai coruri străine
nu ajung până aici
şi vai ecoul lor
ne-njunghie pân-n moarte

ROD

Acum când teii-au miruit
cu moarte păsări şi oameni
cine oare se va împodobi
cu cactuşii mângâierii
pe drumuri de albastru şi leşin

printre cucute verzi paşte
marele taur de rămân
sterpe viperele
se usucă lujerii subţiri
mugurii plesnesc de rod
ţâţele se varsă în lut
ca strugurii copţi

îngroşându-şi izvoarele
se revarsă fântânile
duhoare acră peste câmp

iar prin ogradă
nici o sălbăticiune îmblânzită

VALE

În valea pardosită cu bale de argint
plămadă enormă de viaţă se coace
curgând înteţit din ţâţâna zeului
se desfundă canalele zăgăzuite
spartă închisoarea seminţei adunate
gâlgâind precum ploaia de vară
în ierburi pe vreme de secetă năvăleşte
pofta de facere
se umple răzorul de ouăle gângăniilor
brazda crapă sub lăcustele
umflate de prea multă căldură
sar şopârlele pe poteci
groase cât nu s-a văzut

buruieni puturoase cresc în tot locul
ies vătuii şi-ţi chiţcăie
sub talpa piciorului
rătăciţi de cuibul lor prea strâmt

unde calci se mişcă pământul
ca şi cum ar fi viu
mişună lighioane
pe sub scoarţa planetei
aşteptând doar un semn
iute să se sloboadă-n afară

CUCUTĂ

Cupa aceasta de amăruie cucută
o dărui trecătorului
ce-mi colbuieşte fereastra
în miez de noapte

el singur ştie durerea
ce-mi zgâlţâie oasele
el fericitul

mă condamnă la veghe
peste laguna lăuntrică –
gheţar enorm înfipt în pieptul meu

şi niciodată
nu-mi iartă aplecarea în somn
cumpănă firavă
peste prăpastie tremurând

ROND

Se foieşte zvonul
necurat în oameni

ca o ceaţă neagră peste crini
cine poate să răspundă singur
cu sfidare morţii
i-ar trezi din somn

bate-bate strigă omul
prins de rondul vieţii
şi nu cade ora-ntr-altă eră
poate bate gândul peste stepa cărnii

sau căzut-au oase mari din aştri
peste pielea-ntinsă a tobei noastre
burduşită de o vană aşteptare

LESBOS

De intru-n Lesbos aerul mă-ntreabă
de ce ochii tăi sunt atât de urâţi
ei aparţin zeului şi sunt frumoşi

de ce gura ta e atât de urâtă
prin ea vorbeşte zeul
şi este frumoasă
de ce vocea ta sună atât de urât

în ea se află zeul
şi este frumoasă

de ce trupul tău este atât de urât
nu-mi recunosc decât forma oaselor mele
prin care mă asemăn zeilor –

şi ies din Lesbos
nemângâiat de plânset

UMBRĂ

Umbra mea albă doar
fără de somn
fără de preget
stăruind peste lucrurile şterse
intru în ele şi nu le recunosc

mirarea rătăcită în copilărie
pânză de tortură
veacuri de crime
apasă umerii mei
povară grea eu
nu o pot duce
lume multă curge
pe lângă hotarul meu
eu nici măcar nu o văd
cântă greierele
sub căpriorii casei mele
eu nici măcar nu-l aud
plânge maica
chemând în şoaptă îngerul
şi eu nici nu vreau să ştiu

de-acum purtat de foc
cum m-aş împotrivi
când lângă porţi
toţi aşteaptă înfrigurați

SOMN

Umblă prin lume lupii frumoşi
să sfâşie lâna de aur a somnului
maşini infernale înfricoşând

cu certitudini niciodată înţelese
peste moartea surâzătoare
tresare din picoteală greierele ascuns
în miezul pământului

cântecul degeaba chinuind
nici o petală
nu se-acoperă de lacrimi

când te alungă-un soare
fără umbră
prea galben şi bătrân

SPAIMĂ

Parcă m-am cunoscut la fel
înainte să mi se fi umflat carnea

ca lintea ce dă-n fiert
învârtoşată
de mersul iute al sângelui
parcă eu singur
integrat în aşteptarea regnurilor
prin multe semne
aerul mă prevesteşte de rău
acum unde să mai rătăcesc
ca o sălbătăciune
când pe toate potecile
retrase în sine
câte un semen
îşi paşte oile sihăstriei
lanţul căzând
ca un şarpe al sorţii
asupra celui ce va-ntrece măsura
(s-opreşti pustia
doar în piramide
dar te zideşte timpul în blestem)

în urma mea fără de paşi
ierburile foşnesc
de teama nisipurilor
şerpii mă-ncercuiesc
din toate cuvintele
mă-alungă amintirile
sufocându-mă
cătuşe de gheaţă pe trup
picioarele mele oprindu-mă
de-mpotrivirea lor cum să mă apăr
izvorul astupat cum să-l dezgrop

PEISAJ

Lângă talpa casei lutul
se înmoaie la paşii mei
desculţi
hăţişul de buruieni
se culcă la pământ
ca un pat umed
pântec nou în care să intru
cu pojghiţa ochilor neruptă de aer
pe prag ies boii domnului
defilând
înconjuraţi de cohorte galbene de furnici

greierele adormit în grindă
cântă noaptea alungând visele
rătăcite prin somnul meu
paparude cu rugii sânilor goi
îmi ferecă poarta
casa mea întreagă se aciuieşte de-a buşilea
lângă malul Lunii

şi nu mă sperie
suflarea vaierului surd
ce se scurge din calea robilor

NIMENI

Să împarţi icoana gândului cu nimeni
ţeasta ciocănită zgomotos
de carapacea cerului
date porunci

legi aspre zăngănind
în lanţuri
pe vetre ochii larilor
stau neclintit deschişi

la porţi bătăi străine se apropie
eu plâng
un plop stingher
pe îndoiala colindând câmpia
când oboseşte mitul

şi începi să uiţi
dar cum să-mparţi
icoana gândului
cu Nimeni

ÎNTÂMPLARE

Când moare un om
soldaţii cântă în strană
cu voci răguşite de îngeri

ce poate să facă soldatul
decât să plângă
pe marginea tranşeelor umede
săpate în moarte

cum să-şi potolească foamea
cu aerul pur de mireasmă

şi ce va mai povesti copiilor lui
de dincolo de întâmplare

FIARĂ

Strigăt de fiară
sugrumă fumul din hornuri
noaptea-aplecată blând
peste somnul oamenilor

abureşte suflarea geroasă
în vis coboară fiecare în pasăre
peste miasmele Hadesului

fâlfâind suflete rănite
ploi de pietre prăvălind
trupuri rămase în urmă
cine va culege zdrenţele rătăcite

prin mărăcinii după-amiezii
cine să se bucure
de înflorirea materiei

STATUIE

Semnul potecilor rămas în urmă
sub pământ roade cârtiţa
drum orb fără capăt
poarta ferecată
de ochii buhelor încrucişaţi
calul nu vrea să mă ducă dincolo
fornăind se dă înapoi
cutremurat

deodată sunt pândit
de mii de ochi
prins ca-ntr-o plasă de păianjen
că nici privirea
nu pot să mi-o-ntorc
încet suflarea
începe să-ngheţe
calul pe jumătate împietrit
nu mai tresare-n el nici o voinţă
până la glezne a intrat în glod

şi eu mă surp în piatră
o statuie
uitată pe cărare de demult

CENUŞĂ

La răspântia zilei acesteia
ca o boare se răsfiră sufletul
pe culmi cu umbră albă

acoperind apele aerul cade
zăpadă pe umeri goi
se aude-n zadar
cum rod greierii irosind tăcerea
să adâncească ecoul peşterii sublunare

doar eu aici mă întreb
unde au fugit urmele căutate

pe câmpuri cu iarba de aur
cântecul care să le trezească
s-a rătăcit în cenuşă

VOCE

În vocea nopţii blânde
o liră se răsfaţă
potire de miroasne
efluvii răsfirate
din stele fericite

o cântecul acela
de îngeri peste ape
căzând ca ceaţa-n sânge
o burniţă de pofte
apusă nostalgie
după un vis de aur

copil de-am fi pierdut
în vocea sibilină
ce ne-a rămas de mult
s-ar resfira mărgele
în pete de mirare

ciorchinele de taină
ascunsă-n înserare

SACRILEGIU

Cortul a fost deschis
de ochiul străinului

câinele urlă în noapte
vântul se tânguie

prin unghere greieri nu cântă

ninsori de vise se cern pe văi
părul femeilor cade pe câmpuri

OBOSEALĂ

Cât de obosită e
ţărâna din mine mamă
mă sfâşii în bucăţi
să mă trezesc
ori de câte ori mi se întâmplă s-adorm

pun capul pe neant
şi adorm
ca o piatră
adorm
ca o pasăre
adorm
ca un urs
în anotimpul iernii
când tu mă chemi
mă zvârcolesc mut
până să mă rup
din ţâţânile somnului

cât de obosită e
ţărâna din mine mamă

NERĂBDARE

Ce de lucruri strânse lângă pragul caset
toate atât de nerăbdătoare
păduri de pofte foşnesc în jur
iar în coclauri urlă fiare ascunse

stelele plâng uitate moartea lor
nici o privire nu le mângâie

în snopii-aruncaţi prin ogradă
putrezesc paşii de faun
driade se zbenguiesc în mii de glasuri

pâlpâitoare şoapte au îngheţat la porţi
urlaţi acum să se audă

PĂRĂSIRE

Aştrii strâng pământul în frânghii groase
să nu scape cerul dedesubt
în amurg
când totul e o părăsire

şi vai unde e Iasson
pe unde rătăceşte corabia
viţelul de aur aşteaptă
nutreţul de aur
dar unde-i Iasson
când înspre noi plecase
cu visele încolăcite pe catarge lungi
cu mieii înfometaţi

behăind în cala zăvorâtă a vasului
să cadă strigătul duios dincolo
şi să înduplece lâna de aur
ascunsă în Calea lactee

doar câinii stau de pază
neînduplecaţi
lângă oasele stăpânului

COR

Se sfarmă şoapte printre arbori
abur burat din Lună ca un nor

surâsul tandru-al aştrilor pândeşte
şi mii de ochi lucesc în întuneric

adieri blajine înfioară carnea
coruri de bachante

se aud pe Văi
alungând durerea în cântare

EXOD

Plâns de copil
suspine diafane
absorb păcatul din eter

ecouri pure mai plutesc în urmă
de ani-lumină veşnic rătăcind

se sting apoi cu o clipire blândă
umanizând astralele arcane

valuri de vise urcă dinspre noi
şi tulburaţi de o pornire nouă
cad sorii
surâzând peste coline

că sate-ntregi se pârjolesc pe Văi
cuprinse de străinele văpăi

VEGHE

Copacii stau de veghe
peste somnul planetei
singuri răstigniţi în aşteptare
sugând otrava ca pe-un elixir

fiecare frunză e un potir de linişte
fiecare ramură e un mădular de pace
fiecare tulpină e un lujer al morţii
rădăcinile sunt ţevi de comunicaţie
vărsând în pământ
sudoarea sterilă a aştrilor
împerecheaţi fără rod
în cuşca cerului

cine să tulbure poftele
adormite pe malurile zilei
cine să cânte cu sufletul topit
în rădăcinile umezite

doar plânsul matern
şterge tăcerea dăruită
mutându-ne dincolo

LA PONTUL AXENOS

Auzi cum leagănă vocile mării
neînţeleasa dură chemare
rostogolind lumi în abis
şi răstignind în moarte popoare
eu singur stau pe ţărmul acesta
pustiit de barbarele cete

atâtea păsări plâng de milenii
valul mă bate în piept ameţindu-mă
bruma iernii suflată pe ape
se rupe încet

exilat ca Ovidiu la marginea lumii
zadarnicul plânset mă doare

aud cum lacome fură nisipurile
urma paşilor mei peste urmele lui
înfăşurat de gerul Istoriei aştept

doar moartea mă mai apără de-acum

JOC

Pe lac aluneca uşor o umbră
copil pierdut în jocu-i de-nceput
un fulg fără de pată
o lumină
mijind peste oglinzi funebre
aluneca
piruieta naiv
pe razele de lună
copil nebun de joc
născut ca să se joace
un fluture zglobiu
polenul tăvălind
auroralâ joacă
aluneca
pe gheaţa sidefie
copil cu râs albastru
şi cu părul galben
în mâna închisă
lumea ascunzând
aluneca
şi ciripea
se sufoca
se îmbăta de moarte

copilul se juca pe ochiul lumii
aluneca
se-nchipuia
pe lac
un fluture copil.

VEGHE

Singur lângă o apă mare
cu ghimpele datoriei
în zdreanţa din trupul rămas
după vămile pustiite
pe o parte curg
cele date prin naştere
şi se fac frunze
pe dincolo
doar şuieră neantul
ca o piuă enormă
măcinând oasele
cenuşa lor tulbură unda din afund
că sar deasupra
rămăşiţe de alge
şi eu nefericitul
trebuie să le pritocesc
mereu
ogoindu-le
dobitoace blânde în jur
îşi flutură lâna
prin scaieţii drumurilor
behăind la căderea nopţii

de neastâmpăr
când vârcolacii sug din țâța Lunii
un lapte roșiatic și gălbui
picături sihastre
cad peste veghea mea
și mă doboară-n somn
ca pe-un străjer nevolnic
o clipă uit de legământ
și crâncen
înapoi
uitarea mă năruie

VEGHE

Trup de humă
lipit bine cu duh
cum să te împotrivești
la zavistia ierbii
pe poteci bătrâne tropotind
furtuni stelare
năruind în mare
zăludă
smulgând florile
din trompa albinelor
surpând munții
în țâțânile celor două broaște țestoase
și sugând lacomă
sevele stelelor copile

păstor prin nașterea sorocită
umblu cu turma-n spinare

constelaţie oile de aur
ferită comoara
tânjind de aşteptare
sub apele ruginite
şi nici o pată de vânzare
aceste mâini
stau mărturie sfântă

CA O IARBĂ MĂTASE

Ca o iarbă mătase
peste gându-obosit
cade-ndoiala

ciobul mângâierii
taie adâncă rană-n suflet

cra-cra-craa
croncănitoare ciori
negre coboară
peste mantaua pământului

şi nu se ştie unde va cădea
astru-aşteptat
ca o stihie dulce

RUGURI

Pe câmpuri focurile
pâlpâind ca nişte candele

înfipte în pajiştea nopţii
ceaţa alungând-o departe
roiuri de licurici plesneau fragile
din torţa lor trufaşă
se-aprindea cimitirul cerului
orice suflare se-aburea de moarte
oameni şi vise la un loc
firave umbre fâlfâind
printre lumina legiuită

cât furi cu ochii Doamne
păduri de sate în migrare
cu ruguri vii arzând în cârcă
aspră pedeapsă şi încununare

ÎNDOIALĂ

Îndoială în apele Nilului
trupul meu prin ierburi
tăvălindu-se
scormonind movile de magie
o cârtiţă rea
ronţăind penumbrele Selenei
gol rostogolit
în singurătatea copacilor
mă scald
în tânguirea frunzelor
şi cine m-aşteaptă

în ochiul
pădurii fără sfârşit
orice suflare sfarmă liniştea nopţii
o pulbere de vise
presărate-n lucruri
ca o paloare rece peste chipuri
când vine falnic însumarea morţii

în aer zornăind
se scutur şoaptele din ceruri
cu paşii adormiţi
se strâng rătăcitorii
să aburească spaima tresărită-n ape
se sparge visul împroşcând cu crimă
prin codrii înţesaţi cu patimă şi pofte
eu gol mă regăsesc
scăldându-mă ca lov
prin frunze îmbibate de tăcere
şi buhele mă sâsâie şerpeşte
şi vai
îndoială pe apele Nilului

ORGOLIU

Mângâiere crinii căzuţi
peste gestul vânzător
aripi de lebădă
ştergându-mi sudoarea crimei

peste învineţirea ierbii
cad fulgi de aştri
mânându-mă cu biciul
pe câmpul de jertfă
pasu-mi
un cântec doborât

glas de sirene
poleind ecoul
dar de orgoliul meu
cum să mă apăr
prin zgura morţii
calc fără sfială
cu ochii împânziţi
de-o înoptare blândă

doar ascultându-te

CALEA ROBILOR

Pecetluită pedeapsă prin naştere
să scurmi ca un orb
în carnea sfântă a femeii
şi într-un paradis de miresme

pe tine suav să te regăseşti
în dorul semineţei de a încolţi

nici-un zvon nu se aude
rătăcind pe Calea Robilor

peste noapte pluteşte lebăda
torcând sufletul aştrilor
în muzici serafice

să plângi tandru în trupul
unei femei lacrima ta crescând
un bob de lumină în bezna pântecului ei
precum aştrii în plasa neantului

PROFANARE

Dulce femeie întemeiere
lângă genunchii tăi blânzi ca doi miei
mă rog ţie auzi-mă

când plouă aştrii-n roua dimineţii
cuiburi de raze rătăcind pe câmpuri
eu mă retrag în somn ca un nevolnic
cerşind iertarea rătăcirii mele
ca pe o floare mângâindu-ţi trupul
am vrut să mă renasc din cruda moarte
în profanare răstignindu-te

şi pur călătorind în vis
lină cărare
femeie sacră aflu
îndurare

LICOARE

Suave petale se surpă
vorbele tale peste însingurarea mea
toropindu-mă

mai alb decât crinii mirosul crud
de femeie mă-mbată alene
cu braţele înşurubate în aer mă-nconjuri

şi eu nu te văd nu te vreau
topită în amurgul lichid
vocea ta ca o licoare
curge pe chipu-mi

AZUR

Adie cu moarte în visele noastre
tu ce mai aştepţi sub copacul sfânt
cu obrazul străjuit de perdeaua nopţii
zdrobită de bucurie şi spaimă

iată pădurea freamătă străin
iarba ne zgârie tălpile fără milă
izvoarele ş-au retras oglinzile-n afunduri
şi nu ne mai întâmpină vesele ca altădată
dincotro cad stelele nu mai vedem
peste suflet se-ndeasă poveştile
pe vatră suspină amintiri grele
doar tu ca o albă fecioară aştepţi

nemângâiată de bucuria-ntristării
închide poarta pe aici
nimeni nu s-a mai plimbat
roagă-te senin lângă rătăcirea trecutului
şi plângi pentru ţărâna care eşti

acum fericită vei uita
ce ai fost
o frunză
o pasăre
sau pata aceea de azur
din pajiştea Orionului

RĂTĂCIRE

De-atâta cale pe poteci
rătăcind poate doar steaua
aceea din eter ne cheamă
aşteptând să se surpe
împăcată în goluri

cât de departe suntem
sau cât de aproape
de locul cuvenit
nu ni se face semn
tălpile s-au uscat
şi-au fost lepădate în praf
odată cu unghiile calului
urme pentru cei petrecuţi
după noi în seara aburindă

doar ceţuri
coboară peste însinguratele văi
umbrele putrezesc
pe cale şi lumina sihastrului
astru ne soarbe
împingându-ne lacom în gheara
sfârtecătorului mit
lângă apele ţărmului abrupt
epavă părăsită pe
efigia de oase a plăjii
nici mirosul de alge
nu mă mai ademeneşte
nici zadarnicul zbucium de voluptate
al mării
nici boarea adiind
nici plânsul iubitei
îngrozind nisipurile
şi oprindu-le în piramide

MISTER

Blând-adiere cade de sus
peste ruina acestei nopţi
ş-un şopot de raze picură
în cupa cu otravă a timpului

înfăşurat în mister ca faraonul
ascuns în tăcerea nisipurilor
mi-aplec fruntea la foşnetul de vise
când mă sperie neîncercatele glasuri

CALEA ROBILOR

Plecat sunt pe drumul acela
ca orbul ce simte lumina
cum îl apără de întuneric

iubito mă umilesc la picioarele tale
rob încătuşat de trupul tău pur
extazul vieţii mă-ntristează
înfiorat de moarte mă bucur
ros de căinţă ca un netrebnic
în pântecul sacru m-aş reîntoarce
nici o alinare dinspre stelele reci
făclie doar iertarea ta

singur aş rătăci pe Calea Robilor
păstor stingher păscut de Cântare
printre pădurile de aştri doar ochii tăi
surâzând mi-ar croi cărare

VEGHE

Cred c-am să mă pierd de voi prieteni
căzând în mine ca într-un cavou
nimeni-nimeni n-are să-mi urmeze
aşchie firavă fără de ecou

turnuri de vise în depărtare
doar sorii vineţi mă vor veghea
nu simţi iubito ca o chemare
dorul de-a trece din stea în stea

CALEA ROBILOR

Ce straniu e seara pe calea robilor
rătăcit cu turma de vise
când te-mbată murmurul mieilor
păscând în neştire păşunea de aur

să auzi corul greierilor
umilind gloria îngerilor de carton
şi tu singur să le deplângi
nemurirea

să simţi clocotul surd al laptelui
bolborosind prin lujerii aştrilor
şi să întrebi cu smerenie-n glas
răpit de frumuseţea morţii

Doamne unde sunt cei pe care-i căutam
născuţi vinovaţi din acelaşi pântec

totul să fie doar o rătăcire a mea?

LUMINĂ

acum să ne luăm de mână
vom trece pragul fără de întoarcere
din răni de-acum nu mai sângeri
nici n-or să cadă de sus îngeri
călcăm pe cea mai grea cărare
unde şi îngerul se moare

nici o pasăre nu-şi caută ouăle pe aici
gigantica aripă a morţii doar priveghează
nu te întoarce nu te întoarce
chiar dacă mii de ochi se-nfig în tine
în curând n-o să mai simţi nimic
această duhoare cumplită este capcana
întinsă nouă în noi înşine

iată răsar de-acum lumini
cad stele coapte prin grădini
glasuri urcând din zare în zare
plâng sufletele migratoare

nu mă mai vezi
eu nu te mai zăresc
aripi uşoare ne înconjoară
sunt o lumină călătoare
tu umbra mea ocrotitoare

HIMERĂ

Îndurerat de seninul acestei seri
sfinxul de piatră se tânguie
iubito simt cum mă cuprinde extazul
liniştea eterului grea mă-nspăimântă

să ne lăsăm în voie sufletele
să călătorească pe ţărmul himerei

răzimându-ne tâmpla de nemărginire
ca niște prunci în pântecul sacru

să contemplăm pacea preexistenței
presărată în seninul acestei seri
și sfâșiați de tristețea zeului-orb
să ne bucurăm de clipa nouă dăruită

ALINARE

Tânjitor sunt noapte o frunză
căzând impecabil ademenită
de miroasnele toamnei
plutitoare pe apele fluviului

mâinile-mi nu se mai recunosc
uscate și străine –
ocolind lucrurile apropiate
iar picioarele se-mpleticesc
pe cărarea știută
călcând-o la fel de zadarnic

singur sunt noapte
ca o trestie bătută de vânturi
nimic nu-mi aduce alinare
corăbii ruginite zac în sângele meu
și simt cum mă soarbe astrul acela
surâzând ca un ochi carnivor

PLAUR

Peste suava ruină a acestei seri
cad fluturii din sferele de aur
muzici în haos greieri cu viori
surpând durerea pe eternul plaur

foşnet de frunze-n toamna argintată
picură aştri susurând domol
doar sufletul înfrigurat aşteaptă
plecarea noastră spre un singur pol

LESBIA

În Lesbia fecioarele dorm
pe ţărm învelite-n nisipuri
luminând în noapte ca aştrii
din mările de dulce-ntristare

acolo pe aripi de îngeri
odată cu somnul molatec
răsfirându-se leneş în aer
coboară-n lagună păcatul

aromind balsamuri pe ape
ciudatele păsări polare
absorb trupuri lustruite cu lună
poleind uitarea pe pleoape

pe ţărm tolănite-n nisipuri
în Lesbia fecioarele dorm

ÎNCHISOARE

Palidă mângâietoare cenuşă
fulguind în fereastra interioară
cad ca nişte lacrimi
ciorchinii de aştri

burniţă de raze
peste închisoarea
nouă dăruită prin naştere
pulbere de aripi
zburând prin eter
voci de copil sunând
pierduta chemare
a bucuriei ce ne-a fost răpită

murmurul stelelor
sărutându-ne o clipă cu moarte
şi noi îngânând
coruri nocturne izbăvitoare pânze
de uitare

NUNTĂ

Cum să rupi o floare din răzor
când al ei suspin neauzit
va străpunge bolta înteţind
vaierul suav al aştrilor-copii

o petală smulsă ar şopti
crunt blestem plutind în intermundii

jgheabul lumilor s-ar prăvăli
sorii despărţiţi în latifundii

ar ara neantul aprinzând
un gigantic sâmbure de foc
ce s-ar stinge iute ca un gând
când se mută ochiul în alt loc

iată-n dimineaţă picurii de rouă
lacrimi ale Lunii băute de soare
cum să surpi o nuntă care-i veşnic nouă
profanând misterul cum să rupi o floare

MAREA RĂTĂCIRE

Nimic să ogoiască durerea stingerii
aştrii cântă litanii pentru nemurirea lor
dar ce lungă e agonia eternă
nimic nu cade dincolo de Cumpănă
prin Marea Rătăcire pe Calea Robilor
doar noi ne privim înmărmuriţi de spaimă
cât de searbăde sunt vocile neantului
şi ce albastră răsună bucuria morţii
cine să care atâta durere
fără să se bucure
cine să cânte atât de frumos
fără să moară
cine să putrezească
fără să tulbure
apele stătute ale somnului

vai vocile ne cheamă mereu
şi nu e nimeni să răspundă

ALINT

MOTTO: *„că nisipuri suntem noi*
şi bucuria clipei ne paşte
ca pe nişte flori
care nici n-ar fi..."

1.

Nu vrei să-mi fii mireasă
te-am luat dintre fete şi te-am însemnat
să nu mai dea târcoale nimeni viei tale
ţi-am lăsat părul răcoros peste umerii goi
să poţi să-ţi ascunzi chipul rumenit de spaimă
ţi-am rupt vălul de pe faţă
ca să te văd şi să mă vezi
te-am dus pe câmpuri cu iarba moale
presărată cu cimbru şi iasomie
şi n-ai vrut să te culci cu braţul meu căpătâi
ţi-am desfăcut braţele de pe sânii înmiresmaţi
căutând unul spre altul cu neprihănită invidie
ca să se bucure de mângâierea luminii
ţi-am atins amfora şoldurilor
tresărind de aşteptare ca roua în faţa soarelui
ţi-am prins genunchii sfioşi în palme
şi ţi i-am dezmierdat ca pe nişte miei
iar ei ar fi zburat ca nişte păsări străine

mi-am apăsat urechea pe marmura pântecului tău
înfrigurat de teamă şi-am auzit cum
ninge tandru pe Himalaya
am trecut cu degetele peste albeaţa tălpilor tale
şi-am înţeles că eşti neatinsă
ca blana de tigru nevânat
am dorit să te vânez ca pe o sălbăticiune
am aruncat spre tine toate săgeţile
mi-am pierdut scutul
mi-am rupt lancea
şi cu mâinile goale
vin la tine să te întreb
nu vrei să-mi fii mireasă?

2.

La drum a trecut cea pe care o aştept
şi nu m-a privit
s-a uitat dincolo de mine
şi nu m-a văzut
s-a sprijinit pe încrederea mea
şi-a trecut mai departe fără să dorească de mine
s-a bucurat de durerea mea şi a râs
îndepărtată de mine
cu cine să mai colind pajiştea
smălţată de roua dragostei
de-acum degeaba se pârguie rodiile
să vină altcineva să le culeagă.

3.

Trupul tău e un fagur de miere
mirozne de smirnă adie din crângurile tale
pe unde calci tu izvorăsc grădini
în care se sărută leii cu mieii
de ce mă alungi nedezmierdato
când vreau să-ţi secer grâul trupului
cu evlavie?

4.

Am pregătit totul ramuri de vâsc
şi tămâie am presărat
numai verdeaţă e patul nostru
atât de aprinsă în bătaia Lunii
de ce te-ai dezgolit frumoasă fecioară
dacă ţi-e frică să te culci
pe fânul mirositor?

5.

Unde te ascunzi neastâmpărul meu
peste lanuri au năvălit secerătorii
dezmierdându-se ciocârliile cad
ucise de bucurie în aurul snopilor

revărsate miresme îmlădiază vorbele
prepeliţa sâsâie deocheate chemări
de pălălaia arşiţei picură laptele cucului
toropind vietăţile cu un somn greu

aerul aprins se lichefiază
curgând încleiat peste pământ
adoarme orice suflare de apăsarea lui
se şterge orice cuvânt

eu te aştept sub copacul de pe răzor
unde iarba geme nemângâiată de pas
când păsări adormite mi se sparg în creştet
fructe prea coapte şi fără glas.

6.

Să ne bucurăm de seara aceasta îmbălsămată
cu paşi zeieşti răsunând pe frunze
să rupem mlădiţe cu dinţii
din ciorchinii de linişte
aruncând între noi cu fructele coapte ale nopţii
să ne oprim pe marginea Lunii
să ne oglindim
acum şi aici
în apele misterioase
să plângem pentru mirosul de pudoare pierdut
căzând în copilăria neştiutoare
eu mă fac arbore şi cresc în Lună
fii tu privighetoarea burând muzici de dincolo
în aburul ce ne desparte
caţără-te pe praful selenar
şi ogoieşte durerea clipei
ce ne-a fost dată acum pentru totdeauna
iubito hai să ne prindem de mână
bolnavi de dragoste să îngânăm cântarea cântărilor
şi să ne bucurăm de seara aceasta îmbălsămată.

7.

Prin codri de uitare navigând
răsar pe maluri palide fecioare
cu ochii mari adânc încercănați
prăpastii negre fără soare

din vise nesfârște către tine vin
corăbier din porturi necălcate
arhipelaguri îmbătând cu crini
ninsori de pietre nestemate

prin codrii de plăcere navigând
răsar pe maluri rumene fecioare
cu ochi aprinși adânc încercănați
arzând de patimă dogorâtoare

ci eu aș vrea în cântec să te pierd
cum moartea se topește în iubire
tu astrul meu cu care mă desmierd
robi ne suntem de-acum în nemurire.

8.

Nimeni nu mă mai adastă lângă cedrii Libanului
iubita răcoroasă ca o frunză
îmbrățișată de vânturi colindă locuri
numai de ea știute
numai de ea aflate
numai de ea pierdute
nimic nu-mi dă semn că va mai veni

precum în lege a fost înscris
am stat sorocul făgăduit
şi mi-am spus că îşi pieptănă părul
zornăind înmiresmat ca o pădure în toiul verii
de loc n-am crezut că nu mă va căuta
şi nu mă va găsi
am stat încă o zi
şi am ştiut
că îşi alină şoldurile înfierbântate
în apa iezerului de sus
şi am rămas aşa
încremenit în aşteptare
până am auzit corul Celorlalţi
rătăcind ca şi mine pe Calea Robilor
şi atunci abia m-am dumirit
că singur sunt Doamne
cu trupul meu pedeapsă şi alinare
şi nici-o iubită nu mă caută
şi nici o iubită nu mă găseşte

ÎNTOARCEREA LUI AGAMEMNON

„eu sunt prea simplă
să pricep lamura firii..."

1.

Este foarte târziu şi vai cât am putut
să vorbesc; ca-n faţa unui păcat mă simt ruşinată,
poate n-ar trebui să le dezvălui toate,
niciodată nu te iartă aerul pe care-l respiri
(te-ntorci acasă din drumurile tale ascunse
o iei pe cărări întortocheate să nu te cunoască
nimeni, intri-n ogradă şi dai drumul la orătănii,
mângâi mâţişorii coarnelor la mieii candizi,
dai să mănânce din palmă la bobocii de aur,
te-ncaieri cu cocoşul însângerat ca-n fiecare zi;
totul e la locul lui îţi spui
când deodată începe să urle aerul)

2.

N-aş vrea să vorbesc dar cum aş putea altfel:
nu despre orice ne e dat să mărturisim
adevărul şi n-ai cum să prevezi

singur norii ce vor veni (te scoli
dimineaţa senin; împins de seninul cerului
te apuci să trebăluieşti, dacă e primăvară
te duci la câmp să ari şi să semeni;
nu s-a scuturat roua de pe genele lucrurilor
nu s-au trezit atomii din somn, eşti vrednic
să te-ntreci cu natura, te opreşti obosit la umbra
măslinului să-ţi usuci năduşeala
când deodată din senin se stârneşte furtuna)

3.

Cum ştiu câte născociri se scornră
toate puse-n seama oracolului, nu pot să tac
oricâte nenorociri mă pândesc
ş-apoi cum aş putea să mor astfel (eram
foarte aproape când Apollo vorbi, luasem
locul Pythiei – bolnavă-n ziua aceea;

îmi venise rândul la templu, îngrozită stăteam
de ce va spune Istoria prin gura mea:
să laşi să apese tot greul doar pe vorba unei femei
posedată de zeu, iată viclenia cea mare;
am căzut leşinată de spaimă şi furie
când buzele-mi pronunţară perfidu-adevăr)

4.

De ce m-oi fi grăbind să le spun toate
dintr-o suflare; cum eu prima doică i-am fost
v-o jur: fusei cea dintâi cu care vorbi

când coborî din corabie (parcă un semn rău
mă pândeşte din lucruri; şi aeru'sfârâie-n
preajmă-mi cu-o mie de guri, cu-o mie de ochi,
n-aş zice că-i Zeul răzbunător,
dar cine altul poate fi?
eu sunt prea simplă şi proastă
să pricep lamura firii
şi să-ndrăznesc să vorbesc;
mi-acopăr gura şi mai bine tac)

5.

În ziua aceea era atâta pace-n Ellada;
putreziseră şi frunzele sfinte de laur,
se fierseseră pierzând mirosul,
ş-acopereau tot locul cu carnea lor putredă:
nimeni nu le călca, înfricoşat ca de un sacrilegiu;
(nici ogorul n-am îndrăznit să-l mai ar: poate –
mi-am zis – e un nou semn
şi cum aş putea să mă-ncumet eu să nu trăiesc
în pace cu datinile; ele aşteaptă turbate să-ncalci
doar puţin din ce ţi-a fost dat: ţie în toate, de la început
ţi s-a hărăzit o măsură exact pe potrivă-ţi
căci *minunile lumii sunt multe*...)

6.

Deşi totul zăcea nemişcat, colcăiau
atomii pe dedesubt înfiorându-se ca aştrii-n marea lactee;
era vară şi se făcuse toamnă deodată, nimic nu se mişca
în afară dar asudau toate-năuntru

7.

Parcă se copseseră fructele
într-o singură noapte;
cădeau din pomi bufnind de pământ
miezul lor mustea-n soare cuprins de viermi;
până şi pietrele se-nmuiaseră de căldură:
călcai din nebăgare de seamă deasupră-i
şi piatra împroşca-n toate părţile
o pastă fetidă şi groasă opărindu-ţi gleznele;
ţi se dezghioca uscată carnea
de rămâneau oasele albe: era o teamă grozavă
de pietrele vii, de moliciunea lor de meduze,
poate că nici nu erau pietre,
ci chiar meduze năvălite pe ţărm,
mânate de o chemare secretă;
în fiecare dimineaţă se desfăşura acest război,
într-o-ncleştare înverşunată:
curăţau femeile străzile de pietrele vii
le rostogoleau în mare scuipându-le cu ciudă,
dar noaptea acestea urcau din nou pe plajă,
atrase de-o putere neştiută;
mişunau pe drumuri ca nişte cârtiţe.
în convoaie compacte înverzeau nisipul
scoţând un scâncet deocheat
ce aburea aerul pestilenţial;
pătrundeau în case, în paturi
foşgăiau sub cearşafuri şi tot mai des se găsea
câte un trup de femeie devorat de meduză

8.

Agamemnon se-ntoarse primul din călătoria homerică,
totdeauna călătoria e rivala femeii: aprig
tânjesc toate femeile din Ellada după
bărbaţii porniţi-în aventură războinică;
(se burdușise-aşternutul sub trupuri, năclăit
de atâta-aşteptare; e cunoscut că femeia transpiră
mai des de pofta bărbatului; un aer iute
se lăfăia pe coridoarele reci coşcovind varul pereţilor;
s-ar fi-nteţit febra dorinţei-n oricine
numai atins să fi fost de această crudă mireasmă;
ceva dur şi suav îţi picură-n nări
şi în vintre, furnicându-ţi de moarte tot trupul
şi biciuindu-te cu-o plăcută durere;
un fior te pătrunde din creştet în tălpi
cutremurându-te: ţi-se-ntâmplă o singură dată

doar cu acela pe care întâi l-ai ales –
dar nu ştiu ce mi-o fi de m-am pus
să vă-nşir atâtea nimicuri...)

9.

Aerul se decolorează de greaţă,
nici o pasăre nu-l răsfiră cu aripa,
nu mai bubuie demult pocnetul sec de puşcă slobozită
al unei vele bine-ntinse-n vânt;
(în acea zi încetaseră până şi muzicile;
când bărbaţii plecară-n război
aşa fără veste, fără ca cineva
să le pună-n mişcare în liniştea fără ecou

de o clipă când corăbiile se-ndepărtară de ţărm
iar femeile se priviră una pe alta străine,
în cetate se dezlănţui o grămadă de sunete
căzând din fiecare obiect în afară
ca o eliberatoare ploaie de vară;
se-ngroaşă la paroxism setea-aşteptării
în ţărâna neudată de o picătură de rouă,
iar aeru-aşteptând placid un fior de răcoare:
ploaia e-o descărcare de nervi a cosmosului,
atunci vibrează-n noi unde în exces,
ne trezim mai buni şi parcă renăscuţi;
se auzeau flaute dulci şi piculine melancolice,
ţitere abia susurând şi clarinete mai groase
sunete mai aspre sau mai duioase
zdrenţuite de dor sau îngheţate de ură
cele mai vesele tonuri dar şi foarte triste;
o gamă de triluri ţâşnind din cute adânci
nebănuite pentru auz până atunci;
parcă-ncepuse un concert fantastic al lucrurilor:
fiecare scotea o notă nemaiauzită
o jumătate de notă sau doar un sfert
o picătură de sunet sau numai un licăr
doar o nuanţă cât un vârf de gând
când soarele intră pe furiş în odaie
ca un amant asasin
strecurând tăişuri de lumină în aer;
nimeni nu mai îndrăznea să vorbească
să nu alunge muzicile
ne ajungeau gesturile şi ochii pentru comunicare
era un balet grotesc într-o baie de sunete;
trebuia să compunem din nou toate semnele
câte am transferat în cuvinte:

e mai firească ființa noastră când tace,
puritatea, candoarea se află-n gesturi,

când iubești nu-ți trebuiesc vorbe
nimic mai fățarnic nu se află în om decât vorba
inventată să poa'să s-ascundă-n minciună;
cel mai pur se exprimă ființa-n dans,
dar femeile sunt vulgare în gesturi
când nu le spionează ochiul bărbatului)

10.

Mocnește-n lucruri surd exasperarea,
se simte în sânge o otravă nouă
se-ncordează materia în molecule,
să se urnească iar din starea de-agonie;
(anonim se cernea cenușa-nnegrită
peste țărm, peste zi, peste privire
peste vorbe îngropate-n uitare;
stătuse clipa-n loc: nici strigăte
de copii zburdalnici, nici fuga lor zgomotoasă
peste prundul alb al plăjii,
nici lătratul de câine,
nici gânguritul mierlei în crâng,
nici mânia, nici ura, nici frica,
nimic nu smulgea această zi din amorțirea putredă;
și dacă n-ar fi încrețirea valurilor
care din când în când mai clipocesc călduț
jos lângă stâlpii de jertfă,
nimic n-ar aminti de faptul că aici
se iscaseră cândva furtuni,
că o cetate-ntreagă respiră-ascunsă-n giulgiul tăcerii,
că iarba se mai îngrașă-ncă în cimitire,

că seara aici adie-o răcoare blajină
ca o răsuflare de dincolo
şi că soarele mai ridică-n fiecare dimineaţă
deasupra orizontului globul lui abstract şi decorativ)

11.

Miroase urât sub armură
nu-i ceri să miroasă plăcut unei fiare,
un războinic nu-i altceva decât un lup
mârâind în haită pornit după pradă;
(oh, li se măriseră şoldurile femeilor
umflându-li-se nările precum la iepe
nechezau toate pe câmpie în zori
goale cu trupurile înrourate
frecându-se una de alta; se-mpleticeau cuprinse

de o ciudată slăbiciune:
erau de o frumuseţe sălbatică
aşa muşcate de patimă, dezbrăcate de orice pudoare,
cu ochii-nduioşător de adânci, cu trupu-n vibrare
cu sângele zvâcnind sub epidermă
ca veninul în guşa şarpelui
ameţit de căldură în miezul verii;
în nopţile lor albe nesfârşite,
delirau fără şir sub lună fugărite-n galop
de cetele centaurilor înaripaţi)

12.

Oracolul minte:
spada ruginită devenită brici

destinul nu stă la tocmeală,
tragicu-n comic se schimbă cât ai clipi,
cresc în afară poftele noastre neîndestulate
şi Clitemnestra era toată cheală;
izbucni în râs Agamemnon când o văzu
râdea cu adevărat ca un rege;
hohotele lui se multiplicau în ecou
răzbind prin pereţii de ceaţă ai minţii
bubuiau trăsnete-n ceruri; râdea tot palatu-mpreună cu el
pârâia tronu-i de râsete-adânci prăvălindu-se
râdeau şi cetatea şi ţărmul
şi vasul din port cu care sosise;
râdeau soarele gârbovit pe coline,
iarba grasă şi viermii din morţi,
râdeau şi zeii-n statui
şi câinii tolăniţi pe la porţi;
zguduia cosmosu-ntreg acest spasm de putere
şi aşa se născu mişcarea din nou;
ruginit se urni tot pământul
puii iar ieşiră-n ogrăzi să se scalde-n praf,
purceluşii guiţau dând cu râtul în scroafă
bumbii laptelui să se-nmoaie la fel
şi să-nceapă să curgă;
valuri mari se săltară la ţărmuri
înecând dintr-odată corabia
aerul cel stătut se mişcă
din senin se iscară furtuni şi lătrară câinii la Lună;
lângă sânul doicii ascuns fără veste-ncepu să ţipe
Oreste ca şi cum l-ar fi-mpuns
ca un spin netrebnica soartă

Torino, 1974.

FALS TRATAT DESPRE MIEL

1.

Mă mir de mâna care scrie
acum acest vers
că se mişcă leneşă
şi se opreşte
în intervalul dintre două cuvinte
în intervalul dintre dinte şi voce
dintre dinte şi alveola lui
îmbibată de sânge
în intervalul dintre os şi carne
ca şi cum ea
mâna
ar fi totul

2.

încoace şi încolo umblă poetul
pe coaja planetei
în căutarea unui fir
de iarbă
de care să-şi sprijine oboseala
nu se ştie dacă în somn

cad sau în moarte
un'te duci tu mielule
sau *quo vadis* pe *via appia antica*
poetul e deseori
o ființă lipsită de tact
vânând trăznetele cu gloanțe
oarbe care se întorc
asupră-i și-l luminează
ținându-l agățat de
zvastica unui fulger

3.

el poetul se scoală devreme
pe la ora șase ș-un sfert
când îl apucă *maldoror*
își îmbracă salopeta de semnonaut
cu tandrețea unui amant
și se apleacă spre pagina albă

se apleacă așa din obișnuință
ca și cum ar coborî în mină
sau ar ara un pogon de maci
dar el nu scrie nimic
el doar se sprijină cu mâna
blând de pagina albă
(este se pare atât de obosit)
și se uită la soția lui
care doarme alături
cu părul visător răvășit
pe perna aburită de răsuflarea
fierbinte (te-ai lenevit de tot

de la un timp nu mai scrii un rând
toată ziulica umbli creanga
prin crânguri
vai de capul meu am să te las
şi-o să-mi găsesc pe altcineva)
poetul se uită la soţia lui
cu ochi somnoros
se uită la mâna lui
din curiozitate
la mâna lui care se sprijină
de hârtia aceasta
din care picură glonţul fâl-fâl
şi se înscrie pe traiectoria neagră
când se uită poetul
la mâna aceasta cu care scriu
el se află foarte aproape de moarte
un'te duci tu mielule sau *quo vadis domine*

4.

deschid fereastra să intre
mielul cu aripi colorate
aştept cu pixul agăţat
de vârful unghiei
dar fereastra este prea îngustă
şi nu-i încap aripile desfăcute
strânge-ţi aripile îi spun
şi intră odată iubite *nevermore*
acuş se luminează de ziuă
şi mă vede miliţianul din colţ
că stau cu tine de vorbă
(nu de altceva dar cu meseria asta

poţi s-o-ncurci repede şi
să-ţi iasă tot felul de vorbe)
închid fereastra precaut
şi mă uit la cabina din faţă
nici un fluierat
înseamnă că doarme încă
sau doar se face că nu m-a văzut
dă-i drumul sunt gata
am timp până se trezeşte copilul
că pe urmă trebuie să-l pun
să-şi facă gimnastica
să se spele cu apă rece
să-i dau să mănânce
şi să-l gonesc iute la şcoală
până nu sună de intrare

5.

je suis fatigué zise mielul
je suis très fatigué
n-ar fi posibil să scap
măcar de această dată
mai bine să fie tăiat îngerul
care l-a salvat pe Isaac
oprind mâna ucigaşă a tatălui
să cadă peste grumazul pur
el şi aşa nu moare decât simbolic
şi nu va mai curge
nici o picătură de sânge (orice
jertfă e un scenariu abstract
o goală ficţiune
o simulare) de ce

să nu simulăm actul acela
vom pune puţină vopsea roşie
pe gâtul îngerului
şi gloata va fi înşelată
se poate schimba şi cuţitul
cu unul de plastic
chiar şi îngerul să-l facem de hârtie
şi să-l mişcăm cu nişte sfori
de la distanţă nimeni nu va observa
toţi vor fi uluiţi de noutate
iată o idee straşnică
să-l jertfeşti chiar pe intermediar
ca să nu mai curgă
sânge adevărat zise mielul
je suis très fatigué
să mă las din nou dus la butuc
mai zise el înşfăcând îngerul din fereastră
şi răsturnându-l peste mâna mea

6.

în timp ce primeşte răni sângeroase
poetul învelit în alb
se sileşte să-şi apropie de
gură faţa mielului
cu o ultimă încleştare
a atins suprafaţa catifelată a desenului
iată-l fericit:
el desenase un nor
acolo înăuntru am închis mielul
să nu vă jucaţi cu el
mielul ăsta scoate vaiete

ca un copil
e prea firav să-l mâncăm acum
şi nu ne alegem cu nimic
hai mai bine să aşteptăm
până publică textul undeva
(deodată mielul poznaş
sparse fereastra
şi ieşi în câmp să pască)

7.

domnu-acela mi se pare
că e lupu'ia te uită
tu mai bine (zise mielul
scuturându-şi botişorul înverzit)
este lupu' chiar el este
dar de ce nu se repede
să ne-nhaţe-acum pe loc
(oaia tremura privindu-l
cum se-apropia agale
iară mielul se ascunse
dup-o tufă de aglice)
nu vă speriaţi prieteni
eu sunt păzitorul vostru
am principii şi de lege
apăraţi voi sunteţi
(îi privea atât de galeş
şi cu drag i-ar fi pupat)
noi nu punem la-ndoială
legea care ne păzeşte
(zise mielul cel prostuţ)
dar de lup ne temem foarte

căci mereu el ne-a mâncat
lupul cel sălbatic poate
v-a făcut mult rău desigur
dar eu sunt al vostru paznic
şi răspund de voi cu viaţa
bine (zise mielul) bine
dar de ce-ţi ascunzi tu colţii
sub mustăţi de împrumut
ca să nu vă speriaţi
ca să nu vă speriaţi
fiindcă-aveţi complexul fricii
moştenit
eu vă apăr şi mi-e milă
să vă văd cum tremuraţi
dar n-ar fi mai bine lupe
să ne laşi tu nepăziţi
poate-aşa scăpăm de frică
poate-aşa scăpăm de frică şi...
legea-a fost făcută astfel
cum s-o schimbi tu mielule
care-i rostul tău pe lume
ia să-mi spui acum pe loc
să pasc iarbă domnule
să pasc iarbă domnule

8.

un lup nu se deosebeşte de un câine
decât prin atitudinea faţă de miel
faţă de blăniţa mielului
faţă de behăiala lui metafizică
atunci când zburdă ca prostu'

în goană după fluturi
e drept că blănița lui e atât de moale
atât de cârlionțată (cârlionț-cârlionț
vino să te iau în clonț)
cine e mielul la urma urmei
de ce să fie el mai breaz decât alții
cine-i dă domne acest drept
de ce se rupe de ceilalți
și o ia razna de unul singur
nu trebuie lăsat să se răzlețească
sunt multe ispite pe cale

9.

un'te duci tu
un'te duci tu mielule
la pădure
la pădure domnule
ce să faci tu
ce să faci tu mielule
să pasc iarbă
să pasc iarbă domnule
cin'te paște
cin'te paște mielule
ciobănașul
ciobănașul domnule
cin'te taie
cin'te taie mielule
măcelarul
măcelarul domnule
cin'te gătește
cin'te gătește mielule

bucătarul
bucătarul domnule
cin'te mănâncă
cin'te mănâncă mielule
dumneavoastră
dumneavoastră domnule
cin'te cântă
cin'te cântă mielule
copilaşii
copilaşii domnule

10.

după cum observaţi
se autoscrie acest poem despre miel:
el mielul face totul de unul singur
se prezintă publicului
trage cortina la timp
bate primul din palme
dă tonul pentru ceilalţi
se opreşte uneori obosit
se uită la noi complice
şi ne spune câte ceva în şoaptă
despre poet (cum a deschis
fereastra cum l-a invitat
să intre etc.)

11.

îndărătul maşinii de scris
amprenta lăsată
degetul apăsat

pe trăgaci
nu rămâne decât
cuvântul
vântul
tul
l

12.

mă mir de mâna cu
care scriu acum
acest vers că
se mişcă
leneşă
şi

ARTISTUL TÂNĂR LA VENEŢIA

1.

La Veneţia a-e-r-u-l
e vânăt de frumuseţe
ca un cadavru
pe cartoline culorile
se decolorează cum
le atingi cu privirea
printre stâlpii de piatră
cresc flori fictive
culese de turiştii
mai trişti cu fiecare

dimineaţă când ceaţa
se retrage în fresce
îmbolnăvindu-le
figura lui se furişează
ademenitoare din vitrinele
neguţătorilor de moaşte
moluscă verde se usucă
în oglinzile învineţite
de frigul lagunei
ia chipurile pictate (pătate)
cu roşu ale Artistului
Tânăr văzut (vândut)
în piazza san marco

2.

aici frumosul natural nu există
nu are loc să existe
e praful subţire
ce picură din mozaicuri
excitând nările vrăbiilor
ameţite de arta modernă
(trebuie neapărat să vedeţi
casanova ultimul film al lui
fellini spun gondolierii)
sunt ghizi rafinaţi
ce te-nvaţă
cum să priveşti o privire
(o privire văzută de departe
arată ca un scaun sinucis
invaginat în peisaj)

3.

messieurs et mesdames
venise va disparaître
signore e signori
quardate per l'ultima volta
venezia (s-a stins viața
falnicei veneții n-auzi
cântări nu vezi
lumini de baluri pe scări
de marmură) Artistul
Tânăr se smulge crispat
de lângă *santa lucia* urcă
arcul înalt al podului
așteptând semnul amiezii

4.

(sunt anumite zile de vară
când aerul se dilată
lichid sufocându-ți plămânii
că începi să gâfâi înecându-te
îți joacă în față sângele
aprins în atâtea imagini de fata morgana
atunci simți duhoarea morții
ca pe o rodie din care
cu saț ai muşca
în asemenea clipe nu mai eşti
tu ci un altul te aşezi în umbra
lățită a palmierului
îți mijeşti ochii la soare
dar strecori încă

priviri treze în afară
lăsându-te *pradă realului*
se condensează timpul în băşicile
albastre de aer bolborosind
în leşia încinsă din jur
îţi licăre ochii
îţi pocnesc urechile
îţi apasă pieptul o greutate
şi eşti tras în jos
ca şi cum te-ai scufunda
treptat în carnea catifelată a oceanului
ai o senzaţie de beţie ciudată
aceasta se întâmplă numai
în anumite zile de vară
ţi se umflă încet mâinile

picioarele îţi cresc arbori gigantici
înfipţi în materie
tot trupul vezi cum ţi se dilată
o colină enormă
capu-ţi devine o stâncă deasupra
iar dinţii îi simţi grei
nişte pietre de moară
ronţăind cu crudă monotonie
capete de zei
e o depăşire de margini
o revărsare erotică
în moleşeala materiei
oh şi te cuprinde o stare
nedesluşită nemaiîntâmplată înainte
când ameţit ţi se pare
că dormi dar eşti

treaz şi observi ca prin pâclă
metamorfozele ascunse în forme
îţi bubuie pulsul în creier
o tobă nebună cu violenţă
bătută în ritmul sălbatic
al unei iniţieri primordiale
ai vrea să te trezeşti
să scapi de vedenie
începi să-ţi ciupeşti
propria-ţi carne
şi vezi cum ceaţa se rupe încet
dar imediat te şi sperii
că prea repede te va
părăsi această visare
atât de perversă
întredeschizi ochii din nou
ca un copil însetat de joc
şi iar începe acea beţie
fără contur
şi iar te cufunzi într-un
întuneric intim dulce
şi cărnos ca un pântec)

5.

el e la pândă
fiară flămândă *nella foresta*
şi-a ascuţit bine simţurile
a învăţat toată teoria din cărţi
toate tratatele le-a rumegat
iată-l repezindu-se acum
încordat pe urmele prăzii

adulmecă ceaţa pufoasă
se opreşte şi pipăie zidul
porneşte din nou fugărind
o imagine stă inert
lângă un grup de turişti
ochiul lui arde obiectele
penetrând între convenţie şi corp
ca un burghiu străbate
forează dezghioacă
izolează usucă
un jaf barbar rămâne la trecerea
lui de *homo sapiens*
un desfrâu de forme
vii pictate construite
sculptate tipărite
vorbite înfrânte vândute
violate *guardate*
mangiate
rubate
comprate
venise va disparaître
signore e signori

6.

deodată ca dante
zărind-o pe beatrice
la capătul podului Artistul
Tânăr e atât de uimit
în faţa lui se ridică
un abur violiu de imagine
o umbră o rază

un vaier un cântec
dar i se năzare
nu era decât plescăitul amorf
al unei vorbe abandonate

7.

pe *canal grande* uruie
vaporetti
pe *ponte rialto* se mai vând
nimicuri aurite
grăbiţi-vă
cât mai ţine starea agonică
amici poeţi grăbiţi-vă

cât mai e timp
luaţi-vă cartoline imagini forme
informe
bibelouri ecouri ouri
ca să puteţi supravieţui:
thomas mann a întinerit
vânând realul la veneţia

ÎNTÂMPLĂRI LA POMPEI

1.

Aici toţi dorm
feriţi nu strigaţi
nu rupeţi aerul
cu răsuflarea încinsă
cenuşa s-a spulberat

de pe chipuri iată-le
zâmbesc (acum stop tu
eşti obosită şi te
aşezi jos la umbra
unei coloane din sala de
gimnastică aşteaptă-mă îmi
zici şi începi
să-ţi scoţi *scarpa*
care te-a ros) ţărâna
e moale şi se lipeşte
de tălpi o pojghiţă
de ciment de oase
pe strada principală mă
surprind urmărit de
un ochi străin

2.

(câteodată
te afli într-o mare
primejdie simţi că
cineva stăruie în preajmă
cu ochi criminal
e trimis cu scop
precis nu poţi
scăpa în nici un fel
desigur te va găsi
oriunde te-ai ascunde
fugi agitat printre
lucruri indiferente fără
să te întrebi cine

te caută
cine te urmăreşte
umbli ameţit de frică
şi aştepţi placid să
se întâmple ceea ce
este inevitabil ochiul
străin te urmăreşte
oriunde te-ai afla
pătrunde prin orice zid
nu poţi să te
închizi nicăieri
să scapi
singur te apuci atunci
să deschizi uşile şi
ferestrele ca să-l
descoperi primul sari
din somn cu respiraţia
mută asculţi foşnetul
nopţii nu te linişteşti
nici după ce ai
deschis lumina nici
după ce s-a făcut ziuă)

3.

ne amestecăm printre
ceilalţi intrăm în case
fără să batem la porţi
culegem verbele rămase
stinghere prin colţuri
totdeauna atenţi

mereu cu urechea ciulită
către burta umflată
de lavă a clipei

4.

în *atrium* poetul ne aşteaptă
îmbrăcat în toga de purpură
suntem oaspeţii cei mai
doriţi vor veni trimalchio
şi lucilius să citească
din epistole pulberea
emoţiei a rămas
fixată pe mozaicul din
hol să n-o clintim
cu privirile noastre
prea lacome (stai
m-am lovit la unghie
aşteaptă-mă nu mă mai
alerga atâta zici tu din
nou şi te aşezi

pe treapta de la poarta
poetului) la pompei
n-a murit nici o persoană
doar *clipa s-a oprit*
mai mult – *verweile doch*
du bist so schön – să
se vadă pe dinăuntru
răsfrântă în aburul
întâmplării

5.

(năvală de ape în calea ta
mâl galben şi copaci
şi animale şi oameni cărând
nu e deal
pe care să te salvezi
nu-i munte pe care
să urci
nimic nu-i decât locul
pe care stai singur
şi nu ştii ce vei face
şi nu ştii cum să
opreşti stihia
apele vin
turbate şi macină
orice pământ solid
vin şi înghit ultimul
strop de ţărână neudată
se cheamă unele pe
altele îşi răspund
se-ncaieră se îmbrăţişează
se îngroaşă se tulbură
se limpezesc
vorbesc între ele
şi se înţeleg cum
să te piardă)

6.

bărbaţii
sunt aici în oraş

poate s-au strâns
în agora sau în *forum*
se ceartă unde
să pună statuia aceea

a cezarului care
a murit ieri în
timpul spectacolului cu
gladiatori pentru a
înălța-o pe cealaltă
a celui nou ales
unii sunt la casa
misterelor sau își așteaptă rândul
la lupanare a venit o
artistă grozavă din
pont ce le-ntrece
pe toate în artă (hai să
dăm o raită prin
casele celor bogați
acum că te-ai mai
odihnit ce răcoare
ce fructe ce lucruri
de preț nu le lipsește
nimic draga mea)

7.

fii cu băgare de seamă
să nu ne rătăcim
în amiaza aceasta
pompeiană

8.

(o mlaştină de
şerpi colcăind în bale
de argint unul din
altul împletiţi
acoperind tot locul
oriunde ai pune talpa
numai limbi încleiate
cu venin numai ochi
hipnotic pândindu-te
toată planeta îmbălată
de şerpi nici o
bucată de loc liberă
o vânzoleală de trupuri
reci ciocnindu-se sticlos
unul de altul un clinchet
de ochi încrucişaţi
săbii fulgerând învineţite
de venin)

9.

nu mai vreau
la casa misterioasă
spui tu şi te aşezi
pe o lespede
hai mai bine să mâncăm fragii
sălbatici din marginea
acestei răspântii

PLAJĂ

MOTTO: *să plângi neştiut pe plaja planetei*
lumina oaselor pierdute
să te spânzuri de ape singur.

1.

Nici nu ştii când te fură realul
stai pe nisipul ud
copil jucându-te
când marea aruncă zadarnic la ţărm
mormanele de viaţă putrezind
puzderie de ierburi sinucise
zdrenţe de alge leşinate
pestriţe scoici meduze graţioase
crabii greoi fragilii peşti
balene ameţite de furtună
epave de delfini
în agonie

2.

uiţi acasă cârma
ca din întâmplare într-o zi
te ia un val de la ţărm
fără să vrei să părăseşti nisipul
te smulgi cu greu din piroteală
picături de sare îţi gâdilă sângele
dar tu nu vrei să te întorci la ţărm
te scufunzi în pântecul mării
ca-ntr-un ochi carnivor
îţi înfunzi urechile
simţi încă strigătul zilei

zgâriindu-ţi spinarea
laşi sarea să-ţi cicatrizeze rănile
te opreşti fără suflare
într-un recif de corali
spânzurând
curgi între valvele unei scoici uriaşe
fără să vrei să te salvezi
fugi de căutătorii de perle
dar eşti vânat
cazi din plasă
maldăr de carne fără preţ

lângă zdrenţe de alge
ierburi scoici meduze
vărsate zadarnic la ţărm

3.

cine se apropie sfios de apă
ca de o femeie necunoscută
acela nu va cădea pradă peştilor
nu se va opri pe plajă
cu ochii dilataţi de spaimă
nu-şi va lăsa calul să pască
florile din cimitir
nu se va împiedica de răzor
la seceratul grâului
nu va strivi nepăsător furnicile
pornite să măsoare planeta
nu se va ruşina
să se joace ca un copil
nu va trage trufaş

în zborul păsărilor
nu se va înfricoşa de alb
nu se va împrăştia
spurcându-şi trupul
nu-şi va urî niciodată sora
nu-şi va iubi decât mama
pe nimeni nu va cruţa
aspru fiind şi neclintit
nu-şi va pierde poteca
rătăcind în altcineva
ca un bărbat se va apropia de mare

4.

când ameţit te întorci dintr-o aventură
cu hainele zdrenţuite
cu trupul uscat
şi cu sufletul umed de credinţă
nu-ţi strânge prietenii împrejur
să le povesteşti întâmplările traversate
nu-ţi chema logodnica
să-i înfăţişezi darurile
ochii aventurii sunt răzbunători
niciodată nu ştii
până unde te urmăresc
mai bine spune-le că te bucuri

că te-ai întors şi că-i vezi
că n-ai să mai pleci
că nimeni nu ţi-a spus nimic pe cale
şi că nu ţi s-a întâmplat un lucru mai acătării
pe care să-l divulgi în faţa lor

ei doar atâta aşteaptă lacomi
să-ţi deschizi baierele eului
să-ţi fure curajul şi laşitatea
şi să se laude apoi cu ele
să-ţi profaneze puritatea
aruncând-o clevetitorilor
în şanţurile cetăţii
să te scoată din tine însuţi
şi să te pună în altcineva
să te arate de departe
ca pe un lepros
şi să te alunge cu pietre
să te omoare încet
şi să se îmbrace cu faptele tale
pe tine uitându-te

5.

nu mă urmări
nu mă căuta în zadar
aruncă-ţi momeala în altă parte
pe mine păsări crude mă vor devora
ciugulindu-mi cu un sărut ochii
flăcări albastre crescând în gâvanele lor
ce firesc îţi şade vălul de doliu
nu te oglindi spuma albă te fură
nu te lăsa pradă chemărilor mării
dumbrăvi de alge tremurătoare
în afunduri perle enorme
te-ademenesc mireasă suavă
de dorul tău m-am coborât în valuri
masei lichide m-am abandonat

tu eşti momeala trează a mării voluptuoase
de care se teme orice bărbat
insulă plutitoare
bob de nisipuri
soare uitat în curcubeu
dedesubt bat clopote line
deasupra doar pofte se-aleargă mereu
verzi foşnesc anotimpurile în coapsele tale
muzica lor înfioară şi peştii
înlănţuindu-i de moarte pe valuri
nu te lăsa târâtă de mare

rămâi deasupra fereşte-te

6.

când apele aşteaptă treze
la marginea oraşului
şi iarba creşte pădure în cimitire
nimeni nu se roagă pentru tine
se înnoptează greu în univers
şi aerul se năclăieşte de sudoare
în ochiul tău orb se răstoarnă lumea
un vas plin cu şoareci ciumaţi
peste tot vibrează reţele enorme
din care pândesc păianjeni hidoşi
se sperie îngerii şi cad în genunchi
lângă ieslea năpădită de buruieni
acoperă iarba mersul cailor
le cad potcoavele fără să umble
unghiile prind rădăcini
umbre străine se văd
pe ecranul radarelor

7.

să poţi călători într-o femeie
aventura e de nedescris
nu rutul vostru cotidian
nu cochetăria sterilă
nu suferinţa simulată
ci acea plecare definitivă într-o femeie
când uiţi cine eşti
te scoli dimineaţa neodihnit
nu ştii ce ai de făcut pentru ziua de azi
pleci aiurea fără să ai habar unde mergi
te întorci de unde ai plecat
fără să-ţi dai seama
vine ora prânzului
şi uiţi să mănânci
aştepţi ceva şi nu ştii ce aştepţi
te întâlneşti cu prietenii
şi nu-i saluţi
nu-i vezi
nu vezi pe nimeni
nu-ţi opreşti privirea asupra lucrurilor
din afară ţi se năzare
că eşti singur pe drum

şi spui lucruri pe care
doar tu le auzi

8.

pe nisip s-au depus epavele mării
alge înfăşoară trupuri de bărbaţi

stau aşa sărutaţi de moarte
o sudoare vie le acoperă tâmpla
nici o femeie nu-i veghează
(care femeie s-ar bate cu marea)
în casele mucegăite ne ascundem cu frică
şi care din noi e mai laş
nu se apropie să vadă

9.

să stai pe malul unei ape
şi să aştepţi
aşa ca o piatră
să te ia un val
şi să te mişte
tu să nu te sperii
să stai fără să te-mpotriveşti
să aştepţi
fără să vrei să te salvezi
în curând auzi
furia apelor din adânc
zbătându-se aprig
să se ridice la cer
o bolgie de şerpi fugărindu-se
care de care să năpârlească
mai repede
tu să te zbaţi odată cu apele
şi să te ridici cu ele la ceruri
dar să cazi înapoi
cu bufnet sec

precum broaşte ţestoase
pe vreme de furtună
să te spargi de ţărm
să crapi în mii de forme
şi iar
să stai
pe malul unei ape mari
şi să aştepţi

10.

să pleci într-o călătorie
odată cu valul
să te legeni în scrânciobul apelor
să te cheme logodnica
tu de-abia s-o auzi
făr' să te-ntorci la glasul ei
să scapi de urletul furtunii ce se apropie
şi să adormi pe spinarea unui delfin
până te trezeşte o rază de soare
înţepându-te ca o lance
să te tăvăleşti în alge scoici meduze
ca un epileptic să te zbaţi
să treacă un val
să te răcorească
să te îmbraci din nou cu un nume
pierzându-te printre trupuri străine
când marea aruncă zadarnic la ţărm
cu zdrenţe de alge
secate scoici meduze
cohorte de gângănii

11.

prea multe ocoluri fără popas
în adânc se deschid tufişuri de coral
numai păşuni grase
unde doar capre negre cu coarne albe
păscând stau la taifas

12.

cu pumnii strânşi de emoţie
cu ochii mijiţi de somn
copilul fuge pe furiş
către întrevăzutele călătorii
el e un argonaut pur
ce nu se sperie de nimic
mai dibaci decât Ulisse
ascultă curios şoapta sirenelor
păpuşile acelea atât de caraghioase
fără să se lase ademenit
copilul singur pleacă seara în călătorii
pe cărări presărate cu capcane

13.

te avânţi în călătorie cu toată fiinţa
laşi în urmă vatră
familie zâmbete chemări
îţi iei trupul şi nu te mai uiţi la nimeni
vrei să rămâi singur
dar simţi că eşti urmărit
hăituit de ochii vânătorilor de berze

asupra ta coboară în valuri
săgeţile înveninate cu invidie
o armată de iscoade
slobozită pe urmele tale
javre diplomatice amuşinându-ţi urma
peste reţelele de refugiu
ale mapamondului
în aer
în ape
pe munţii stâncoşi
în pădurile gigantice
mereu eşti văzut
mereu eşti pozat
lătrătorii scuipă în fiecare clipă
ştiri băloase despre gesturile
tale neprevăzute
azi te-ai bronzat pe plaja din labrador
pinguinii te-au îmbrăţişat greoi
urşii albi ţi-au sărutat tălpile
topind sloiurile cu răsuflarea lor
pentru o sauna
te-ai eschivat la îmbrăţişările eschimoşilor
şi cineva a transmis (ce bizar)
cum te-ai iubit cu un şarpe
somn adânc de copil te-a furat
zaci acum pe nisip la umbra piramidelor

14.

jocul e făcut să se termine
n-ai cum să sfârşeşti călătoria
eşti împiedicat perfid

toţi te doresc
îţi vom duce lipsa nu ne părăsi
rânjesc către tine
şi te trezeşti brusc pe plajă
înconjurat de cunoscuţi
ai vrea să poţi pleca mai departe
dar toţi te mângâie cu o vorbă de cârpă moale
îţi astupă urechile cu cârlţi
şi nu auzi decât grohăitul lor domesticit
şi nu vezi decât disperarea lor prefăcută
trezeşte-te trezeşte-te trezeşte-te
doar marea te-mproaşcă zăludă cu zdrenţe
de alge puhave putrede scoici băloase meduze
şi nici nu ştii când te fură realul

VÂNĂTORII DE BERZE

Lui Marin Preda

I.

Un soare indiferent
curgând lichid peste materie
plouă fecund cu ouă
peste pridvoare de vorbe
aerul e putred
se umflă cuiburile şi crapă
împroşcând cu ouă

se-ngraşă ţărâna cu icre
de ouă pute gândul ascuns
de nouă luni
tot plouă
cu ouă

2.

să pornim la vânătoare de berze
se auzi o voce răzleaţă
ele ne strică iarba acoperişurilor
ne-nfundă hornurile cu crengi
se scapă înăuntrul caselor
fără să aibă ruşine
nici teamă
fulgii lor ne pătrund în aşternut
ne înghesuie aerul intim
ne gâdilă nările
ne sufocă
ne spionează noaptea când facem copii

3.

pe şoseaua încinsă dâre de cauciuc
se-ncalecă se şterg reciproc
se-ncaieră se confundă
se topeşte asfaltul
se înmoaie încleind roţile
doar dâre de cauciuc
pe şoseaua încinsă

4.

păsările veniră brusc
într-o vară de var
aici totul era deşert
ca în *The Waste Land*
pământ fără greieri
care să ronţăie timpul
femei fără rod
privind după berze

5.

hai să le stârpim fără milă
(parcă erau deja destule voci)
ce nevoie avem de ele acum
când muierile nasc des
copii dolofani
când ni se prăsesc vitele şi orătăniile
ca în curtea lui aureliano segundo
din satul macondo
apoi uitaţi-vă şi la alte sate
nici unul nu are berze ca noi
şi se descurcă

6.

aerul se taie în două
ca apa înaintea înotătorului
şi nu ştii nimic doar
un foşnet metalic anunţă
aterizarea de aripi

7.

ţinutul deveni
un *paese di cucagna*
unde *le donne partoriscono*
balando e suonando
e li figlioli subbito nati
parlano mangiano e caminano
facendo tutto da loro
aici cresc *arbori*

che fanno fruti tutto l'anno
e vache che fanno ogni giorno viteli
qui si legano i cani con le salsiccie
într-un cuvânt totul e
un lago di late e miele
unde se aud *suoni e canti*
e non mai pianti

8.

în amiază aerul arde lichid
pielea îngerilor domestici
se dilată se strânge
stagnează orice mişcare-n scripturi
se usucă verdele-n sânge

9.

barză barză ce-ai în cioc
o friptură de boboc
barză barză ce-ai în guşă
o friptură de căpuşă

10.

iată praful şi poezia
cârtiţa şi automobilul
duşmanul ş-aproapele
pacea şi şobolanul
deasupra doar soare şi verde
între ele doar întâmplare şi verbe

11.

privesc turiştii la satul cu berze
fără să înţeleagă
se înghesuie tot mai mulţi
în şiruri de maşini colorate
coboară în praful drumului
ladies mesdames signore e señoras
ferindu-se de soare
sub umbreluţe pestriţe

12.

invazia păsărilor într-un film
din america cum
fără veste
rupseră firele de comunicaţie
acoperiră radarele
întunecară soarele
sparseră geamurile cu ciocul
năvăliră înăuntrul caselor
îi alungară pe localnici
bătându-i cu aripile

13.

ce ne facem cu atâtea berze
se auzi iar un zvon slab
că se găineţează-n tot locul
de nu mai ai unde să calci
îţi piere şi pofta să mai mănânci
(acum când ai ce)

14.

trec turiştii în goană
fără să simtă praful în nări
fără să simtă soarele deasupra
fără să simtă cârtiţa dedesubt

15.

macarale blocuri pâine de cartofi
avioane automobile iarbă televizoare
căprioare şi elicoptere uruitoare
fabrici şi flăcări asfalt
gărgăriţe casetofoane *blue-jeans*

16.

păsări leneşe pline de indolenţă
nepăsătoare la formele civilizaţiei

stau într-un picior toată ziulica
îşi purecă fulgii tăcute
şi-şi hrănesc puii cu grijă

17.

să pornim la vânătoarea de berze
să pornim în sfârşit vânarea de vânt
noi suntem vânătorii de berze
vom vâna toate berzele de pe pământ
(chiar atunci din senin începu
şi mutarea păsărilor) se înarmară
după toată regula cu puşti
mitraliere tunuri arme-laser
aruncătoare de nori şi de flăcări
să poată doborî cât mai multe păsări
fremătau de nerăbdare îmboldindu-se
care să-ncalce mai întâi
regula şi calendarul
unii mai naivi îşi fabricară
arcuri cu săgeţi
(între timp berzele plecau familie
după familie evacuându-se sistematic –
există şi la ele structuri şi modele
de necălcat – îşi luau pe rând puii
şi ouăle în cioc şi le purtau
nu se ştie unde
se întorceau apoi după vreascuri şi fulgi
după pene şi cojile de ouă
îşi luară până şi găinaţii
cu care să-şi lipească din nou
cuiburile în altă parte)

18.

ce se-ntâmplă cu berzele
răzbi un zvon slab peste case
unde pleacă domnule când nimeni
nu le-a dat paşaport
cei mici se arătau bucuroşi
urcau prin cuiburi
căutând ouă şi pui
ale-le-lee mă suii în pom
şi ce vezi de-acolo
ce vede barza când stă cu ochii închişi
cioc-boc treci la loc prostule
să se suie altul în locul tău

19.

barză varză arză
naiba să te piarză
plouă rouă ouă
dă-ne alta nouă

20.

sub zarea încinsă de lumină
nimeni nu se arată
cauciucul se-nmoaie şi curge
pe şoseaua anonimă
nimic nu se vede dincolo de orizont
un pom se scutură şi moare singur

O PRIMĂ IMPRESIE DESPRE POEM

„J'ai été assez heureux la nuit dernière
pour revoir mon Poème dans sa nudité,
et je veux tenter l'oeuvre ce soir."
(Mallarmé, *Correspondence*)

1.

Pe o colină doi cai alergând
trop-trop trop-trop
peste cerul de rouă de lănci
cel mare întrece opera
tenta efortul muşchilor
celuilalt
depărtându-se mult de sine şi de
ochiul meu până începea în
categoria absenţei
(câte cicluri până din nou i-am văzut
mi-ho-ho mi-ho-ho)
ţineam în fiecare mână
câte o pâine frământată
în copitele lor aluat
de chemări închegate strâns
pielea lucioasă scoţând valuri
de aburi rostogolindu-se
pe dealuri de sunete
înmiresmând valea cu pâinile
i-am ademenit mi-ho-ho mi-ho-ho

2.

fata frumoasă care trecuse pe acolo
roşie ca şi caii (trupuri mari roşii)
lăsase o dâră invizibilă în amintire
(desigur trebuie să fie o fată
frumoasă în acest *pattern* pentru
a motiva celelalte) ea căuta ceva poate caii
au plecat să caute
după mers se vedea
că erau porniţi în
nerăbdătoare crâncenă căutare
numai de ei înţeleasă
după dâra amintirii
instituite ca un fir
invizibil şi mirositor

3.

eu vedeam ceea ce altul
îmi povestise că văzuse
fără să ştie că vede
eram chiar în drumul
amintirii aceluia
în tirul razei ochiului lui
deschis înăuntru
şi în afară în acelaşi timp
caii nu văzuseră
ceea ce eu vedeam
şi nici nu aveau cum să vadă
căci eu vedeam dintr-odată
ceea ce ei vedeau doar dintr-odată
înnădindu-şi vederea unul altuia

4.

respirau cu nările aerul
ce zvâcnea afară ca şi cum
ar fi fost viu şi n-ar fi vrut
să intre în plămânii lor de cai
şi să iasă apoi
mirosind urât
ei se căutau
se alăturau
într-un mers pereche
de ultrasunete şi ultramirosuri
emise de pielea lucioasă şi de dârele
invizibile din amintire
atunci le-am făcut semn
cu mâna (celui mai mare)
să aştepte pe terasa aceea unde
aerul era mai înţepător
acesta mi-a răspuns *thank you*

5.

a venit fata roşie *(scufiţa
roşie)* dinainte ştiam că se
cheamă aşa tocmai pentru că
în vederea acestui lucru
lumea o botezase între timp
ca să mi-amintesc numele ca
să-l născocesc şi era bine aşa
(vedeam fără să ştiu faptul firesc)
ea luneca spre terasă

sosind purtată pe o *funivia*
imediat prin semne le-am arătat-o
aceştia s-au repezit în întrecere
şi s-au gudurat la picioarele ei
thank you mi-a spus
din nou calul gentleman

6.

am început să cobor
să zbor lăsându-mă uşor
din potecă în potecă
aveam acel fular imens
înfăşurat albastru pe după umeri
beam aerul tare
mă pilotam la numai doi metri
vertical deasupra pământului
deasupra văii se mai poate pluti
încă zece-cincisprezece
metri de probă

7.

era important să văd
pe ce distanţă am zburat
sprijinit în acea privire
aruncată în urmă de teamă
(n-aveam de unde să ştiu
că-mi fusese teamă)

ea însă ştia totul –
de întrecere de competiţia cabalină
de viclenia mea de a hrăni calul
care s-a dovedit a fi mai iute
(deşi pâini erau două
aluat egal împărţit) în vederea
acestui scop efortul
agonal de a mai zbura
încă zece-cincisprezece metri
pentru a avea ce privi
când alunecă privirea
înapoi peste valea lunecoasă

8.

mai erau acele
persoane de pe margini
care mă cunoşteau probabil
deşi nu ştiau că mă cunosc
ele aplaudau pentru că
încordarea (ce se vedea de departe)
promitea a fi o performanţă
adevărată în funcţie de probele
unor aparenţe îndepărtate
despre ideea de performanţă
(eu însumi mă uitam înapoi
neştiutor de felul în care
se desfăşura după program
propria mea alunecare
sau zbor cu o curiozitate pasivă
nu mă înroşeam deloc
la fireştile aplauze
zicând că totul era normal)

9.

a venit din nou *scufița roșie*
și eu o așteptam (îi așteptam)
dar eu nu știam că o (îi)
așteptam
ce faci aici am întrebat-o
iau lecții de pictură mi-a spus
iau lecții de pictură în fiecare zi
plimbându-mă prin peisaj
și abia atunci am descoperit
gârla veche crescută în vale
și o moară de apă pictată
mutată aici de la cordoba cu
oamenii ce înotau în jurul ei
rostul morii în peisaj
era chiar acesta (mi s-a spus)
ca ei să poată înota în jur
iar ea să se învârtească veselă
pe când ei înotau absenți

10.

mi-am dus mâna la buzunarul secret
și am scos binoclul
ca să arunc o privire-n peisaj
a trebuit să observ atunci că
dintr-odată toate
deveniseră în jur gotice
și nu deveniseră
ci fuseseră (mi s-a spus)
de la început astfel

11.

între timp (nu era nici dimineață
nici seară pentru că erau
amândouă deodată și nu se lăsau
rupte una de cealaltă
după cum valea nu se lasă ruptă
de terasa muntelui)
au sosit caii adică
au sosit și caii
dar ei nu lipsiseră de acolo
niciodată
nici măcar pe când
nu fuseseră
au venit tocmai când
cineva se oprise lângă noi
(i-am făcut semn calului să-l
alunge și acesta a sărit deasupră-i
cu toate copitele sale)
ne găseam între niște bărăci
trebuia să mă întorc cu fața
ca să nu văd cum se dezbracă ea
ca să înoate în jurul morii

12.

erau foarte logice toate acestea
pentru că alcătuiau o lecție
de pictură
elementul cromatic
acoperea totul
chiar și dâra
din amintire

coexistența pașnică
a ceea ce fusese
în realitate
și a fost deja descris
(caii valea performanța) și ceea ce
era acum dar nu fusese
și nici nu putuse fi
încă descris
dând ca rezultantă acel sentiment
de voluptate frigidă
și de tortură firească
(pentru a merita să ne întoarcem
din nou asupra ei)
cum eu alergam fugărit
de cai sau de sentimentul plăcerii
de a alerga în peisaj

13.

totul coexista cu firescul
și ceea ce simțeam coexista cu mine
ca dovadă că exist
deși în sine toate acestea
erau atât de ciudate
tocmai pentru că nu promiseseră
niciodată că vor exista
când m-am uitat mai atent
(atunci am văzut că ea
era machiată și că de fapt
era altceva decât
era silită să pară
și toate erau doar

metamorfoze
ale culorilor
ce se topeau în peisaj
acest lucru nu se putuse
vedea de la început
sau nu fusese încă momentul
potrivit pentru a fi văzut)
ţuşti *capuccio rosso* se trase
inexplicabil într-un colţ de imagine
nu pot să iau lecţii de pictură
spuse (cine ştie de câte ori
s-a repetat această frază între noi)

14.

şi atunci am văzut caii
dar am avut impresia
că fuseseră şi ei transformaţi
(important fiind nu acest lucru –
că fuseseră transformaţi
chiar înainte de a exista
în vreo formă –
ci mai important şi
cu mult mai palpabil
decât se putea vedea
era faptul că am avut *impresia*)
tocmai pentru ca totul să existe
ca dâră în amintire
şi să poată fi din nou interogat
cu mai multă atenţie
faptul că totul era gotic
că se chinuia să fie aşa

fără să sufere
eu participam la un supliciu
foarte firesc într-un loc
foarte firesc
unde era gârla
coexistând cu înotătorii
ce instalau o moară
coexistând înainte de a exista
pentru a putea supraviețui
acelei *lipse* dureroase
din peisaj sau prea
marii îngrămădiri a spațiului
și a timpului
într-o singură
impresie

DESPRE FRAGILITATEA POETULUI

Lui Mircea Ivănescu

„...eram gata să devin sentimental – ceea ce e cu totul deplasat."

1.

Mă-ntâlnesc din întâmplare cu poetul
un tip șters (pare un funcționar
un contabil nu se deosebește
prin nimic de un om comun) pășește
cu precauțiune parcă i-ar fi teamă
să nu se-mpiedice de un obiect invizibil
e mai mult scund privește în jos
căutând potcoave de cai morți (lumea
nu-l ia-n seamă dă peste el îl împinge
îl agresează: tace fără să observe
sau se preface doar ca să-și dea importanță)

2.

ce cauți poete pe aici
văd că îți place să te amesteci cu plebea
chiar am venit să mă confrunt cu publicul

cititor să-mi dau seama de penetrația
poeziei la sate de puterea acesteia de a transforma
conștiința țăranului (îmi imaginez că
tot pentru asemenea confruntare esențială
se deplasa și Proust prin saloane
nici o diferență de receptivitate
doar că ora întâlnirii era mai puțin diurnă
și poate și-nchiderea redingotei
era mai sus atâta tot)

3.

cum o mai duci ce-ți mai face *ea*
o duc foarte bine la fel *ea* crede
că sunt un mare poet minor
și-mi pun problema dacă nu are dreptate
nu se poate nu trebuie să ai complexe:
ești dincolo de orice îndoială
hai dă-o-ncolo nu te preface
nu mă prefac deloc de aceea mă-ntreb dacă e cazul
să deranjez lumea cu aceste texte cam monotone
prea proustiene cum bine ai spus dumneata
în acel articol de acum cinșpe ani în care m-ai ras
nu este adevărat ești important
dacă am fost rău la urma urmei ți-am făcut un bine:
e semn că ești cineva

4.

da' ce este poezia ce poate fi ea
ce poate fi acolo înăuntru unde te arunci
cu capul în jos fără nici o ezitare

(mă refer la mine desigur) da, ce poate fi ea
dacă eu stau şi mă-ntreb (aici în acest loc
din faţa căminului cultural sătesc) nu cumva
m-am ratat consumând o bună parte din viaţă
scriind despre ea doar despre ea
da eu n-am necuviinţa s-afirm
că am scris poezie
eu doar am scris despre ea
şi poate din când în când m-oi fi lăsat scris
ceea ce e cu totul diferit
de faptul de a fi un mare poet

5.

acum ne plimbăm printre săteni ţanţoşi
stăm la pândă cui i se va cere mai întâi un autograf
am noroc cineva a găsit o carte de-a mea (romanul!)
mă fixează dur de sub lentilele-i groase
aleargă la stand mă interesa şi pe mine romanul tău
a fost ultima păcat nu te necăji îi spun
o să ai parte de posteritate ca toţi poeţii adevăraţi
ne privim cu iubire duioasă sau poate cu ură
ştii continui să-i spun când eram la armată
un colonel mi-a cerut să arăt „prosperităţii"
ce-a făcut el pentru poezia română (mă-nvoise-ntr-o
duminică peste rând fiindcă m-a căutat o studentă)
aş prefera şi eu o asemenea „prosperitate" oricum mai sigură
păşim importanţi prin faţa afişului enorm
ce anunţă-ntâlnirea cu *mari scriitori contemporani*
ne uităm lung unul la altul probabil e vorba de noi:
nu ne sfiim să-i sfidăm pe ceilalţi

6.

câtă nepotrivire de ton câtă falsitate
de fapt noi am vorbit despre altceva (numai limbajul
e de vină: alienează orice comunicare)
am fost foarte gravi foarte pătrunzători:
el mai ales mi se părea că suferă sincer
din cauza acestei confesii atât de spontane
m-am suspectat de frivolitate fiindcă
aveam timp să observ conversaţia din această
perspectivă de pictor ce iese uneori din tablou
şi se uită de la distanţă să vadă cum a prins
acea nuanţ-a privirii (aruncată puţin peste
umăr de infantă) ştii ea ţine mai mult
decât la orice la aceste pisici, mai mult decât la mine...
(eram gata să devin sentimental – ceea ce e cu totul deplasat)

7.

eu nu sunt sigur că fac poezie când mă-ncovoi
peste hârtia albă (îl privesc din profil
i s-a arcuit într-adevăr spinarea rotunjindu-se
foarte geometric) să notez tot ce îmi intră-n ochi
sau în auz sau în degetele cu care scriu
despre ceea ce văd sau aud
cât de utilă poate fi o asemenea ocupaţie
sau cât poate fi ea de serioasă
şi la urma urmei prin ce se deosebeşte aceasta de proză
n-aş vrea să mă crezi ipocrit
dar eu locuiesc în această neputinţă a mea
de a nu putea fi decât aşa
stau în starea de poet ca-ntr-un marsupiu cald

fără să pot să mă ridic către altceva
fără s-o pot s-o schimb
fără să mă schimb
dacă aş putea
ar trebui să nu mai *povestesc*
cum mă uit toată ziua la pisicile ei
atât de pretenţioase atât de importante
în acest scenariu fantastic de real
în care mângâierea şi biciul se substituie
firesc într-o artă numai de ea practicată
fără să observe că eu observ totul
scriind despre cum observ
că observ

8.

nu mai putem să scriem poeme frumoase
(aici dacă aş fi pus degetul pe rană
ar fi trebuit să ating durerea surdă
concentrată în gestul de a scrie)
intri-n încăperea poeziei
ca-ntr-o casă largă bine aerisită
umbli prin ea bucuros de atâta libertate
admirând aici o mobilă în stil manierist
de culoarea tapetului o etajeră un semn de carte
sau lambriurile unei uşi gotice ascunse-n penumbră
(e o artă a compoziţiei ce s-a pierdut
nimeni nu se mai interesează astăzi
de dura lege a Talionului: să nu-ncalci
o limită de spaţiu mai ales dar şi de timp)
e un făcut cât de mult se-ngroaşe poemul
dacă-l laşi singur se umple se-nfundă

cu vorbe ca un butoi al Danaidelor
nici nu apuci să chemi un cuvânt sub ghilotină
că se reped popoare de irozi
să taie-n miezul cărţilor
orice urmă a sângelui curs:
nu se mai face poezia cu execuţii
nu se mai înscrie existenţa-n verb

9.

aşa ne jucam cu propoziţii ieri
izbindu-le calculat ca pe nişte mingi de pingpong
când deodată în plină zi pe nepregătite
m-a surprins dureros fragilitatea poetului
nimeni nu poate bănui
cât de tragică e o privire de poet
izolată de cauza ei
atârnând ca lujerul
rupt de floarea roşie ce-i este cauză
(s-a spus despre poet că este incapabil
să se descurce în faţa unei probleme practice
cum ar fi cucerirea unei femei)
există încă libertatca de a decide a poetului
această flamură numai a lui de neatins
ce nimeni nu i-o poate smulge sau terfeli;
şi cine-i poate comanda
când să se bucure prefăcut de existenţă
sau când să aplaude viaţa?
nici o lege nu-l poate-nvăţa

cum să moară sau cum să trăiască
poetul nu poate muri decât de el însuşi:

viaţa lui e o lamură infrangibilă
ce se frânge sub palma unei grosolănii:
să ne apărăm poeţii ce-i mai avem
de Cârlova de Eminescu de Labiş
de Urmuz de Nichita de Virgil Mazilescu
există încă libertatea de-a se sinucide-a poetului

O ÎNCERCARE NEREUŞITĂ LA LOUVRE

„mă loveşte neanunţat acest semn
e o smulgere bruscă de fibră cu sânge"

1.

Era-n după-amiază când Ieneşi
de umblet ne-mpleticeam printre paşii
statuilor; nimic nu ne tulbura încetineala
mişcărilor nici o curiozitate nici o
dorinţă precisă; în marmura vânătă
foşnea stins câte un gest de tandreţe
încrustat în memoria materiei reci;
zeii erau cuminţi la acea oră
îşi făceau siesta de după prânz
nu ne priveau cu ironic ochi
nici nu se dedau la gesturi lascive
deşi uitătura lor către tine-n sandale desculţă
(aşa faci tu de câte ori intrăm în pădurea
de piatră) senzualiza praful depus
pe formele lipicioase ale cuvintelor
pe care le rosteai rar (parcă le smulgeai

greu din fundul gurii
iar ele se corporalizau pe loc
populând docile boscheţii răcoroşi ai întâmplării);
de unde se isca acel ecou puternic nu înţeleg
acea larmă de voci de bărbaţi în luptă
acel zgomot de arme apropiat
strigătul răniţilor căzând în genunchi
la Maraton vaerul corului urcând scările sacre
litania misterioasă a preoţilor substituită cu
şoapta bicisnică a faunilor
amuşinând dezmăţul zeiţelor tinere
ce se zbenguie-n umbra coloanelor

2.

cum să ies din coclaurii crescuţi în grădina
lui Academos rătăcit printre tufele verzi ale
atâtor femei neruşinate surprinse
goale de mâna libidinoasă a sculptorului
care-a amânat să le-mbrace acoperindu-le albeaţa
doar cu un voal transparent ce se-nfoaie la
insistenţa privirii ca fustele fetelor

când le-adulmecă vântul golan; obosisem de-atâta
privit şi deodată am văzut trupul acela suav
sta-ntr-o rână alene întins somnoros pe pernele
albe pufoase respira leneş „pot să-l ating cu
mâna pe păr?" ai zis tu, „fă-o dar ai grijă să nu
se trezească" trupul lui e un lujer gingaş
ah are şi sân un sân rotund ca un măr
(e un răspăr al naturii o risipă de forme
sau invers o concentrare prea mare a tiparelor

pure diviziunea negată un refuz al
plăcerii în altul dureroasă retragere-n
sine a cărnii hermafroditul acest zeu-copil
constrâns să se apere singur); l-ai mângâiat
vinovată jucându-te pe rotunjimile abrupte
„iat-o şi pe Venus" ai spus dar eu nu m-am uitat
într-acolo m-a scuturat violent o durere adâncă
o-mpunsătură de ac ce o simţi sfârâind până-n
măduvă (se-nfiripa o adiere-n aeru-ncins:
doar înaintea furtunii se iscă aceste goluri
imense când uraganul ia naştere aşa din senin
se auzeau tunete pe coridoare paşi de piatră
se rostogoleau amplificând panica mea)

3.

mă loveşte neanunţat acest semn
e o smulgere bruscă de fibră cu sânge
o rupere de nervi din măduvă
carbonizată carnea lăuntric nu ştiu
dacă atunci sare vreun ipotetic
contact de la sistemul electric al corpului
sau este doar o secretă anticipare un exerciţiu
de alarmă ce se declanşează automat când se
transmite *black-out* prin toţi computerii
fiinţei ca să se întrerupă expansiunea pericolului
către structurile de profunzime;
e ceva ca strigătul antifonic slobozit
de pasărea neagră furtunii învolburând din
senin apa liniştit-a oceanului
e strălucirea pe care o dă fulgerul
în limba-i prelungă lingând cu tăcută cruzime

carnea indiferentă şi candidă;
câte o formă în mers către sinele
său se conservă veveriţă ce scapă de trăznet
refugiindu-se curajoasă în salt;
nu am garanţii metafizice în ce mă priveşte
aşa că mă apăr empiric cum pot: mă aplec peste
punctul zero al durerii îi descopăr simptomu-i

viclean mă-ncovoi peste el cu încordată grijă
şi teamă îl ţintuiesc în zona aceea să nu se extindă
îi pun multiple armate-mprejuru-i
să nu facă explozie-n celulele mele
mă prepar de asediu îndelung aşez mii de
gărzi în toate etajele trupului economisesc
orice efort şi nu mai consum o fărâmă de energie în plus

4.

am avut o alunecare în mine în apropierea statuii
de-aceea m-am răsucit precaut
până tu mi-ai descoperit grupul acela poznaş
ce m-a bucurat să-l privesc
nu există nimica mai *viu*: gânsacul
are ciocul deschis sâsâind cu limbă de şarpe
o aripă mai ridicată ca şi când şi-ar lua zborul
sau ar vrea să izbească-n miţuţul ce-l
ţine încleştat de gâtlej cu mânuţele-i grase
e-o luptă agonică aici; cu joaca-i de copil
acest bucălat amoraş ar putea s-o sugrume pe
pasăre (în ochii lui cruzi nu se citeşte decât
acea curioasă aşteptare ce poate să însemne orice);
ea pasărea se apără gâgâie îl muşcă e mânioasă

şi-l bate din aripă cu forţă: aceasta-l
bucură înmiit pe copil ce sadic o strânge
şi mai tare de gât cu buzele lipite-n
surâs de călău; nu mă desprindeam din această
joacă-ncleştată (gâfâiam de participare fără să
vreau mă luptam să nu biruiască niciunul) când
am auzit sunet de paşi numeroşi;
lumina se stingea repetat şi era
aprinsă din nou ca un semnal cunoscut
te-am simţit lângă mine: „închid" n-am înţeles
de la început ce vrei să-mi spui mă trăgeai
mă smulgeai binişor din locul acela eu mă
împotriveam fără glas cu ochii pironiţi înapoi
apoi am văzut armata de paznici pe urmele noastre
m-am speriat: „Dar Venus?" „Cum? că doar
stai lângă ea de o zi!"

Louvre, 1982.

GREIERELE DE ACASĂ

Părinţilor mei
„ai venit pentru tine,
ai venit numai pentru tine..."

I.

Am adormit pe furiş
cu capul pe căpătâiul feciorelnic
întins în patul de lemn
scobit în mod secret

precum arborele lui Ulisse;
ca un bou de povar-am dormit
o jumătate de rotaţie planetară
învelindu-mă cu aerul din copilărie,
cu aerul magnetic al camerei mele
de adolescent imberb citind
toată noaptea romane de 15 lei doxuri,
cu aerul viu conservat în abajurul cu ciucuri
ce a ieşit şi-n fotografia aceea
făcută special pentru prietena mea
din Germania cu care corespondam în clasa a zecea
(ea era o bună canoistă
venea des aici în competiţii sportive –
nu mi-a plăcut însă
nu e genul meu i-am spus lui Irmi
care mă ajuta să-i scriu în nemţeşte
mai bine nu-i mai scriu
şi nu i-am mai scris)

2.

ce faci sau ce mai învârţi?
m-a întrebat un greier ascuns
într-un colţ al scrinului
ştiut doar de mine: un poznaş ce nu mă lăsa niciodată
să dorm
nici când eram aproape prieteni:
(oricum cel mai bun confident)
de ce te-ai întors?
ca să-i văd pe bătrâni
(i-am răspuns dormind
mai departe ca un taur centaur)

nu, tu minţi, ai venit pentru tine
ai venit numai pentru tine
altfel de ce ai dormi aşa
de ce ai fi aşa lacom să dormi
nu vezi că sforăi de se zguduie casa
nimeni nu se mişcă de teamă
să nu se trezească „băiatu";
eşti la fel cum te ştiu,
tu ai venit numai pentru tine

3.

am venit să sap via să curăţ pomii de omizi să...
nu, tu minţi, ai venit pentru tine
ai venit numai pentru tine
nu vezi că stai în vie toată ziua
te zgâieşti la frunzele verzi
le striveşti şi le bei clorofila
te uiţi la strugurii copţi
le numeri boabele cu prefăcută naivitate
le storci mustul şi te ungi cu el pe corp
ca şi dionysos
tu ai venit să înveţi cum sunt frunzele
cum sunt strugurii
cum e via pentru că uitaseşi
nu vezi că te uiţi la omizi toată ziua;
le întorci pe o parte pe alta
le cauţi ochii lor mici
le numeri perişorii negri de pe burtă
le omori şi le dai la găini
apoi te bucuri că îţi aduci aminte...

4.

am venit să repar gardul cel vechi
să repar acoperişul de la camera de la stradă, să...
nu, tu minţi, ai venit pentru tine,
ai venit numai pentru tine
nu vezi că te uiţi prin spărtură dincolo
te uiţi şi nu te mai saturi de uitat
te uiţi ca-ntr-o altă ţară
ca-ntr-o altă planetă
ca-ntr-o altă viziune interioară,
hai, recunoaşte,
tu uitaseşi cum arat-o spărtură
cum arat-o grădină
cum arat-o casă...

5.

am venit să sap grădina
să pun seminţe-n pământ să...
nu, tu minţi, ai venit pentru tine
ai venit numai pentru tine
nu vezi că stai şi te uiţi la sămânţă
ca la o monadă leibniziană
la felul cum e făcută sămânţa
cum sunt cotiledoanele
şi cum e alcătuirea ei dinăuntru
te uiţi aşa pentru că uitaseşi
la ce serveşte sămânţa
de ce se seamănă ea în pământ

6.

am venit să vărui casa
să vopsesc uşi ferestre să...
nu, tu minţi, ai venit pentru tine
ai venit numai pentru tine
nu vezi că te uiţi la casă
ca şi când n-ai şti
din ce gen face parte
şi de ce trebuie văruită
de ce mai trebuie ea văruită
dacă nu ştii de ce gen e
de ce mai trebuiesc vopsite ferestrele
dacă nu ştii de ce se uită ele-n afară
de ce mai trebuiesc vopsite uşile
dacă nu ştii să le-nchizi
şi nici să le deschizi...

7.

am venit să-i văd pe bătrâni repet
(de ce nu m-o fi slăbind deloc
această lighioană cicălitoare
că doar nu l-am tratat niciodată fără consideraţie
ba chiar aş afirma
că am fost un adevărat domn
în ceea ce-l priveşte
nu am băgat niciodată dezinsecţia
şi nici nu l-am înscris în cartea de imobil
ca să plătească chirie
dar pe cine nu laşi să moară
nu te lasă să trăieşti)
nu, tu minţi, ai venit pentru tine

ai venit numai pentru tine măgarule
nu vezi că ei plâng aprig de câte ori
te văd pe tine
ei plâng şi tu nu poţi să faci nimic
ca să-i opreşti
nu poţi să le spui nimic
ca să-i convingi
cuvântul tău e gol
pentru urechile lor astupate
gesturile tale sunt mincinoase
pentru ochii şi privirea lor
vorba ta este falsă
pentru singurătatea şi durerea lor
nu le mai ajunge
vocea ta de acum
nu le ajung
gesturile tale de acum
nu le ajunge
nici fiinţa ta de acum
ei te vor aşa cum te ştiau
dar tu nu mai ai timp
ai auzit?
nu mai ai timp
să fii aşa cum te ştiau ei
aşa cum te cunoşteau ei
aşa cum...

8.

ba am timp că de-aia am venit
si d-aia dorm fiindcă am timp
şi nu m-am schimbat şi...
nu, tu minţi, n-ai timp prostule

şi dormi fiindcă numai acolo în somn
tu te visezi că te-ai întors
cu adevărat acasă
că bătrânii sunt fericiţi că te-ai întors
că totul e bine
că nu te-ai schimbat deloc
că...

9.

ia mai taci dracului din gură
pocitanie neagră şi imposibilă
că acu' te strivesc cu o palmă
mai bine lasă-mă să dorm
nu vezi că am treabă
şi că nimeni nu mă deranjează
în afară de tine...
cri-cri-cri cri-cri-cri
(îmi răspunse greierele meu de acasă)

Slatina, 1981.

O DUPĂ-AMIAZĂ SOMNOLENTĂ

Ştefaniei
„eu te văd pe măsură ce te vorbesc..."

1.

Sunt aici în acest hotel străin împreună cu tine
cu tine care eşti la două mii de kilometri distanţă
nu înţeleg de ce m-am trezit brusc:

erai chiar tu, am vorbit împreună
ca de obicei despre lucruri esenţiale,
despre ce se-nscrie în acest fir al discursului
(al discursului pe care-l scriu, pe care-l trăiesc)
mă-ntorc spre locul unde te afli
mă uit în direcţia ta cu gestul firesc
al celui ce se-ntoarce spre sine:
desigur că eşti pe aici, pe aproape,
undeva, în jurul cuvintelor mele:
aerul e încă vibrat de vocea-ţi
în culori vii pictată urma fiinţei tale reale
un cuib adâncit adiind de aburii calzi
întind mâna frige aerul de atâta prezenţă:
probabil intrigată de zgomot
ai vrut să te-mbeţi de rumoarea italiană
ce se simte puternic acolo pe terasă
dar ce vezi? ce priveşti?
de ce nu te-ntorci?
împrumută-mi privirea,
prelungeşte raza ei pân' la mine
vreau să mă uit în acelaşi peisaj
fără să mă mişc din patul
atât de plăcut al acestei locande *Versailles*

2.

am venit cu un tren luat din *gare de Lyon*
(sau poate greşesc) ne conducea madame A.
acea volubilă doamnă (mi-a povestit tot
în timp ce tu te uitai la o lebădă
o dâră lucie pe oglinda sfârtecată a lacului;
cum a vorbit ea franţuzeşte brusc

cum a făcut sarmale de Crăciun
şi le-a adus la studenţi în aula bătrânei Sorbone:
nu voia decât să-i obişnuiască puţin
cu tradiţiile limbii române:
ştii, m-a tutuit ea dintr-o dată
e unul, fiu de ministru sau diplomat,
ce vrea să se culce cu mine
ce zici? să accept?
m-am întors către tine
te-am atins cu mâna erai departe
ce e dragule? de ce mă doreşti?
iată doamna A. ne propune să mergem în Sala Oglinzilor
să vedem tronul din care-a rupt un fir roşu Bălcescu:
te-ai întors din nou către lebăda ta
lebăda lui Mallarmé
da, te-ai întors cu multă plictiseală:

ai făcut un gest aproape brutal
(tu care eşti atât de prevenitoare)

3.

de aceea când Rinaldo mi-a spus ieri *profesore*
abbiamo trovato per Lei una stanza alla Versailles
am alergat imediat (era poate o ocazie bună
de a retrăi călătoria noastră dintâi)
dar ce faci? unde întârzii?
în camera asta interioară
nu se ştie când e noapte sau ziuă
stau aici în acest pat matrimonial
te aştept să reintri din plimbarea ta pe terasă:
nu mă mişc să nu stric structura aerului
lumina după-amiezii nu se filtrează-năuntru

mă scufund în acest aer pufos
ca-ntr-un pântec matern:
e bine aşa câtă *frescura*
cearşafuri proaspete ce respiră viu:
nici nu trebuie să le atingi
că încep să foşnească
pagini albe într-o carte nescrisă
mă las furat de alb
mă complac într-o deraiere de simţuri
o dereglare de sensuri cum a tradus
în cunoştinţă de cauză
un critic proaspăt întors de la Paris
celebra sintagmă a lui Rimbaud

4.

nu trebuie să ne lăsăm invadaţi de sentimente în poezie
mă concentrez să nu alung ceaţa rembrandtiană
aşternută pe mâinile mele pe faţa mea pe vocea mea
ce te strigă să te întorci
în această după-amiază leneşă când
nu ştiu ce oră bat clopotele în turnul lui Giotto
stau aşa nemişcat cu ochiul al treilea aţintit
spre foşnetul paşilor călcând
pe bruma-nghemat-a memoriei
aştept să se rupă zidul uitării
crescut într-o clipă-ntre noi

5.

ai grijă să nu te laşi răpită-n peisaj:
aici totul este doar aparenţă
nu poţi să prevezi ce se-ntâmplă
oricând dă năvală realul

te-nghesuie din toate părţile
cu atâtea insinuări mincinoase
imagini sonore zornăind pe acoperişul în flăcări
e o moleşal-a materiei
ce-ţi intră-n urechi ţi le-astupă
vai şi nu auzi rumoarea vieţii
ce se zbate să şteargă urmele artei
mucegăind în aerul stătut
în aerul brobonat de sudoare
din piaţa *della Signoria* unde fu ars
fra Girolamo con i suoi seguaci:
e multă zarvă istorică-n acest sat înapoiat al Renaşterii
să nu ne pierdem unul de altul
imediat se repede un aventurier
cu spadă sau cu penel
şi ne fură imaginea
viaţa
să nu ne aplecăm prea mult în istorie
mai bine să stăm pe terasă
şi să privim în peisaj cu disimulată participare

6.

dar ce faci? de ce nu-mi răspunzi?
nu cumva eu vorbesc singur
furat de somnolenţa voluptuoasă-a amiezii
în această cameră fără ferestre
din care tu abia ai ieşit
să te plimbi puţin pe terasă
eu vorbesc ca să te fac prezentă
macin la moara gurii făină de vorbe:
ele se cern răcoroase în bezna-ncinsă
se-nşiră lin una lângă alta
cu eleganţă de rochii de voaluri

prinse-n discursul unui corp de femeie
acum se-mbracă foşneşte încă mătasea-ntinsă
sfârâie pe carnea ei coaptă de rodie
rodii roşii cuvintele mele se depun
pe haine pe lucruri pe lemnul
stacojiu al acestei mese florentine
pe dulapuri pe cărţi pe cearşaful
alb aruncat în dezordine
pe faţa de pernă pe adâncitura scobită-n ea
se-nţeasă spaţiul de pulberea sonoră
a vorbelor mele
răsfirate molatec în acest discurs somnolent:
nu mai rămâne decât vorbirea
vorbindu-se
vorbindu-te
înfiinţându-te
înfiinţându-se
în urma ta
destrupată
întrupată

Firenze, 1981.

VINE FRIGUL!

Lui Ion Gheorghe
„...de unde vii tu sloiule ce ai tu cu mine?"

1.

Mă răsucesc în somn ca un sfredel
nu mă mai vizitează zborul mi s-au topit aripile
înot în apa plină cu ochi de şerpi

mă răcesc mă apucă un sloi de ceafă
mă apucă strâns de ceafă cu gheara un sloi
de unde vii sloiule? ce ai tu cu mine

2.

m-a părăsit senzaţia
de cald cum te-ar părăsi senzaţia de femeie
mi-e imposibil să mă obişnuiesc:
se lipeşte fierbinte de mine
intră-n coapsa mea dreaptă se aciuieşte acolo
se-nfige-n carnea rea care n-o vrea
mă ia de buricul degetelor de la picior
mă gâdilă nu eu râd nu înţeleg de ce râde
eu sunt acum departe de mine
mă observ cât sunt de departe
un corp cald ah cât de cald e
dacă n-ar fi atât de cald
n-aş simţi sloiul ce mă cuprinde amoros
mă-nconjoară cu multă tandreţe

3.

mă purific
sunt locuit de măduva frigului
în măduva mea se furişează doar o senzaţie
a senzaţiei ruptă de orice referinţă la real:
simt cum granulează frigul în aortă
se strecoară-n valuri tot mai mari
şi-mi invadează atleţii sângelui
alergând cu viteza luminii

pe coridoarele secrete ale materiei
şi ale antimateriei

4.

vine frigul
nu mai este scăpare
să ne zidim înăuntru în apărare
să construim marele zid chinezesc
în carnea noastră cea de toate zilele
vine frigul se apropie cu toate cohortele lui de coşmar
nu fiţi laşi împotriviţi-vă frigului lăsându-l să
penetreze în oase în nervi în aliajul creierului
în porii pielei în irisul ochiului
să se cuibărească acolo să
dospească să se consume
autodevorându-se
pe sine

5.

să ne lăsăm pradă frigului
cu-nfricoşare experimentală:
doar el ne mai alungă lenea
visele urâte impotenţa gândului sinucigaş;
e aerul întesat
de spaime ghilotine autodafeuri
de candidaţii la premiul nobel
de SIDA de extratereştri
de mitinguri de pace
nimic nu serveşte la nimic
nu se aude decât şuierul frigului
distilat în laboratoare stelare

6.

e sloi răsuflarea când îmi muşti buzele
simt cum se-nfig dinţii-n carne
fâşie sideral ruptura cărnii
ah, fâşâitul rupturii de carne
hymen intact spart de presiunea sângelui
propriu supt de mareea lunară
certificatul de virginitate
aruncat într-un coş de hârtii:
te-a vizitat ploaia de aur
binecuvântat violul zeilor
hârjoana ideii de a fi în sine
în sinele celui din urmă
sine al sinelui

7.

vine frigul fiţi atenţi vine frigul
nu se vede decât pata roşie de pe lună
învineţindu-se
nu se aude decât muzica de sfere
spărgându-se
nu se simte decât gheaţa
umflându-se
sunt înfrigurat de fericire
mă ridic la starea de arhetip
şi aştept

8.

năvăleşte polul Nord asupra
corpului meu violentă glaciaţiune

cu uriaşii urşi albi
împreunându-se pe aisberguri stănesciene
topite de globule roşii
în expansiune toridă:
frison de frică-mi furnică prin oase
prin nervii oaselor
prin neuronii nervilor oaselor
prin firişoarele neuronilor nervilor oaselor
stoarse de ultimul strop de soare natural;
nu stă în natura omului
decretarea frigului
dar el vine
se furişează subtil
în moleculele corpului
corpusculară stare de rece
retrasă-n omul cavernelor
în blana lui de pitecantrop
relicvă din lenea letală
retardată ereditar
sămânţă solzoasă sărată de sarea
atâtor diluvii isterice

9.

s-a copt sămânţa frigului
încolţeşte în lobii materiei
se dilată în pântecul fiecărei alcătuiri
se-nfoiază gurluind
se-ncepe iar arta concilierii între contrarii
lenea laşă e-n firea noastră de mii de ani:
o lectură biologică a genelor date
ne va-nvăţa cum să străbatem era de frig

teribilă spaimă a minţii
anihilând voinţa de a fi

10.

se mişcă sloiul în corp
e deviat invizibil de puteri misterioase
de mişcările galactice e deturnat
să mă lovească tandru cu vârful lui ascuţit
se apropie-ncet pe culoarele sângelui
intră-n sinapsele creierului
orice nerv se chirceşte
se frânge se usucă
scade protoplasma celulelor vii
sulf pucioasă frig negru
esenţială proclamare a frigului
atrofiază sânii materni
falsifică laptele-n ugeru-limbii
lubrifică totul în noi
se dospeşte-n ceţuri polare
caravana de gânduri ucigaşe
urnindu-se greu şi călătorind
cu înc-o glaciaţiune înapoi

11.

dacă vine frigul e bine
mă trage-n sus din somn
omoară microbii pătrunşi în vertebre
sterilizează aerul în plămâni
îngheaţă sperma-n mădulare
opreşte explozia cancerului

vine frigul se instalează încet
pe toate paralelele şi meridianele
se topeşte manşonul de cald al planetei
se răceşte totul în mine
leneşă mă inundă bruma
semnele ei avansează dinspre marginile trupului
mă ocupă treptat mă colonizează
am devenit o colonie a frigului
mă apucă un sloi de călcâi
mă pişcă de unghia piciorului
mă apucă un sloi de mână
mă apucă strâns de inimă cu gheara un sloi
fără să-l chem
fără să-l cunosc
fără să-l aprob
de unde vii tu sloiule
ce ai tu cu mine?

PLÂNGEREA LUI NICHITA

„Mi-e viaţa veşnică şi rană şi nu pot să mor..."
Nichita Stănescu

Când noi doi am fost pe pajiştea din faţa hotelului Slavija
şi tu ca un claun ai intrat în propriul tău cub desenat pe iarbă
de Adam cu prietenii lui jugoslavi, ai intrat cu emoţie
să vezi dacă te primeşte în joc, dacă poţi să te transformi
într-un semn, să nu mai fii om, să intri în propriul tău cub
ca-n piramida lui Keops, să intri tu singur de bună voie
fără să te sperii că nu vei mai ieşi
de ce bătrâne te-ai supărat?

Când mergeam pe stradă noi falnici şi eu ţi-am spus
dragul meu Falstaff, urâtule, grasule, burduhănosule,
hai să ne-ntrecem pe bicicletă,
iar tu te-ai uitat galeş în oglinda unei vitrine
te-ai uitat ca un bărbat frumos ce erai
şi ţi-ai admirat profilul de grec care a fost la Salamina
mi-ai spus cu superb orgoliu hai să ne-ntrecem
de ce bătrâne nu te-ai ţinut de promisiune?

Când prietenii lui Adam ne-au făcut o surpriză
cum trăgeai tu ca un urs sângerând în zăbala poeziei
în acea casă memorială şi-a intrat înăuntru
un urs adevărat ţinut în lanţ de ţiganul ursar
cum te-ai ridicat tu cu sfială-n picioare
iar el a început să joace urseşte
dansează ursul românesc de două mii de ani dansează
cum îi curgea sângele din falca strivită dar el juca înainte
călca apăsat că se zguduia-n casă planeta
cum tu plângeai fără să ştii de ce
iar ursul ţi-a făcut plecăciune
de ce bătrâne n-ai mai aşteptat?

Când am fost noi trei la Gradimir s-o-ntâlnim pe Desanka
iar eu i-am făcut o poezie mărturisindu-i cât e de frumoasă şi tânără
şi cum ea ţi-a spus mulţumesc Nichita
crezând că poezia e făcută de tine
e ca şi cum aş fi scris-o eu ai răspuns tu generos
ca un leone de Siria ce nu se temea
de o panteră tânără ca mine
e ca şi când aş fi scris-o eu bre,
ai mai repetat şi-ţi mulţumesc de mulţumire
de ce bătrâne te-ai îndepărtat de prietenii tăi?

Când am fost noi patru-n pădurea de deasupra casei lui Filip
cum era verde iarba sub frunze pătate
şi te trăgea prin oase în jos oboseala
bre, eu parcă m-aş întinde puţin ai spus
şi te-ai prăvălit brusc peste frunze
ca un zeu al pădurii tras de rădăcini
în străfundurile materiei invidioase
e bine, bre, aşa, e atât de plăcut
că nu m-aş mai ridica deloc ai mai spus rar
cum eu m-am speriat din senin să nu te fure lenea pământului
şi te-am tras în sus cu-ndârjire
hai Nichita că ne-aşteaptă lucrarea de azi
da, bătrâne, să mergem uitasem că mai avem treabă şi azi
de ce bătrâne te-ai lenevit de noi toţi?

Când mergeam noi doi pe furiş la vânătoare de noapte
prin boscheţii oraşului plini de sârboaice frumoase
eu bătrâne ai suspinat nu m-am iubit şi eu c-o străină
mi-e şi ruşine de mine
hai să-ngrozim Belgradul Nichita ţi-am spus
cum alergam noi cu taxiul ca doi cavaleri danubieni
s-o ducem acasă pe-acea sârboaică nu tocmai frumoasă
fiindcă a doua zi trebuia să se scoale devreme să meargă la lucru
vezi bătrâne aşa n-am avut eu noroc niciodată
ai mai scâncit
lasă bre, ţi-am strâns mâna, că mâine
vom fi cei mai căutaţi trubaduri-cavaleri
şi-or să plângă sârboaicele-n pumni după noi
cum ai râs tu fericit ca un copil
de ce bătrâne nu ţi-ai amintit de acea noapte faustică?

Când ai venit tu la mine-n cameră puțin speriat
ascultă cum bate inima mea
mi-ai arătat locul unde se-ntâmpla ceva planetar
cum eu cu teamă mi-am apropiat fruntea de pieptul tău puternic
și m-am uitat în ochii tăi zâmbind
nu auzi nimic nu auzi nimic m-ai întrebat
nu e nimic *Nichita* e doar un uruit mai puternic
ca atunci când motor-unui astru rămâne accelerat de-ntâmplare
cum m-ai rugat să merg la tine
și să te țin de mână până-ți trece
ține-mă cum ai fi mama mea, bre, și îmi trece
și ți-a trecut
de ce bătrâne nu m-ai mai chemat?

Când am venit la tine către ora două cu Marin Sorescu
și erau de față acolo Adam și Flora
care munceau de dimineață în schimburi
să scrie tot ce le dicta îngerul
cum te apucase o hemoragie îngrozitoare de cuvinte
ce săreau din corpul tău vii-însângerate
iar tu icnind de durerea unei smulgeri materiale:
era ca un câmp de bătălie aburind de sângele cald
și tu scufundat pân' la gât strângeai îngerul de jugulară
să nu mai poată slobozi din el nici o vorbă afară
cum fericit mi-ai dedicat o *marină regală*
spunând că numai mie nu poți să-mi dictezi
de ce bătrâne n-ai vrut să-mi dictezi?

Când ne-am dus noi trei la Novi-Sad să ne războim cu cuvintele
și cum te-ai îndrăgostit tu nebun de acea actriță foarte tânără
ce ți-a recitat versurile
pentru că era mai vie decât toate cuvintele

şi decât faptul că noi existam acolo şi vorbeam
şi Slavco ne-ntreba şi noi răspundeam
şi tu mi-ai spus să-ţi bag cotul în burtă
dacă ai să baţi câmpii
de ce bătrâne nu vrei să mai baţi câmpii?

Când am fost la vila lui Filip
şi el ne-a dat să mâncăm purcel de lapte
şi să bem molan turnat de tine cu dichis
direct din damigeană că aşa bea pupăciosul de Falstaff
care ştia ce e putoarea asta de viaţă
cum ne-a făcut să plângem apoi o tânără studentă la teatru
declamându-ne-n greceşte rolul Casandrei
cum ai ieşit sprijinindu-te de umărul meu
sub ploaia călduţă de-afară ca să tragem o gură de aer
să nu vadă Filip cum suntem proşti şi sentimentali
de ce bătrâne să nu fim sentimentali?

Când am stat noi o jumătate de zi să-l aşteptăm pe nebunul de Adam
vorbind cu lăcomie despre marele poet Ion Barbu
cum te-ai dus tu să-l întâlneşti tânăr adolescent
într-o casă aristocrată unde el venise
pentru că voia să vadă o tânără pe care el o iubea dar ea nu
cum ţi-a vorbit el despre poezie o zi-ntreagă
şi cum întors din profil atunci când pleca
întristat că nu se-arătase aceea pe care o aştepta
ţi-a scandat cu voce de bronz „preferă *Odă în metru antic!*"
de ce bătrâne să nu mai vorbim noi despre Ion Barbu?

Când te-am întrebat dacă nu vrei să facem o carte-mpreună
să discutăm despre câte-am vorbit pân-acum
despre *didactica frumuseţii naturale*

despre cum se cască golul dinaintea cuvântului
ca o gură de ghionoaie cerând mereu carne carne carne
poezia se face cu carne de om ca orice război adevărat
purtat din unghia piciorului până-n vârful firului de păr
până în vârful firului de cuvânt
smuls din gură cu fierul încins ai spus tu
de ce bătrâne să nu facem noi cartea?

Când mi-ai povestit tu cum ai aflat prima dată că ai sex
cum ţi-am povestit cum m-am îndrăgostit eu
de o profesoară a mea de istorie
cum i-am ascuns o scrisoare de dragoste-ntr-o carte
iar ea trecea pe partea cealaltă a străzii atunci când mă vedea
te iubea şi ea dar îi era frică de puritatea din tine prostule
mi-ai spus tu cum am băut apoi *courvoisier*
plătit scump cu banii munciţi de tine
ca să sărbătorim această clipă unică
nu-i aşa că e frumos bătrâne că *ne-am întâlnit*
nu-i aşa că merită să ne bucurăm că *suntem* noi doi împreună
în această secundă irepetabilă
că *simţim că suntem acum,* înţelegi tu,
că *suntem* (aici ai apăsat cu forţă cuvântul să fie mai viu)
noi doi atât de aproape
că nu ar încăpea nici o rază de laser între noi care *suntem unul*
acum înţelegi tu bătrâne
că noi ne-am găsit cei reali cei adevăraţi
şi că ne căutam de multă vreme
în clipa aceasta în acest bar din hotelul Slavija
unde bem *courvoisier* plătit cu patru mii de dinari suta de grame
hai să însemnăm pe perete un semn o pată infimă
făcută cu mâinile noastre puse laolaltă
şi am desenat împreună o cruce-ntr-un cerc cu pixul pe zid

ca să fie o urmă că noi am existat în clipa aceea
atunci a venit Adam şi ne-a certat că aruncăm banii
tu te-ai întors către mine poznaş făcându-mi cu ochiul
şi amândoi am vrut să-l îmbrăţişăm deodată
pentru că venirea lui ne-mpiedicase să plângem
îţi străluceau ochii şi poate şi mie îmi străluceau
acest lucru e sigur cel puţin din felul cum eu mă vedeam
în ochii tăi puri şi poate şi tu te vedeai la fel într-ai mei
de ce bătrâne să nu ne mai privim ca atunci?

Când ne plimbam pe lângă-o biserică neterminată din Belgrad
ce mai avea doar temeliile afară
şi-ncolo era năpădită de plaurul verde
cum cu haz îmi povesteai că odată mic fiind
şi aflându-te cu mama ta în faţa unui magazin
te-ai oprit brusc (nu, că să-ţi cumpere acea bicicletă
că nu te urneşti de acolo altfel, că nu am bani la mine
că lasă că o s-o luăm mâine) ai început să dai din picioare
(lasă că *discutăm* noi acasă ţi-a spus mama ta)
şi când mai aveaţi două-trei case s-ajungeţi
te-ai aşezat pe marginea trotuarului
nu, că eu vreau să discutăm chiar acum şi aici
de ce nu vii să mai discutăm bătrâne acum şi aici?
Când am scris eu o noapte întreagă despre victoriile tale
prin Macedonia încâlcindu-mă printre *noduri şi semne*
ca un Hermes negat
cum ai dat tu telefon la citirea textului
spunându-i Ştefaniei că-mi mulţumeşti
şi că o să te străduieşti să fii tot atât de genial
pe cât scrisesem eu despre tine
cum i-ai repetat că numărul tău de telefon este:
– *cinci* adică degetele de la o mână

nouă semnul naşterii *cinci* degetele de la cealaltă mână
şase opusul naşterii şi *zero zero* adică
numărul perfect al poetului –
dragul meu Falstaff, prietene,
hai să mai râdem zeieşte de putoarea asta de viaţă
urâtule, grasule, burduhănosule,
pupăciosule, mincinosule, arogantule,
încrezutule, copilărosule, vorbăciosule
la ce număr să-ţi mai telefonez eu acum, bestie îngerească?

15 decembrie 1983.

POVESTIREA UNUI VIS

„Stihuri pentru pomenirea unui câine"
Ion Barbu

1.

Nu ştim când ne-ncearcă tăria-amintirii
adeseori ne-apropiem de apa unui iezer
pe malul lui ne aplecăm în unde chipul cel tânăr
să ni-l regăsim sau poate doar o urmă;
ne chinuim să stăm cât mai aproape
de-acea imagine pietrificată
ce ne-aparţine numai nouă
un fir al fiinţei pure întrevăzute-n apă;
efigia unui profil de copil
hoinară prin crângul de vise-al nopţii
rătăcită pe dâra de iarbă şi spini a cărării
ascunsă-n sine ca punctu-n monadă...

nu ştim când ne-ncearcă mai tare amintirea
un viol violent al corpului nostru lăuntric
o tăiere de prunci în biserica inimii
o scalpare sângeroasă a gândului
scos din creier c-un satâr grosolan
(mergi liniştit pe strada ce mereu ai călcat-o
prin locuri fixate ereditar în memorie
când se rupe pojghiţa de aer şi limfă
a ochiului interior; cazi într-o falie fără fund
aluneci în altă alcătuire a lucrurilor
turmentat de ce afli întârzii pe cale
pelegrin în drum spre Ithaca)

nu ştiu când mă-ncearcă mai tare amintirea
de mine; nu pot să trăiesc viaţa mea
decât retrăindu-mă-n aşchii vii de memorie
doar acolo sunt *eu* cel ce-am fost cel ce sunt
fragmente de corp ce picură sânge;
de sânge e vorba-n acest vis de foarte mult sânge:
a curs pe mâna-mi de copil când mă jucam cu
Leul, prieten pur al meu
de care m-am legat ca de un om
(am mers aseară să-mi revăd copilăria
s-o simt în aerul demonic de pe strada noastră;
şi deodată l-am visat pe el)

2.

Aveam un câine vânăt
Leul se numea
nu era mare
nici de rasă pură

un câine ciobănesc
pierdut de târlă
ajuns la noi în curte nu ştiu cum:
de viaţa lui aş vrea să vă vorbesc
(m-am întrebat mereu ce-o fi cu Leul nostru:
mai tare câine nu se-afla-mprejur,
îl asmuţeam încet de lângă mine
şi ca un leu adevărat sărea) .
în noaptea asta mi-a venit în faţă
cu-o bucurie fără margini
şi botul lui fierbinte mă muşca de mână
într-o încleştare dulce şi brutală

ce i-a venit de şi-a adus aminte
la joacă doar eram noi doi prieteni
căci rău era şi-ntunecat, sălbatic
şi eu copil naiv cruzimea căutam
crâncen înfiorat de lupta pentru viaţă
sărmanu' Leu ceva i s-a-ntâmplat
de'n noaptea-asta mi-a sărit în faţă
cu-o bucurie fără margini
şi botu' lui fierbinte mă muşca de mână
într-o încleştare dulce şi brutală...

poate-mi cerea să-l iert pentru o durere
ce mi-a pricinuit-o de demult
când prost copil
l-am alungat de la mâncarea
lui cuvenită într-o zi de Paşti
înfuriat el m-a trântit
şi-a tăbărât pe mine
de faţă să mă muşte

cu însă m-am ferit
şi mâna stângă i-am vârât în gură
iar pumnul strâns i s-a oprit în gât
colţii şi-a-nfipt adânc la-ncheietură
şi-apoi fugi trei zile de acasă
în semn de remuşcare şi pedeapsă
şi bietu' Leu în noaptea asta mi-a venit în faţă
cu-o bucurie fără margini
şi botu' lui fierbinte mă muşca de mână
într-o încleştare dulce şi brutală...

desigur el nu ştie c-al lui semn
pe viaţă-ncrustat în a mea mână
e-un talisman puternic ce mă ţine
în clipe grele treaz lângă primejdii
eu îl iubesc mai mult acum
că m-a călit în felu' lui câinesc
atât de sincer şi de pur

bietu' Leu în noaptea asta m-a muşcat din nou
dar câtă mângâiere ce dulceaţă
îi picura pe limbă nu-nţeleg
în pântecu-edenic de-aş fi fost
nu m-aş fi-nfiorat atât de dulce
şi ochii lui ce tandru mă-mbiau...
dar vai acum parcă-mi aduc aminte
de-un Leu bătrân şi înrăit
când nimeni nu putea să-l mai atingă
el scrijelea la miezu' nopţii uşa
cu gheara lui de câine-om
cerşind un ajutor din partea noastră
doar mama blândă se apropia

şi precaută laţu-i desfăcea
iar Leul mâna îi lingea
ca unui zeu
oamenii-câini îl hăituiau zadarnic
căci Leu' le scăpa mereu
i-au fracturat odată un picior
alt'dată i-au secat un ochi
ace în pâine i-au dat să mănânce:

tot nu-nţeleg de ce m-a căutat în noaptea asta
cu-o bucurie fără margini
şi botu' lui fierbinte mă muşca de mână
într-o încleştare dulce şi brutală...

câte le ştiu pe toate vi le-am spus
da asta este sigur aşa este
de moartea lui mi-e greu să vă vorbesc
aceasta este clipa mea nătângă
mă podideşte plânsul fără voie:
nereuşind să mi-l omoare astfel
ca pe un câine oarecare
au iscodit o moarte mai umană
otravă albă i-au ascuns în pâine
şi l-au ademenit ca pe-un prieten
aceasta-i moartea regilor, iubite Leu,
dar nici otrava nu l-a dovedit
zăcea-n grădină lăcrimând

să vezi plângând un câine
ce lucru sfânt
durerea lui era mult mai presus

de cea câinească
astfel mai multe zile-a pătimit
şi ochii i-s-au înălbit orbind
nu făcea rău dar tatăl meu a zis
c-ar fi mai bine chinu'să-i scurteze
ca un om mare rece l-a ucis
dându-l pe gârlă ca pe orice câine
dar eu am plâns şi-n gând
l-am îngropat cu multă pompă

în noaptea asta mi-a venit în faţă
cu-o bucurie fără margini
şi botu'lui fierbinte mă muşca de mână
într-o încleştare dulce şi brutală...

3.

Nu este amintirea
decât o formă pură
a unei fiinţe prea iubite
un abur colorat de răsuflarea ei
când ne lăsăm privirea obosită pe un peisaj familiar
sau mâna numai noi ne-o rezemăm
de ficţiunea unui sentiment
atâta de fragil că se sfărâmă
ca şi un vis
în vis...

Slatina, 1976

O STARE PERMANENTĂ

Lui Lucian Blaga.

marin mincu e în aşteptare
un ochi crispat demolează cu furie
structura chimică a obiectelor
repune elementele în libertate

între goluri şi plinuri
aşa numitele pliuri interstiţiale
mâna lui se strecoară vioaie
veveriţă de fum între două crengi

între crengile realului
din abundenţă frunze vorbe vrăbii
în răsfăţ dezmăţ de forme informe
falnica practică semnificantă

a descoperi limba poeziei
mâna apăsată pe trăgaciul maşinii de scris
să împuşti acel vers aşteptat
singurul vers care doare

marin mincu stă aplecat
între formele stării de real
cea mai malignă dintre stări pe care
n-o vindecă nici un spital

PROBĂ DE LECTURĂ

în fiecare zi la o oră cât mai matinală
te scufunzi în lectură ca de obicei
pe trotuarul de vizavi
fâlfâie insinuant o rochie transparentă

întorci pagina precipitat
un claxon strident te oripilează
iată libertatea exprimării îţi spui
pe când între frunzele acestui castan
două vrăbii ciripesc democratic

acei greci fanfaroni
pălăvrăgind în agora toată ziulica
aproape goi printre boscheţii de marmură
despre una despre alta c-o fi c-o păţi
c-o să vedem noi ce se mai întâmplă

cu botul pe labe stă câinele din pompei
la intrarea casei poetului
şi nu mai latră
din plictiseală

PROBĂ DE MOBILIZARE

chemaţi deodată la o stare de alarmă-surpriză
ne echipăm într-o clipă cu costume de luptători
catarame epoleţi măşti de gaze pături cauciucate
gamele raniţe corturi avem agheuri carabine
gloanţe cuţite etc.

mărşăluim cu ochii scoşi din orbite
fugim în poante pe un câmp minat
la un ordin abstract ne culcăm fulgerător
pe burtă pe spate înainte înapoi
vine asupra noastră inamicul
ce facem tragem

o turmă de patrupede se apropie-n goană
peste puţin ne va strivi sub copite
tragem în neştire unii în alţii
avalanşa-galop ne sparge timpanele
tir haotic radaruri încrucişate
câţiva trec peste linia de demarcaţie

din nou ordin la baionetă ne repezim împungem
pluton atenţie de voie alarma a încetat
aruncăm harnaşamentul ne dezbrăcăm iese soarele
ce bine să simţi arsura razelor pe piele
mai ales când eşti mort când dulce începi
să te descompui sub acţiunea stahanovistă a viermilor
mă culc lângă un corp tânăr e cald
carnea lui mă respiră tandru
închid ochii mă concentrez nu mai respir
uit unde sunt
hârtia foşneşte întoarsă

PROBĂ CU EA

o dezordine de senzaţii conturul
păstrat în formele ierbii strivite
violent de aerul invidios
un rug de sensuri pâlpâind

în spaţiul acela structura ei dăinuie
infraroşie pe dibuite în vis
străbat probele maratonice
insesizabilă euthanasie

e o cădere a nervilor răvăşiţi
odihna tristă a cărnii un dezastru
albastru de aştri surpându-se-n
clipa teribilă dulce durere dură

când pleacă în zori mă-nfăşor lacom
în soma magnetică cuirasă tandră
rămasă să-mi apere somnul leneş
de zvonurile ucigaşe ale zilei

PROBĂ LA ORA DE GIMNASTICĂ

într-un câmp vast la ora de gimnastică
trebuia să exersăm după muzică un balet complicat
toţi înaintea mea luaseră nota zece
pentru execuţia impecabilă

profesoara se îndepărtase puţin
nu se mai vedeau nici colegii pe-aproape
alergând insecte colorate pentru ierbar
sosisem ultimul la această probă importantă

în lipsă de ceva mai atractiv
priveam alături de sala de gimnastică
printre crăpăturile gardului de nuiele
nişte imagini din căderea constantinopolului
(era probabil un cinema în aer liber)
gărzi multe fastuoase gărzi imperiale
când undeva s-a ivit pentru o clipă
chipul bazileului învineţind palmele de aplauze

deodată s-a întâmplat un lucru rar
un lucru de altfel natural pentru orice individ
când aerul stătut din intestine
este împins brusc cu forţă în afară
slobozind un zgomot plesnit ca o împuşcătură ratată
un adevărat atentat de lez-majestate

fugă nebună a gărzilor pe culoarele pistei
să mă prindă neapărat viu
să fiu executat pe loc
să se dea un exemplu peremptoriu
atunci se întâmplă un lucru şi mai rar
pe care-l încerc doar în vis
încet mă ridicai deasupra câmpului de gimnastică
deasupra palatului imperial
deasupra gărzilor ce alergau încoace şi încolo
cum se cuvine la o ocazie ca aceasta
şi zburam netulburat

de undeva de jos stănescu geta
şefa clasei noastre la ora de gimnastică
îmi făcea semne extreme de bucurie
mă felicita bătând frenetic din palme
închipuiţi-vă luasem nota zece
în sfârşit trecusem nenorocita de probă

PROBĂ DE PICTOR

gestul de a ieşi din compoziţie
e firesc noi spectatorii privim nu e uşor
să pictezi privirea

o timp o realitate o istorie
câte reguli de protocol într-o singură
culoare câtă minciună

a prinde aerul de sub fluturi
nefalsificat de nici o ideologie
intenţia ditirambică

a picta un grup de înalte dame
reverenţele rafinate piticul infantei
pe mari bărbola câinele plictiseala
sângelui albastru în venele vinete
unghiul de perspectivă al fiecăruia
neatenţia lor studiată
să poţi să fii indiferent
să ai măcar aerul (nimeni nu mă poate
împiedica să fiu liber să fiu *eu*)

diavolul te-mpinge don diego
o să dai seamă sfântul oficiu veghează
voragine lacomă tabloul înghite
oameni obiecte măşti

cu delicateţe don diego
îi explică regelui de ce a ales
această tratare aproape sarcastică

PROBĂ BUCOLICĂ

prin păduri de plastic pasc căprioare
electrice turişti naivi culeg fructe
pădureţe bureţi ciuperci atomice etc
cu toţii au o nepotolită
poftă de aer liber

fotomontaj turlele oraşelor din anul 2000
baloane berze balene obiecte de muzeu
merg în două picioare pe străzi
discută în limba poezească
se măsoară elegant în vitrine

gărgăriţe se gărgăriţează expresionist
în interioare ultraconfortabile
se bea lapte din calea lactee
nu se călătoreşte decât pe verticală
sau pe vertebre electronice

semnale cosmice se transmit

prin sistemul cardiologic între inimi
de la o planetă la alta de la un soare la altul
încep să circule
de simpatie curenţi

PROBĂ CU JARRY

ce mai faci mă întreabă ubu-roi
bătându-mă pe umăr în mod cât mai
democratic (între timp regina tocmai
turnase fiertura în trocul porcilor)

bine *merçi* îi răspund cu dezinvoltură
am venit în vizită ce mai fac
prinţişorii (după bufnituri chefneli
se băteau cu pernele în camera lor)

au crescut mari mâine-poimâine or să-mi
uzurpe tronul zise el bine dispus (între timp
consoarta mătura harnică după ce
dăduse puii afară din bucătărie)

nu se poate majestate mai suntem şi noi
ăştia proştii care avem cuvânt greu
de spus (a strâns pe făraş greierii minusculi
ieşind marţială cum i se cuvenea)

voi ăştia sunteţi şi mulţi dar ce vă
pasă vouă de problemele interne ale
monarhiei (eredii legitimi defilau
spre baie în pas triumfal)

păi chiar d-aia venisem majestate ne-am gândit
c-ar fi cazul s-o mai schimbăm adică să mai
încercăm şi alte forme (de pe o tipsie aurită
alteţa sa regală oferi afectuos ceaiul cianurat)

PROBĂ DE FICŢIUNE

s-a întâmplat ceva senzaţional
ca în romanele cu urmăriri şi *rapimenti*
în plină stradă ziua în amiaza mare

al ladro al ladro gridava una bella
ragazzina fugărind un *ragazzotto simpatico*
dar ce se furase sau cine pe cine
nu mi-am dat seama

mă împiedic de strigătul lung al fetei
mă-ntind pe trotuarul presărat cu flori naturale
nu mai aud nimic adorm

o boare plăcută adie din codrii somnului
să ne furişăm în pavilioanele colorate de vise
artificiale democraţia ierbii crescând
liberă printre silogisme

mor scribii între roţile dinţate
ale istoriei maşina lui kafka e o jucărie
de hârtie realul se ascunde ruşinat
în golul dintre semne

să ne dați o declarație mă trezesc
cu greu despre ce cum despre ce se-nfurie
ai fost martor la crimă la care din ele
întreb speriat dar semnez

PROBĂ DE RERUM NATURA

o mână tânără se mișcă leneșă
printre firele de iarbă cosită de dimineață
până seara culege buburuzele
amețite de șuierul fotonilor

din când în când se oprește
amorțită de otrava miilor de țepi
atinși involuntar dintr-o plăcută
obligație profesională

în mod surprinzător cântecul lăcustei
absoarbe veninul din pori
punând în libertate electronii liberi
dinții materiali ai clipei

silenzio se aud cum asudă
formele calde ale stării de real
întemeind dezbaterea viermilor
de rerum natura

PROBĂ LA ALHAMBRA

atenţie intrăm în muzeul cavernelor
aşezaţi-vă în şir indian deschizătura
este minusculă nu se plăteşte
decât la ieşire *señores*

în faţa Alhambrei locuiau *los gitanos*
în subteranele lor se pătrunde cu dificultate
între palate şi gropi
doar o privire leneşă

sunt relicve acestea mai tari
decât arta maură nu vă temeţi totul
e ultrasterilizat (din *jardin de lindaraja*
cu poftă priveau principesele)

ah ce miros visceral să ieşim cât
mai repede mă sufoc vreau aer îhî-îhî
permiteţi *por favor* (pe furiş
coborau noaptea-n sălaşul ţiganilor)

señorita 10 pesetas la puerta
de la izquierda poartă direct în *las cuevas*
de los gitanos del sacromonte (ale dracului
târfe tânjind în harem)

PROBĂ CU DALI

beaubourg retrospectivă Dali
cum intri te-nhaţă vocea limfatică

a acestui *enfant terrible* (am să
vă învăţ cum se pictează)

cozerii în culori pe un ecran
unde maestrul se plimbă de mână
cu gala *(j'aime les côtelettes et*
j'aime ma femme)

te dor tălpile traversezi
kilometric imagini obiecte măşti
un spaţiu gigantic (diferenţa între un
nebun şi mine e mare)

te uiţi în plămânii unui peşte
cu microscopul îi bagi mâna-n ventricol
(pipăitul dă agilitate mâinii şi
intensitate ochiului)

priveşti prin lunetă un punct
invizibil înscris într-o sferă (*mon*
maître est stéphane lupasco
mai zice Dali)

PROBĂ CU SOLDAŢI

ajută-mă să-mi tai părul zise ea
în timp ce bărbatul ei doarme
peste câmp soldaţi străini se apropie
în şiruri strânse cu armele în bandulieră

să fugim către poziţiile fortificate
să ne ascundem în adăposturi
repede suntem înconjuraţi de ai noştri
ni se dau arme moderne de plastic

soldaţii străini vorbesc un idiom extraplanetar
eu primesc un cuţit de panoplie
alergăm dezordonat pe planetă
împiedicându-ne unii de alţii

soldaţii străini se lasă vânaţi ca iepurii
îndreptăm farurile spre ei rămân paralizaţi
până când îi dezarmăm şi-i îmbrăcăm în fuste
plimbându-i pe străzile pline de lozinci

vine prânzul mâncăm seminţe prăjite
armatele noastre blindate sunt spulberate
în copitele cailor noi nu mai avem cai
i-am omorât cu ciomegele şi i-am dat la porci

PROBĂ LA BOBOLI

miroase a lubeniţă crudă
dimineaţa în parcul boboli
a picioare transpirate de turişti
americani către prânz

soarele ucide *das Ding an sich*
pietrişul zgrunţuros se topeşte pe alei
opărindu-mi tălpile
cu metalul încins

îmi pun *stampa* alături
pe treapta cea mai înaltă a amfiteatrului
mă dezbrac tacticos în slip
închid ochii

e un lux extrem
o formă a dezabuzării crase
să faci baie de soare
în *giardini boboli*

PROBĂ CU EA

rectilinie privirea se curbează
de gravitația emoției
eram la o duzină de pași
am putut să o văd
nu s-a agitat n-a strigat
n-am auzit decât strigătul meu
n-a scos ghearele de felină

vai acea mișcare a ei de mână
cu indiferență aerul s-a dat la o parte
nu s-a jenat că mă aflam de față
nimic din ființa ei nu s-a revoltat

oare de ce n-a protestat
la violența moleculelor străine
(dumnezeule, poate i-a făcut plăcere!)
și asta mă chinuie mai teribil
decât întâmplarea că

PROBĂ GOTICĂ

mă apropii precaut de unghiul de vedere
al camerei suse din castelul de vânătoare
panoplii de muzeu arme antichităţi
de familie trofee trufaşe

pe aici se intră în parcul tuns
englezeşte de foarfeca grădinarului
nebun ajuns în această funcţie
când a murit regele

din punctul acesta se vede piaţa
se văd turlele gotice ale primăriei restaurate
ba nu, sunt doar reflexele în oglindă
ale imaginii din acel tablou

mă scol dimineaţa cu privirea
înfiptă în priveliştea aceasta gotică
mă perpelesc toată ziua în cuiele ei
că seara chem felcerul să mă panseze

(eşti mai leneş ca un ogar regesc
ţi-a albit părul de tot şi îţi miroase
gura urât) îmi spune ea
uitându-se-n argintul oglinzii

PROBĂ CU NOI

triluri exotice furişarea noastră
profanând galerii sonore încă virgine

(tu mă conduci de mână
mă tragi spre un sens
întâmplător)

aici se aude orice glas
trudind spre lumină
doi prieteni se încaieră
(feroce e vocea lor
diseminată sec
în secol)

de-ar fi să fugim
de-ar fi să scăpăm
pe drumul acesta n-a mai mers nimeni
(ia-mă de mână
strâns)

o pasăre colorată
o pasăre cântă-n fereastra
metroului din milano (*sono stata rinchiusa*
in una gabbia come un animale feroce
che feroce non è come la gabbia
vuole far credere)

PROBĂ LA O PLIMBARE ÎN PĂDURE VARA

o plimbare în pădure vara parfum de urme
flori fiare furnici adiind proaspăt
ne luăm de mână ne avântăm pe poteci

o bufnitură înfundată un răcnet
un muget behăitul unei căprioare
fugim speriaţi în direcţii opuse

mă rătăcesc pe-o alee alpină
alerg alungat d-un miros necunoscut
mă scufund în pan sau în panică

ce faci aici zice o voce suavă
pentru ce îmi încurci ierburi îmi scuturi flori
va fan culo îi răspund

intru în camera spaţioasă fără intrări
fără uşi urc în *alter-ego* aştept adversarul
ba în luptă că e mai dreaptă

mai bine să ne batem în fugă
pe sus sau pe jos mă întreabă ea cu calm
pe toate părţile deodată

fug eu ce fug dar ea mă întrece
ajunge la capătul cursei se aşază între panseluţe
scoate un pieptăn etrusc o oglindă veneţiană

o plimbare în pădure vara vacarm ciripituri
belve silvane te pierzi de emoţie
nu mai ştii de tine

PROBĂ CU EA

în acea zi alergam împreună după
le piccole spese ficcare făcând *fila*

aici sau acolo eu de fapt avusesem un semn
că cineva straniu tot umblă

la sfârşit am trecut pe lângă
acel *angolo* deschis spre o stradă
în pantă *allora* am simţit un aer străin
ce trăgea *tormentoso*

tu te-ai desprins uşor de sub
braţul meu *scivolando lentamente* în poante
brusc cu repeziciune te-a absorbit
un vârtej *addio a poi caro mio*

timp am avut să observ mâna ta
tandru-mi spunea să mă liniştesc
să aştept nu e nimic serios
non è successo proprio nulla

te-am căutat îndelung prin pieţe
prin parcuri prin scuaruri peste tot un *altro*
mă urmărea nu-l vedeam dar îl simt şi acum
mă aşteaptă la ieşirea din

PROBĂ CU TINE LA FERRARA

arhitectura închisă a liniilor
sumbră doar umbra ne urmărea
tu tocmai mă luaseşi
de mână

cu reflectoare razante măturată terasa
în pantă a zilei de vară să ne ascundem
să ne ascundem undeva
ai zis tu

pe trepte albe tineri îmbrăţişaţi teatral
abstractă e mimica lor ei se sărută
clandestin să-i imităm
nu-i prea târziu

alergăm allegri către real
baricadaţi ermetic în legea de fier a clipei
deşi nu se simte nici o mişcare suspectă
ne spionează precis dar nu-i vedem

PROBĂ *A SPASSO*

uneori ne priveam în vitrine
pe *via del corso* ne opream îndelung
să ne oglindim (dar nu despre asta
e vorba)

dintr-o nebăgare de seamă probabil
aluneca lent dincolo de privire
dincolo de privirea mea prea distrată
s-o poată reţine (nimeni n-o
văzuse nicăieri)

eccomi qua eccomi qua îmi şoptea
dunga unei imagini fugare uşor refăcute

febrilă dorința de a o spiona
de a o surprinde

a spasso amândoi pe *via del corso*
madonna santa câte ocazii irosite de-a ne-ntâlni
irosite de mine desigur

PROBĂ DE CARNAVAL

schița unei mișcări abstracte
într-un ocean vara o bară de gimnastică
văruită de cerneala valurilor

tu rezistând încleștat în echer
poziția limită scoțând în evidență
încordarea metalică a mușchilor

dedesubt firimituri de aur
din hrana frugală
a zeului
de carnaval
pierdut printre domestice orătănii

să nu aluneci acum
să nu aluneci
încă o clipă o mână tandru te ia
te-nvinge ușor te-mpinge
în vârtejul de ciocuri
lacome așteptând să

văruită de cerneala valurilor
într-un ocean vara o bară de gimnastică
tu rezistând încordat în echer

PROBĂ SUAVĂ

nu era decât un miros entelehial
o boare aromită dureros de imaginație
pânze albastre fâlfâind invizibil
patrulau clipa cu vigilență

nu se schimbase decât structura spațiului
linia devenise o pantă vertiginoasă
către care o voință oarbă ne atrăgea
orgoliu gratuit orice rezistență

semnul surâde în pomul interzis
strepezită pofta de atâta citit
iarbă afrodisiacă în exces
probabil ea trecuse duios pe aproape

PROBĂ DE SPITAL

se apropie o femeie mai frumoasă ca toate
mă privește tandru mă bate pe umăr îmi surâde
domnule sunteți invitatul meu
urmați-mă vă rog cu încredere

mă mângâie mă priveşte adânc în ochi
mă ia de mână cu multă dragoste
culcă-te îmi spune pe această masă
aşteaptă-mă până ce

uşoară cu paşii nimfei din
L'Après Midi d'un Faune
cu o urmăresc fericit aspir aerul
care se umple de forma ei
adorm

domnule treziţi-vă e gata
îmi şopteşte doctorul radu
totu-a mers şnur sunteţi viu
unde este unde este mă bâlbâi
ah m-a minţit mi-a promis
că

PROBĂ ÎNTR-O SCENĂ DE VÂNĂTOARE

să te afli la o vânătoare vara
să te strecori tiptil în pădure
printre întâmplări pure cu paşi timizi
să ai sfiala din *infanzie* când

să intri în tablou
ca-ntr-o scenă de vânătoare
castelul seniorii gonacii încordarea
eleşteul vacarmul sângele
vezi aici un grup de înalte dame

ascunse în boschetul des
cu armele aburite de frică
cu ochii micşoraţi de mirare
că ele pot să stea acolo pitite
să asculte otrava muzicii comului
alergând după aventuri fictive

în jurul lor cerbi
ogari strigăte luptă
dar ele stau acolo-n desiş
şi se uită la tine cuprinse
de o bucurie suprafirească

PROBĂ CU O CITITOARE

te doresc atât de mult scrie pe ultima pagină
o cititoare anterioară a cărţii
care se semnează roxana
eu mă uit la o trecătoare exotică
apărută incognito în peisaj

ea se face că nu mă vede
dar lentoarea bruscă a mişcărilor
mă avertizează că stă la pândă
o pisică sălbatică
aşteptând prada încordată
şi sigură

în pletele ei flutură vântul
în paşii elastici concentrată atâta viaţă

atâta dorinţă din partea mea
atâta nerăbdare pe care n-o pot
ascunde

se aşază pe bancă stă calmă aşteaptă
nu mă mişc încleştat de o mână străină
se hotărăşte greu să-mi treacă pe-aproape
mă atinge cu răsuflarea
încinsă

ah unde a fugit vântul din părul ei
nu o mai recunosc nu o mai descopăr
deşi ea mă aşteaptă în pagină
te doresc atât de mult

PROBĂ DE DUMINICĂ

îmbrăcaţi în haine de sărbătoare
duminica dimineaţă plecăm cu toţii
după bureţi comestibili (există locuri
ascunse pline de bunătăţuri)

ne luăm de mână tata mama bunicii
bunicile la mijloc la margini noi copiii
totdeauna veseli (despre aceste vânători
nu ştiu de ce nu se scrie)

batem aşa văile luncile boscheţii
până ni se moaie gleznele de căutare
punem masa (ni se dau bucate în hârtie igienică
pe care nu le vedem)

până să terminăm de căutat vin alte lanţuri
de copii părinţi bunici ne-nconjoară strâns
cât vezi cu ochii doar excursionişti noi alergăm
de la un grup la altul gălăgioşi

seara cei mari obosiţi cu hainele şifonate
cu nasturii de la paltoane rupţi ne iau din nou
de mână (dar unde naiba s-au pitulat bureţii ăia
întrebăm noi copiii în joacă)

PROBĂ DE TURNIR

încostumaţi solemn
cu haine de purpură aur diamante
aşa cum se cuvine în aceste ocazii
se întâlniră înainte de încăierare
ce mai faci vere

întrecere dârză
cum se cere în asemenea turniruri
lancea ducelui de essex lovi platoşa princiară
o agăţă o târî prin ţărână
i am sorry cousin

cu pieptul străpuns dintr-o parte în alta
când îl ridicară servii de sub copitele calului
căzu moale fără să mai spună
nici un cuvânt în timp ce
vărul său saluta cu panaşul plecat
o înaltă damă

PROBĂ CU BROSCUȚA DIN POVESTE

ia-mă și pe mine aude o voce subțire
când să intre la loc în poveste
ia-mă și pe mine
că n-o să-ți pară rău

se uită la stânga
se uită la dreapta
(nu se vede nimic)
se uită în sus
se uită în jos
(și vede-o broscuță)

tu ai vorbit broscuțo
da ia-mă și pe mine
cum să te iau
tu ești doar o broscuță
păi da ia-mă în palmă
bagă-mă în buzunar
și du-mă acasă (zis și făcut)
pune-mă pe masa unde mănânci
(și prostul o puse)
pune-mă în patul unde te culci
(și el prostul o puse)

seara când el adormi
țuști broscuța se dădu de trei ori peste cap
se făcu o fată frumoasă
și se așeză la masa de scris

PROBĂ LA O CORRIDA

când intră leul pe fâşia de nisip
abia grăpată de-ngrijitorii arenei
se ard siguranţele de la galerie
din cauza unui surplus de curent

când gheara fiarei râcâie pietrişul
înscriind însemnele-i regale în teroarea clipei
se aude bătaia mecanică
a unei gigantice inimi colective

când primul răget sfâşie aerul lichid
o ceaţă metafizică se lasă grea
pe pleoapele spectatorilor laşi
lipsiţi de memorie

când leşul leului dispare fără glorie
târât de asinii mascaţi
pe locul acela rămâne el citind sobru
în fluieratul strident al mulţimii

PROBĂ DE WEEKEND

doi fazani coloraţi mai altfel
au ieşit la marginea *forestei*
trăgând fiecare din trabucul american
se uită amuzaţi la automobilişti

nu ţi se pare că trec prea multe
automobile de la o vreme zice unul
a crescut nivelul de trai
s-au motorizat repede domnule

păi de, se vede de la o poştă
saltul prea brusc stau proptiţi în volan
cum ar ara cu plugul de lemn
mai mare distracţia să-i priveşti

sunt de tot hazul ieri duminică să vezi
a venit un tip cu familia la iarbă verde
copii alergau după buburuze cum sunt copiii
el s-a întins în tufişul de colo să sforăie

consoarta lui a chemat pruncii
a scos nişte pâine o ceapă ceva brânză ouă
păi bine fă tu nu ştii că în weekend nu se iau chestii d'astea
ţărăneşti râd dracu şi fazanii de noi

PROBĂ CU CASCADORI

întâi farurile orbitoare scrâşnetul
o frână bruscă la un deget de atenţie
te voi urmări cu maşina aleargă
încearcă să scapi

desigur e doar o joacă violentă
un mod de a-i imita pe cascadori la început
era aproape plăcut reuşeam să sar
la timp într-o parte

vaierul aerului strivit sub roți
înghețată sudoarea sub guler picioarele
nu mai execută comenzile
ochii mă înțeapă

un milion de miorlăituri
când derapează cauciucurile miaună tandru
pisici în călduri noaptea pe asfalt
alunec într-un leșin leneș

ce faceți aici nimic
probă de film un om zace sau mi se pare
n-are nimic se preface simulează
moartea ca orice actor

PROBĂ CU LEI

iată-ne în palatul celui mai mare rege
să ascultăm cu atenție
când e liniște
se aud muzici de ceremonii

acum trecem pe aleea leilor
să defilăm în pas solemn
își clămpăneau fălcile cu furie
să înspăimânte timpul

ei au ținut echilibrul imperiului
pe frică se scrie istoria
prin gurile lor căscate
azi șuieră vântul

dar nimic nu a rămas
(mă umflu-n pene de acest panseu banal
pe când o duduie de rasă imprecisă
trecând alături de mine
îşi ronţăie unghia de la degetul mic)

PROBĂ CU NIMENI

cioc-cioc-cioc cine-i eu zise
(intră o femeie numai voaluri mătăsuri
mă-nvălui un parfum de la pachet)

pe cine căutaţi aţi greşit
ba s-avem pardon eu vin de departe
mai bine fă-mi o cafea

vă rog o să am scandal cu soţia
nu suportă să primesc vizite-n lipsă
fă ce ţi-am spus nepoliticosule

(pun ibricul pe aragaz) o vreţi
mai dulce să fie tare (zise ea aprinzându-şi
o ţigară kent) fumezi nu mulţumesc

ce-ţi mai face bătătura de la
degetul mic (mă fac că n-aud de unde dracu' ştie)
ia spune te mai balonezi des

(torn zaţul în ceşti) n-am cafea
turcească în casă nu te fandosi te faci că plouă
nu-mi răspunzi la complimente

scuzați eram atent să nu dea-n foc
ești fudul de ureche ai grijă când mai vin
pe aici să fii pregătit

(îi țin blana un freamăt viu simt
între degete mă furnică un fior din creștet în tălpi
mă uit în stradă nimeni)

PROBĂ CU TEXTUL

asta e cărarea-n pădure
de vrei să intri mergi înainte
cât este dreaptă
apoi cotești la stânga
la dreapta dai de buturuga
tăiată pe care stă leul
iei leul în brațe
îl dai jos
îl pui la loc
să nu te muște
din nou
o iei drept
la stânga la dreapta
tot la dreapta la stânga
dai de copacul unde stă tigrul
la pândă te urci-n copac
iei tigrul în brațe
îl dai jos
îl urci la loc
să nu te muște

pleci iar
la stânga la dreapta
la stânga la stânga
la dreapta la dreapta
dai de

PROBĂ DESPRE ACEA IMPRESIE

acei clopoţei de argint cu bucle
desenate pe maculatoare de hârtie
ieftină de ambalat

nu era deloc programată
dorinţa bruscă de a redeveni liceeni
un banchet platonic pe marginea anilor
strecuraţi laş printre gesturi cotidiene

doar o clipă singur-acea impresie
m-a vizitat când stam de vorbă cu ea
n-am simţit decât o furnicătură
străbătându-mă din creştet până-n tălpi
îndoiala mi s-a cuibărit în oase şi nu bucuria
de a o revedea e prezentă ş-acum creşte
are dimensiunile spaimei onirice

PROBĂ DE ADOLESCENŢĂ

încordat ca un arc de orgoliu
pe aici am trecut în adolescenţă
iată casa surorilor spulber
ne fascina un cuib al misterelor

să intrăm să vedem ce-a rămas
din aerul acela timid încăperi parfumate
închise ermetic de fric-alarmantă
a unor mari revelații

sunt lucruri fixate-n decor fără
să existe în realitate când zâmbeau
ferestrele casei cu ochii de sfinx
ai lui Geta toată curtea ameța

strada era mai puțin aplecată
zidul liceului cu mult mai înalt
priviri de puștance se-ntrec ș-acum
să te-mbie la joacă naivă

Cuius patricianul roman rafinat
declinare impetus declinatia nomina
ea oferindu-mi dicționarul latin al lui Nădejde
o pavăză tandră a minții

PROBĂ CA EVADARE

ah soarele pricăjit
intoxicat cu somnifere atomice
hai să alergăm în aer liber
hai să

se poate evada ușor în *infanzie*
atâta iarbă crescută peste beton
atâta rouă și ouă
de pitpalac

(pitpalac-pitpalac
e rândul meu să mă fac)

iată cărarea de asfalt ce duce-n pădure
iată florile de plastic
viorele ghiocei
şi tămâiţă

să ne aşezăm *sdraiati* pe marginea lacului
într-o politicoasă conversaţie cehoviană
câtă limpezime a discursului
răsfrânt leneş
în oglinda apei

PROBĂ DE REAL

să pipăi acele lucruri cu mâna
ele să se ascundă
să te refuze tacit
un străin un sosia

(se-mbracă în gesturi de copii
se joacă se hârjonesc se aleargă
pe străzile înguste prin curte
prin casă dispar în coridoarele secrete
ale realului)

deodată eu simt un sloi sub haină
(când e jocul în toi) mă ia ameţeala
mi se înmoaie picioarele mă scufund
în ceva moale ca vata mă uit
în jur nu e nimeni să

vai să nu te ia nimeni în seamă
să nu te vadă (să se prefacă toţi)
nimeni să nu te certe că ai făcut
şi ai dres (e mai greu decât dacă
ai muri)

PROBĂ CU IELE

era vară afară aer tare
n-a simţit când a fost ridicat
doar o creangă cu ghimpi
i-a scris fruntea cu noapte

când treceam podul de lemn
(istorisi dimineaţa) braţe abstracte
mă-nşfăcară strâns purtat pe sus
de un curent absorbant

încercări multe (fie actant
fie actor) traversarea bruscă a unui
câmp semantic nu reţinu decât
zborul beat de balans

au zale pe piept clopoţei
la picioare umblă într-o *carrozza*
trasă de cai de foc prin văzduh
ca pe bulevard (mai spuse)

a privi către iele e interzis
ca nişte copile vorbesc domnule

se joacă de-a prinselea prin crângu'
de stele atât

PROBA CU EA

îi flutură pletele în aerul proaspăt
vântul îi înfoaie rochia o desmiardă pulpele
pline se desenează în transparența clipei
o tensiune-n exces invadează peisajul

nu se uită în nici o parte
trece-nainte netulburată o lumină auroral
o-nfășoară ah fericit aș dori să fiu
iarba strivită sub pașii ei

merge străină de orice privire
arcuri de triumf se ridică-n memorie
sub care îndrăgostiți aleargă
dâre de foc în creierul meu

să trăiești numai spre a vedea
cum înaintează nepăsătoare suverană
necruțătoare vântul îi înfoaie rochia
iarba îi mângâie talpa pavajul se-nmoaie

calcă indiferentă și rece ca și când
n-ar avea habar de acea energie gigantică
pulsând brusc în sângele meu
magnetizat de trecerea ei

PROBĂ DE ATELIER

un poet anonim scrie poeme
cu gramatica lui panini pe bancul de lucru
înşurubează tenace verbe propoziţii
prepoziţii locuţiuni

se scoală dimineaţa se aşază în cap
cu două mere în mâini din care muşcă pe rând
în loc de spălatul de dinţi
spălatul de creier

să ne emancipăm coane clătirea memoriei
e mai importantă decât spălarea rufelor
în familie un pic de exerciţiu
retoric fortifică muşchii

orice bibliografie în plus
ajută la proba de gimnastică liberă
unii iau lecţii cu nadia comăneci
d-aia s-au clasat în faţă

locul contează nu opera îmi zicea
deunăzi un director de editură chiar dacă
ai realizat o operă serioasă uită-te
bine dacă mai e loc

PROBĂ DACĂ S-AR ARA PARISUL

se aruncă în tren vijelios
zvârlite pe fereastră valize pachete saci
bucarest n'est-ce pas nu-l luă

nimeni în seamă se dezbrăcă de haină
îşi dădu cu spray rexona la subsuori
îşi instală valizele deasupra
sub picioarele celorlalţi pachetele
îşi alese locul de la fereastră
scoase o portocală o decoji mă îmbie
mă bătu pe umeri

aţi văzut parisul mă întreabă
nu ce păcat eu vin în fiecare an în vizită
se uită la mine cu scârbă cu precauţie
cu plictisita mină a unui om superior
ce profesie aveţi agricultor îi răspund
a da să-ţi spun mă tutui brusc domne
dacă s-ar ara parisul s-ar obţine
o recoltă mănoasă ştii continuă să mă
tutuiască de aici înainte cu atâta rahat
de câine (toţi îl privesc stupefiaţi)
n-ai pe unde să calci uite aşa făcu un semn
cu mâna din centimetru în centimetru
te împiedici aluneci să-ţi frângi
gâtul nu alta
să fie atâţia câini fac eu pe miratul
unde-i ţin ce zici milioane exclamă
cu gura plină câini de rasă mari cât viţelul
câini scoţieni în fustă cântând din cimpoi
câini lup cu botniţă-n bot
boxeri cu rât de maimuţă
câini ciobăneşti cu ochii gălbui
teckeli cu capul enorm
basseţi-mbrobodiţi în urechi
javre micuţe cu păr coafat

câini mopşi jigodii flocoase
puţind a parfum englezesc
plimbaţi de zgardă-n tot locul
în tuileries în louvre la moulin rouge

mă rog altceva nu v-a atras
păi ce eram prost să casc gura
(mă privi întrigat) mi-e somn (îşi trase
trenciul peste faţă brusc
începu să sforăie)

PROBĂ ÎN NATURĂ

în pădure în zori colcăie
aerul de atâtea forme semnificante
şoimane babe-cloanţe şerpi boa
încârligaţi pe furnici

mă trezesc sufocat brusc
să intru puţin în natură îmi zic
să mă descarc de curenţii-n exces
ai nopţii ai somnului

nu apuc să fac doi paşi
nici să trag o gură de ozon în plămânii
plini de gudron că mi se zguduie
cămaşa de frică

curse ascunse la orice pas
personaje fictive la pândă fiecare

pe un culoar bine marcat nu rămâne
spaţiu de-ntrecere paşnică

daţi-vă la o parte strig
daţi-vă la o parte că vă omor dar vocea
nu se aude nu reuşeşte să treacă
de pragul coardelor vocale

aoleu mă prind belvele răcnesc
ascunde-mă undeva că vin după mine în haită
nu e decât aerul proaspăt am deschis
fereastra îmi spune ea

PROBĂ DE *BLOW-UP*

un sunet căzut în auz
o deraiere de aştri
falie ştearsă din amintire
casa fără ferestre în afară
unde fug stafii ude
noaptea pe scări

doar o lumină abstractă
nu doar : nu zbârnâie
pe coridoare ochii
laseri aprinşi penetrând
zidul de iederă

o pată particulară
a particulelor lăsate de sânge

holografie de homeomeri
în ghirlande păianjenii
țes pulberea fină
de plumb

PROBĂ DE PROBĂ

urc cu mare dificultate platoul alpin
avansând printre vegetația sălbatică
la orice pas mă-mpiedic de ceva

sunt atâtea plante agățătoare
cu vreji răsuciți artistic
cozi de șopârle de gușteri
frenetic speriindu-mă

am ajuns aici se aud
cum se bat munții în capete
nu sunt decât șerpii spui tu
încolăciți în ghirlande

trec puntea alunecoasă
navigând spre valea schiorilor
iată capul meduzei
luminând deasupra zăpezile

să ne retragem din calea ei
e periculos
semne pure aleargă-n zare
într-o cursă a suferinței

PROBĂ FĂRĂ CUVINTE

toată ziua cu maşina de scris
ţăcăni de mă doare capul (are
dreptate săraca aşa că hai
să compun un poem cu altă
materie primă)

dau o raită prin casă în căutare
(câte deşeuri s-au strâns de la ultimul
incendiu) am văzut la louvre un obiect
de artă, ba nu, era la beaubourg, confecţionat
de un gălăţean (o grămadă informă de
tot felul de lucruri nefolositoare
deştept băiat mi-am zis a scăpat de
gura neveste-sii a aruncat ce nu-i
trebuia) oricum să fii coleg de sală
cu Salvador Dali e ceva

cotrobăi ce cotrobăi lovesc vaza
cu flori un *casino* nu alta abia le
primise proaspete de la elevii
de la seral (sar repede să salvez ce
mai e de salvat când instantaneu
îmi vine ideea)
iau coala imaculată o pun alături
pe *pavimentum* dau cioburile la o parte
cu grijă o dezordine de culori
de corole de minuni iată un poem floral
(ar spune prietenul meu Antonio Porta)
există ruptura de pistile
ruptura de cotiledoane

de petale sepale etc dar unde
e ruptura sintaxei
nu văd ruptura de oase a poemului
a fost înghipsat acum se află în
convalescenţă să deschidem larg
fereastra să intre miros de
cal praf benzină ciripit
de vrăbii fluierături
lătrat de câini
stop

PROBĂ DE CLAUSTROFOBIE

în întuneric la pândă cu ochii
deschişi până te dor se poate vorbi
de obiecte *in absentia* încercaţi şi
dumneavoastră nu vă costă nimic

unu doi trei şi
febrila goană a semnului către sine
zic masă pe loc spaţiul se umple
de mese zic scaun pe loc textul
se umple de ionesco
zic elefant şi pe loc duşumeaua
duduie sub pasul pachidermelor
cuvântul se surpă-n cameră-n tropot
presând corpurile
şi re(a)ducându-le-n plan

desigur realul rămânc
doar o închipuire a mea
sau a celuilalt aflat
in absentia

PROBĂ LA LOUVRE

în capul scărilor trufaşă veghează
cu trupu-ncordat gata de zbor
ţeasta-i de meduză rătăceşte
printre pietrele acropolei

doar trunchiu-a zburat
să poarte zvon despre
niciodată să nu se uite
crima îngrozitoare

aici la louvre nu i se
mai întâmplă nimic
nici o victorie
nici o înfrângere

PROBĂ LA NOTRE-DAME

la notre-dame duminical după mesa de seară
sandwich de corpuri vii tescuite în piatră
beaubourg şi montmartre se mută-n catedrală
cloşari-n asalt, mulţime idolatră

sunt profanări admise, în arcuri orga suie
salt devorat lucid în tumult gotic
cu clătinări de gând, haotic
căderi-n sine, moaşte ori statui

PROBĂ CU *CLOCHARDS*

o butelcă de vin între-
deschisă de ieri pe acecaşi bancă
murdară a metroului
tăcere

un aer muzical dă năvală
în igrasia galeriilor când răbufnesc
porţile sorbonei la orele
de vârf

printre atâtea vorbe de duh
oraşul aruncă spre ei cohorte de
şobolani intraţi periodic
în grevă

tour-eiffel louvre
nôtre-dame moulin rouge galaxii
de semne electrice
înjurăturile lor sunt
sarea luteţiei

PROBĂ LA STADION

întâi jocul de bandiere şepcuţe zorzoane colorate
avansarea masivă spre marele stadion
cu zgomote triluri muzici fistichii
nu se mai circulă decât spre

rumoarea se strecoară prin ziduri prin case
unduieşte pe străzi foşnind în platanii din
parco valentino se simte în încordarea din gesturile
poliţiştilor cu mâna crispată pe

înăuntru vuietul se amplifică peste mareea
de capete flutură flamuri febrile se fluieră
se lansează rachete se strigă se aplaudă
deodată tobele încetează să

batiste atâtea batiste multicolore ridicate
acei *ragazzi* (rivera pulci zoff) defilează ţanţoşi
prin faţa tribunelor pe feţele lor se vede o
teamă de moarte dar

bastardo cosa fai răgete zguduie aerul
înăcrit de transpiraţie lângă mine o femeie
se zbate tremură urlă se potoleşte brusc
cade în agonie

PROBĂ CU O BLANĂ DE NURCĂ

într-o vitrină elegantă o blană
de nurcă pe umerii unei femei tinere
pe umerii ei goi

blana
ce te holbezi aşa prostule

trece pe stradă o femeie
cu paşi uşori de felină se leagănă
în urmărirea feroce a
prăzii
atenţie pericol de

tu şovăielnic ai vrea n-ai vrea
pe marginea trotuarului te-ngheaţă
febril fosforul din privirea
devenită sălbatică a
fiarei

într-o vitrină elegantă o blană
cu paşi uşori de felină se leagănă
tu şovăielnic ai vrea n-ai vrea

PROBĂ INDIVIDUALĂ

te apropii de margine cu mâna ai atins
firul de sprijin o ameţeală te copleşeşte
tentativa de a proba gestul nereuşit
încercare reluată tu vrei să ieşi
din capcană mii de ochi te privesc din
întuneric cu ură lasă te-nghesuie să
rămâi acolo să fii o victimă mică
într-o probă abstractă pe care nu
trebuie s-o câştige nimeni ceri

un ajutor mutual din partea celorlalţi
dar nimeni nu vrea ca golul căscat
să fie umplut cu capete de zei
cine să accepte onest ca vidul
ereditar să fie transformat
în *alter-ego* o sforţare gigantică
iată te-ai ridicat cu o mână deasupra
încordare hâc cealaltă mână corpul pe
jumătate extras din gaură te-ai căţărat
cu un picior gata celălalt vine
la timp un prieten erai
aproape deasupra te ia de mână o să
m-ajute îţi zici însă el te-mpinge ferm
înapoi te aruncă
în mioriţa

PROBĂ DE VÂNĂTOARE

beţia alergării cornul de vânătoare
înaltele dame înfiorate de goană discuţia
mondenă torsul pisicii mişcatul cozii simularea
cruzimii muşcând degetul mare

cavalerii întrecându-se care de care
rostogolirea aceea zadarnică peste stratul
de flori abia răsărite de sub zăpadă oh o imagine
prinsă perfect în acea natură moartă

era o cursă între cei care vor putea să
trecând printre fiare sălbatice ţinute în

cursa după acel iepure ogari cavaleri
cai gemea pădurea de atâta zgomot

iepure de hârtie mototolit în pumn de hăitaşul
principal ascuns în buzunarul de la spate

PROBĂ DE PROBĂ

parcă scrie mai bine mincu ăsta
de când cineva îi ţine mâna
şi-l învaţă să construiască
figurile ambiguităţii

e un tip tenace ambiţios
cam prea orgolios ca să răzbească
în prima linie pe deasupra
n-are nici un prieten

ţine bine în polemică
s-a ridicat mereu mai sus
în înfruntări cu adversari de temut
e tare domnule

să-i dăm notă de trecere
dar nu mai mult de atât căci prea
are succes în italia şi nu ştim
cine dracu-l susţine

PROBĂ DE COPILĂREALĂ

per bacco să nu adormi
să nu fugi să nu te sperii
să nu pleci
să nu mă păcălești

eu mă duc să-mi tai părul
zise ea trăgând
de firul fraged al vorbirii
întins între noi
gata să se rupă

nu se întâmplă nimic
nu se întâmplă nimic dacă dorm
o să vorbim în somn
o să ne certăm
o să cercetăm
o să ne batem
o să batem la mașină
o să citim cărți
o să scriem hărți
o să râdem
o să surâdem
o să facem dragoste

de ce nu vrei să mă aștepți până
de ce nu vrei să fii copil
de ce nu vrei să
te aștept cum să nu te aștept
nu vezi că te aștept
vorbi în somn
cine știe cine

PROBĂ RETORICĂ

din cioburi risipite se reconstituie
un lucru fragil calci din întâmplare
într-o conversaţie despre
călcâiul lui ahile

răni sângerânde îţi umplu discursul
nu mai ai cum să-l rosteşti în for
nici măcar ca pe un exerciţiu
de retorică gratuită

în fiecare zi sparg cioburi zadarnic
între pereţii închişi ermetic
le mărunţesc bine o pulbere
fină vândută apoi în
recipiente colorate

şi ce ronţăit plăcut se aude
când o întind pe pâine
la micul dejun

PROBA CA FORMĂ DE EXPRESIE

corpul destins albul străveziu
în contact violent cu monoculoarea
acelei ţesături asprimea aerului

raza privirii laser abstract
decojirea fructelor din vaza pictată
(nu te uita către mine)

talpa piciorului puțin deformată
îndoire provocată de unghiul de perspectivă
îndoiala surprinsă fără să vreau

tremurul luminii în cameră
nuanța stacojie a sângelui pulsând
frenetic vinețeala cărnii

vibrația materială absența obiectului
(ah nu mă abandonați eu sunt vie sunt *olympia*)
floarea e roșie în părul tău

tăierea brațului de brățară
șiretul înnodat șiret în jurul gâtului
și muchia desenului secționând nudul în două

PROBĂ DE BLAZON

e de familie bună locuiește
în casa colonadelor a luat parte
prin rude la evenimente

nu bea nu fumează merge în
corozza pe *via del corso*
are vilă la *fiesole*

șapte state îl urmăresc
vorbește tot atâtea limbi
i-a apărut poza-n *le monde*

spița lui a dat atâtea femei
celebre la paris sau dacă nu
avea viză la istanbul

un tip destul de elegant jurnalele
de modă îi dau fotografia pe
prima pagină ce scandal

e uns cu toate alifiile
când cade mai sus se ridică
așa că lăsați-l în pace

PROBĂ CU OLD SHATTERHAND

prin preria sură târâș se strecoară
o dâră o umbră o spaimă
aleargă o clipă ascultă așteaptă
apașii-ncet o-mpresoară

să fim precauți să-l vânăm cu dichis
o voce se sfarmă-n tăcere
sunt greieri ce rontăe frica din ierburi
sau frica din sfere

pe-aceste coline alunecă lin
un aer lustruit de lumină
din sihla-aventurii cresc repezi păduri
de plumb sau de brină

palid în noapte se-avântă nebun
cavalerul cu fața scrumită
săgeata c-otravă zvâcnește acum
de vreți să-l aveți omorâți-l

pe old shatterhand cu toți îl pândesc
cu ochii sticlind ca de fiară
dar el s-a retras cu trufie în text
pe drumul de seară

AM VISAT CĂ VISEZ CĂ SUNT ÎNGER

*

eu scriu greu scurmând adânc cu ciobul în carnea proprie dar sunt un iov negat căci tăietura nu e îndeajuns de dureroasă e doar la limita de sus a pielii nu am încă destul curaj să tai în carnea vie până la os până-n măduva sângerie a osului meu alb sunt doar un ticălos de scrib nevolnic înfricoşat de moarte de faţa mea cea mai ascunsă pe care nici nu vreau s-o cercetez ca s-o cunosc nu fac decât să mă exorcizez într-o descriere ce mă falsifică livrându-mă neîntreg mărturisirii se coace mârşăvia în gându-mi negândit pândit de carne e un păcat mai mare decât crima să nu pot vorbi în libertate despre mine

*

sunt din ce în ce mai rar vizitat de zbor azi-noapte am avut un nou impuls când pentru a nu cădea într-o frană mi-am luat oarecare elan am bătut înainte de a sări înălţându-mă brusc cum făceam deseori pe nisip la triplusalt pe malul oltului adolescent la slatina am agitat viguros braţele ca nişte aripi m-am înşurubat în aer ridicând-mă lent deasupra caselor deasupra liceului radu greceanu

– în curtea căruia ai mei colegi se mişcau minusculi – deasupra grădiştei înconjurat strâns de stoluri de rândunici sfârtecând aerul albastru cu ţiuitul strident al muzicii lor mi se părea că levitez foarte uşor fără să simt masa corpului trăgându-mă în jos am visat că visez că sunt înger

*

ai în tine ceva restrictiv o credinţă sălbatică o puritate de neatins m-am cutremurat student când te-am descoperit atât de puternică în fragilitatea concretă m-a urmărit/ mă urmăreşte frica teribilă să nu te pierd/ să nu te pierzi în arhipelagul vieţii nu pentru că te iubeam ci pentru că *doar* eu singur te cunosc a fost un pariu greu să te iau să te apăr de tine/ de mine/ de ceilalţi faptul că îmi dădeam seama de laşitatea mea mă obliga să mă autoresponsabilizez când cunoşti un lucru grav nu ai voie să (te) minţi nu ţi se dă nici o şansă de disimulare optezi

*

în iarba pitică arsă de istorie protuberanţe morboase ale unei barbarii originare conservată în striurile multicolore ale cochiliei spongioase instituind forme remote ce urcă periodic în calcarul oaselor mele pe ţărm la tot pasul te-mpiedici de trupul lui absirt îmbucătăţit în peisaj cu mână fermă de femeie încinsă de dragoste medeea i-a tăiat capul corpul i l-a sfârtecat tranşându-l cu răbdare de măcelar la tomis sunt la mine acasă aştept doar ca ea să se apropie cu securea gata pregătită să mă ajute să scap de ceea ce mi-a mai rămas de

*

tot mai des în vis mă preumblu prin locuri cunoscute mă întâlnesc cu persoane familiare cu care am împărțit egal efortul cotidian de a muri dar ele nu mă mai recunosc sau nu mă văd ori pur și simplu nu-mi răspund ca și cum ar trăi în alte spații cu alte legi fizice acest lucru mă uimește la început chiar mă amuză puțin fiindcă am impresia că se joacă provocându-mă apoi îngrozit intuiesc că ne despart milenii întregi că eu am călătorit cu viteză mai mare sau mai mică aflându-mă în alt punct din tunelul invizibil mă îndurerează crâncen constatarea dură că plânsul meu nu impresionează pe nimeni gândul din vis mă edifică asupra faptului că sentimentul plânsului nu mai există

*

este aceasta singurătatea o opțiune tragică o apropiere voluntară de moarte o căutare a acesteia – chiar acum a intrat în cameră sunt atent la mișcările ei o simt agresivă ceea ce mă blochează mă-ncurcă mă scoate din priză nu mai văd literele încep să le-ncalec în sfârșit mă lasă – pe care tu ți-o asumi precum ți-ai asuma condiția ontologică printr-o ereditate nobilă nu ți se permite să intervii asupra acestei alienări decât precipitând premeditat matematica lucrurilor ai dori să devii sociabil din inocență deschizi o paranteză periculoasă comiți acte ce se cenzurează în public dezlănțui catastrofe

*

am încercat repetat să descriu locul nereușind să mă exprim eram străin ca un extraterestru când stam de vorbă cu ghiocano

eugenia în faţa casei acesteia pe strada cuza-vodă ne întorceam voioşi de la liceu un băiat/ o fată comunicându-şi atâtea evenimente atâtea mistere ale adolescenţei ce nu se numesc direct ci doar se vizionează platonic nici nu auzeam ce spunea răzimat de arhetip bucurie anonimă a propriei existenţe în această iarnă când ninge abstract peste oameni peste copaci peste case te bucurai inexplicabil deşi nu erai convins că existi aveam o absolută nevoie să stau acolo lângă colega mea şatenă destul de ştearsă cu două codiţe împletite ieşindu-i sprinţar de sub basc eu nici nu o vedeam dar nu voiam s-o părăsesc de teamă că mi se va lua acea senzaţie ciudată dăruită mie numai în *acel loc* conştientizai fericita întâmplare că eşti nemuritor ai fi zburat planând pe deasupra oraşului un înger copil înfricoşat să nu ratez clipa s-o trăiesc pe deplin prin toţi porii nu mai erai acel elev atât de timid ce se sperie de cuvintele-gesturi depăşeai ideea de timp de spaţiu de cauzalitate mă dematerializam în acea clipă de nemurire intensificându-mi dureros toate simţurile agonie a creşterii vieţii n-am aflat dacă ea eugenia a traversat acelaşi simptom dar când ne-am reîntâlnit după treizeci de ani era la fel de tânără a conservat acea ipostază ingenuă de liceancă sfioasă care discută pe prag cu un coleg imberb a cărui candoare îl împinge frenetic să se disipeze în golul de aer

*

eu sunt absentă din textul tău în ultimul roman nu am găsit nici o urmă *eu unde eram* sau unde sunt când tu faci asta sau aia cu nu ştiu care parteneră narativă sau actantă cum o numeşti trebuie să constat că are dreptate atunci când scriu mă izolez în camera din fund îmi iau infinite măsuri de precauţie să nu fiu întrerupt de nimeni dar mai ales de ea – aşa se explică de ce o ocultez din text –

mă arunc în scris furios mă ascund în ţesătura scriiturii alunec pe dâra scrijelită ce nu se închide prin punct sau prin virgulă neîntreruptă continuă perpetuă precum dorinţa de a fi ubicuu de a umple realul cu semnele mele de neşters să scriu fără oprire *să mă scriu doar* să nu rămână decât pânza de păianjen a acestui *intermezzo* ce nu se mai termină pornisem de la imprecaţia ei justificată de ce nu se vede în peisaj de ce absentează din pagină

*

a sesiza topografia realului în fibra unui creier deschis prin vivisecţionare a-i descrie încrengăturile protuberante ale lobilor desenate cu bisturiul fără să curgă o picătură de sânge nu se confundă tăierea de nervi pe viu cu operaţia neutră a eseizării în infraroşu se accede arzând de tot nu descriind roşeala albastră a flăcărilor din soba prea încinsă iarna când pisica burgheză priveşte pe fereastră mişcând din coadă filosofic la vederea zăpezii albe pătate de căcăreaza şoarecilor curtenitori refuz net acest discurs mimetic nu slăbit

*

anştain unde eşti întreabă ea uitându-se sub iarba uscată după investigaţii multiple îl vedeam se urcase deasupra învelindu-se cu propria-i culoare ca un pui într-un cuib *un pulcino in un nido* baricadat în carapacea geometrică e o pasăre măiastră retrasă în forma de ou printr-un act *á rebours* ca-n brâncuşi am strigat să nu-l mişte de-acolo broască mică în somn fericit de extraterestru dar

dacă are nevoie de apă spuse răsturnându-l în farfurioară cu violență gest gratuit de orgoliu feminin răbufnire extremă a unei îndelungi refulări orice creatură se manifestă autonom o oblig să-l lase să doarmă îl simt jubilând aproape uman în actu-i rebel

*

cât a trăit nu am putut să iubesc complet o altă femeie există o legătură ombilicală atât de abstractă atât de pură intangibilă profanării sentimentului de iubire mă aştepta cu intensitate acasă mă-mbrăţişa cu-nfrigurare privindu-mă-n ochi atunci reuşea să mă citească în cutele cele mai perfide ale eului i se ilumina chipul întreg iradiind o undă erotică vie când examenul matern era pozitiv imediat mă-ncărcam din nou cu vitalitate – mă linişteam dezcordându-mi nervii mă sufocam de bucurie de bunătate

*

atât de intensă privirea acelei tinere femei am observat-o pentru că se întorsese brusc cu genunchii către mine în acea *sala degli incontri* din torino unde paolo îmi ceruse să moderez colocviul de semiotică mă uitam placid de sus de la prezidiu la figurile celor veniţi să-nţeleagă ce se mai întâmplă cu *semnele* acum la sfârşit de mileniu apocaliptic când am văzut genunchii ei colţuroşi îndreptându-se lent cu deciziune în direcţia mea întâi am crezut că mi s-a părut apoi am fost sigur ea mă ţintea dramatic cu tot corpul genunchii lipiţi mă invitau – adică ea îşi răsucise poziţia cu nouăzeci de grade – aproape cedându-mi am vrut să-i răspund

folosindu-mă de toată abilitatea mea de semiotician devenit chiar în acea zi membru de onoare al AISS la propunerea mariei corti avea ochii negri păr bogat tot negru lăsat pe umeri din profil – oare de ce mi s-a oferit *din profil* – la un moment dat prefăcându-se a căuta pe cineva – gâtul ei perfect cerea să fie tăiat m-am pregătit s-o refuz dar între timp – profitând de luarea mea de cuvânt – plecase nu mai reţin decât genunchii ei colţuroşi provocându-mă

*

nu pot trăi fără să mă refer la ea – uneori mă rătăcesc în hăţişul aventurii împins de pulsiuni freudiene nelecuite de vreo determinare raţională *descendo Erebo* retoric automotivându-mă prin autonomia erotică e doar o slabă tentativă de a evada din corsetul ce mă ţine strâns îmi domină orice acţiune alerg ca un mânz prin *ars amandi* oricât mă trivializez nu reuşesc să devin bărbat întreg cu altcineva – nici nu trebuie să facă sau să spună ceva e de-ajuns s-o simt prezentă undeva într-un fundal metafizic că totul se autoreglează nu se schimbă mersul împreună pe calea aceasta subscrisă sub soarele demential căzând lichid peste tot anulându-ne

*

adolescent gracil te-am surprins – mă plimbam nonşalant prin plantaţia de lângă gară – cum săreai din copac în copac cu agilitate tarzanică te-am invidiat fără să mă observi am înţeles că te jucai de-a maimuţa ţi se citea pe chip atâta satisfacţie când reuşeai să treci de pe o creangă pe alta cu dexteritate sportivă am încercat să te imit

m-am antrenat să mă desprind de punctul de sprijin încordare/ descordare a creierului a rămâne suspendat cât mai mult în aer în acel act de voință supremă a zborului un alt mod de a fi nematerial al corpului niciodată n-am fost atât de răpit de vreun joc acest mers în copaci învățat de la tine cu sârg dar asta s-a petrecut la început când tu erai încă tânăr atât de fragil mergeai atât de drept

*

am mai povestit de două ori sperietura ce-am tras atunci pe câmp asediați de frica de alb în iarna ovidiană când am auzit lupii transparenți urlând fioros cu boturile de fiară șiroind de sânge lăsând dâre roșii în zăpada imaculată cu balele lor metafizice construind viziunea terifiantă am fost extrem de marcat de acel *nu te iubesc* o limită de netrecut ce nu mai trebuie explicitată o axiomă lapidară precum acelea învățate-n liceu la fizică sau matematică se-nscriu enigmatic *câteva semne* mute către a căror abstracție nu răzbește nimeni în-am surpat interior scăzând vertiginos atât de insignifiant prezent lângă gândul tău bolnav de infinit acea forță gigantică pe care o emanai îți venea din rostirea sinceră *nu te iubesc mi-e milă de tine dar nu pot face nimic de nu ți-aș mărturisi acest lucru aș putea muri* în acea clipă nu se isca nici o fisură să mă strecor pe furiș către al tău sentiment nu exista nici o șansă de a te smulge din acel adevăr tragic obiectivat prin inevitabilitatea mărturisirii n-am îndrăznit să deschid gura să spun un singur cuvânt oricum tu nu m-ai fi auzit n-am putut să ridic ochii – îi pironisem în pata aceea violacee hipnotizat de contrastul culorii – să te privesc oricum tu nu vedeai pe nimeni nici nu aveai cum să vezi pentru că tu priveai înăuntru contemplai restrictivă ce se petrece în tine în acel *tine* hermetic interzis mie mă observam pe un ecran aburit

absorbit de vid atras către punctul zero al unei geneze inverse nu reuşeam să mă nasc fără placenta umedă a pântecului matern sufeream crâncen că nu mai am mamă mă aflam în stare de nenăscut într-un gol cumplit al alienării mă rostogoleam îndărăt către forma protoplasmatică a unei amoebe în schimb receptam simultan această putere a ta de a institui oracular lipsa mea de semnificanţă manifestarea inutilă a existenţei absenţa din cadru

*

mi se spune că am făcut numai lucruri rele pe unde am fost în această trecere scurtă sunt judecat aspru de cei pe care i-am ajutat să se nască din propria larvă abjectă nu am cedat un milimicron din programul moral le-am biciuit starea bicisnică împiciorogându-i către afirmarea unui identităţi minime asist senin la şirul nesfârşit de procese de intenţie fără să vreau să mă apăr îmi priește probabil acest tratament visceral antimincu

*

din copilărie îmi propun să mă visez înger nu există decât un element caracteristic e vorba probabil de verbul a zbura conjugându-l la infinit am avut perioade întregi de *îngerită* nu era noapte fără să mă ridic în zbor fericit cuprins de o stare euforică mă eterizam pe loc mă sorbea brusc o senzaţie reală de înălţare vecină cu expierea mă asalta dorinţa intensă a pierderii în nimicul precosmic asociez totdeauna această lejereţe a fiinţei mele visătoare cu ideea de înger

*

ai trecut fără să vrei să mă vezi mă apostrofează nici nu te-am nu se poate ba da atunci eu nu văd pe nimeni nu aud nimic sunt total abandonat mie însumi e o dură deraiere de simţuri o dereglare rimbaldiană a fiinţei nu mai percepi realul decât ca decor îi eşti prizonier ai vrea să te sustragi solicitărilor ce-ţi vin din afară te concentrezi să decodezi alte semnale ascunse-n sinapsele unei memorii amnezice eşti cu totul placat către interior stai la pândă să nu-ţi scape cunoaşterea de tine însuţi ce se poate ivi în pur hazard trebuie să fii pregătit să captezi esenţialul să nu te laşi indus de o reacţie biologică aleatorie te storci precum o lămâie reciteşti vorbele pythiei cotrobăieşti prin cele mai obscure cotloane

*

calc pe plaja încinsă cu piciorul gol fără sanda sunt curios să simt arsura durerii stârnită în talpă am lepădat tot ce mă separă fizic de crusta tăioasă a scoicilor moarte azvârlite pe ţărm de corpul senzual al mării cochiliile sfărâmate se-nfig adânc în carne rănindu-mă barbar mă scandalizează strigătul de bucurie al cărnii însângerate o stare de vitalitate exorbitantă mă inundă mă invadează mă posedă mă ucide inexplicabil

*

intru în visele mele ca în nişte imense hale goale mă străduiesc toată noaptea să descopăr un fir de lumină cotrobăind printre imagini trăite nu dau decât de urmele şterse ale unei existenţe

exasperate de căutare obiecte diverse persoane interesate prieteni puțini cel mai des mă vizitează evenimentele din infanzie – acestea întârzie grele de semnificații – apoi adolescența cu olga marina candida victoria emilia ca niște ofrande pure vin apoi prietenii paul dinu bazil george francesco piero giovanni fiecare cu un discurs încheiat cutreier italia franța jugoslavia la belgrad apar adam sârba nichita dacă mi s-a arătat nichita sunt sigur c-o să urmeze *îngerul* îmi cultiv toată această activitate onirică numai în așteptarea lui

*

mă invită să ne jucăm în camera *cu jucării/* n-am nici o idee – îi spun – lasă că mi-a venit mie o idee de joc genială – nu știu de unde a-nvățat ultima sintagmă – hai să construim o platformă de lansare/ tu ai făcut o plasă cosmică în care vom pescui aștrii/ ce sunt aștrii/ – mă-ntreabă curios – / stelele/ atunci să prindem tot cerul în plasa noastră/ cum i-ai zis/ cosmică/ bine dar ce o să ne facem fără/ – revine preocupat – / o să fie alt cer/ tot așa de frumos/ tot/ hai mai bine să lăsăm cerul – își ia creioanele mâzgălește foaia cu toate culorile nu se-nțelege nimic – acesta e cerul prins în plasa ta / *tout court* îmi dă o lecție despre text

*

ecuația de rezolvat să descopere în ce-mi stă puterea a se preface naivă jucând lacrimogen pe colombina îndrăgostită să scormonească minuțios unde am ascuns acei gărgăuni din povestea zmeului o aventură pe muchie să-i înhațe să-i strângă-n pumn să-i turtească

între două pietre ca să mă audă cum gem cum mă vaiet neputincios să-mi fie frică de ea să decad să-mi micşorez orgoliul să mă vorbesc tot destăinuindu-mă să mă pierd în sporovăială să fiu slab să se observe de către toţi că sunt slab să se spună că nu mai am putere fiindcă o iubesc

*

dacă ar avea o conştiinţă a ei de broască ar trebui să-şi dea seama acum că ţin să-mi aprecieze gestul – am căutat în jur să-i găsesc o salată proaspătă în toiul iernii – mai ales că lipsisem de acasă trei zile când poate se căţărase periculos pe muchia balconului să mă provoace fără ca eu să fiu acolo gata s-o cert e tot mai curajoasă tot mai obraznică îşi inventează mereu alte probe dificile numai să-i dau atenţie să-i vorbesc sever ca unui copil poznaş s-o alint

*

acea arsură perversă în act punct culminant al comunicării dintre cele două corpuri se concentrează în sex o energie gigantică un discurs amoros complet derulându-se sisific fără finalitate macerarea cuvintelor semne mâinile crispate în apărare interzis orice comentariu încleştarea mortală a două voinţe surde care va ceda mai întâi cine va recunoaşte învins seducţia celuilalt lăsându-se pradă posesiei acel *lucru* lacanian nelămurit mereu tentat cu îndârjire agonică reiterat chiar în *acest* act de a scrie

*

tu eşti chiar la originea scrisului – acel impuls nebulos acea protuberanţă cosmică acel neastâmpăr metafizic acea încordare a mâinii a minţii acèa declanşare secretă de energie ce mă determină să scriu – dacă n-ai fi acolo în fundul oglinzii interioare să mă ameninţi să mă pândeşti să mă cerţi să mă iubeşti ca nimeni alta nu s-ar învârti roţile planetei nu s-ar mişca aerul nu s-ar despica apele nu s-ar ridica munţii nu ar răsări soarele *tu eşti toată* eu tu nu absentezi deloc doar ca să mă apăr dc tine încerc să nu te scriu prea des să te exorcizez nenumindu-te dar tu scoţi capul din fiecare rând eşti prea prezentă prea vie de aceea te evit pe cât îmi stă cu putinţă să nu te omor prea repede

*

eu te iubesc *de tot* i-a spus radu cu ochişorii aburiţi de sentiment pur nu am avut replică imediată m-a-nfrânt prin precizia enunţului orfic un copil e foarte exact nimereşte la ţintă inconştient reface spontan limba primordială de câte ori vreau să comunic esoteric cu cineva recurg la sintagma lui dar în rostirea mea sună inautentic de aceea sunt invidios ca poet

*

sunt în alertă nu ştiu de ce de la o vreme tot corpul îmi sângerează oriunde există un orificiu un gol o fantă o fisură se umple de sângc din nas din urechi dintre unghii se scurge din toate

un lichid negru vâscos – eliminare spontană a ceea ce este impur – dimineaţa mă trezesc cu gura încleştată de o pastă murdară sărată ce mi se usucă pe limbă pe buze din gingii îmi curg şiroaie de sânge care mă uşurează încet devin fericit mă purific

*

îmi amân doar sfârşitul agonic mă sprijin de lujerul fragil al literei prelungesc cât pot staza în această oază anamnezică nu suport să fiu decât *altfel* nu ştiu cum să mă salvez toată ziua mă scrutez cu ardoare vreau să dau mărturie despre fiinţa mea *scrisă/ trăită* în care nu mă recunosc eu ci un altul un *alter* ce mă alterează mă trădează mă expune unei degradări lente căreia nu am cum să mă împotrivesc oricâte tentative consum

POSTFAȚĂ

DESPRE FRAGILITATEA VIEȚII ȘI A POEZIEI

Opera poetică a lui Marin Mincu, din care apare acum o importantă antologie în prestigioasa colecție „B.p.t." a Editurii Minerva, marchează un moment dintre cele mai semnificative în existența poeziei românești. Aceasta este punctul meu de vedere, pe care eseul de față va încerca să-l argumenteze.

Știu totodată că, pentru impunerea unei receptări socializate, instituționalizate, sunt necesare multiple puncte de vedere critice convergente. Ceea ce mă obligă să-mi reformulez afirmația în felul următor: „ar putea marca" etc. Ar putea marca unul dintre momentele cele mai semnificative din existența poeziei române, dacă șansa, bunul hazard ar fi de partea lui. Dar asta ar presupune o schimbare de mentalitate a criticii române față de modul de a fi al poeziei. Dar de ce să nu credem că această schimbare se va produce totuși? Ne dă mari speranțe chiar apariția acestei antologii într-o colecție rezervată valorilor noastre „clasice".

Să ne imaginăm că ar exista pentru poezie un tabel analog celui al lui Mendeleev în domeniul chimiei: Marin Mincu a descoperit (a inventat, descoperire și invenție fiind, când *se face* poemul, unul și același lucru) o „căsuță" nouă, care-i numai a lui, lucru foarte important pentru literatura română, căci „căsuța" aceasta nu a existat până la el în modurile de a fi ale poeziei române (în seriile ei tipologice), iar acum, prin el, există: poezie care își cultivă până la radicalizare funcția autoreflexivă, funcția critică, în imanența ei.

Printr-un efect specific, pe care l-aş numi „efectul de metatextualizare", această funcţie se autodesemnează, capătă un asemenea relief, o asemenea densă substanţă, încât pare a se separa de text, a ţâşni din el, devenind un *obiect real* despre care textul vorbeşte. Un neobişnuit, necunoscut obiect real, ţesut totodată în ţesătura acelui real alcătuit din obişnuitele obiecte reale pe care simţul comun le percepe ca atare. Clivajul, interstiţiul, hăul dintre semn, ficţiune, poezie, artă pe de o parte, realitatea reală pe de altă parte, sunt arătate şi în aceeaşi măsură gomate, şterse, umplute, desfiinţate.

„Viziunea" poetului, imaginarul său care creează lumi fictive, acele lumi fictive înseşi, apoi felul cum toate acestea *se fac* şi sunt percepute a se face de către poet sunt realul însuşi, căci ele lucrează cu materiale ale acestui real, nu pot fiinţa decât prin acest real, şi ca real. Poezia, arta nu mai sunt văzute în termeni de entitate opusă realului, pe care l-ar „reflecta", l-ar „reproduce" (pentru că, în ultimă instanţă, a opune arta realului înseamnă a continua să crezi în teoria artei ca reflectare). Realul, arta sunt medii omogene şi nicidecum heterogene, omogene, omogenizate în/prin textul poemului, care rezolvă antinomia ce opera la nivelul mentalului nostru. Poemul despre facerea poemului este totodată şi poemul despre miel, din volumul cu titlu programatic *Pradă realului*: „Mă mir de mâna care scrie/ acum acest vers/ că se mişcă leneşă/ şi se opreşte/ în intervalul dintre două cuvinte/ în intervalul dintre dinte şi voce/ dintre dinte şi alveola lui/ îmbibată de sânge/ în intervalul dintre os şi carne/ ca şi cum ea/ mâna/ ar fi totul". Acest poem extraordinar „despre miel", ce desfăşoară în mod atât de imprevizibil motivul central al oricărei poietici, cel al „mâinii care scrie", adică al impersonalizării creatoare, este nu numai un „tratat", şi totodată un „fals tratat", subtilă dialectică a artei, iniţiere în facerea poemului, în condiţia fizică şi metafizică a poetului, dar şi, pur şi simplu, o bucată de real, ritmată de motivul cu cea mai mare încărcătură de real posibilă, cel al mâinii care scrie: „se apleacă aşa din obişnuinţă/ ca şi cum ar coborî în mină/

sau ar ara un pogon de maci/ dar el nu scrie nimic/ el doar se sprijină cu mâna/ blând de pagina albă/ [...] poetul se uită la soţia lui/ cu ochi somnoroşi/ se uită la mâna lui/ din curiozitate/ la mâna lui care se sprijină/ de hârtia aceasta/ din care picură glonţul fâl-fâl/ şi se înscrie pe traiectoria neagră/ când se uită poetul/ la mâna aceasta cu care scriu/ el se află foarte aproape de moarte/ un' te duci tu mielule sau *quo vadis domine*".

În mărturia despre uimirea cu care îşi priveşte mâna, Marin Mincu se întâlneşte cu câţiva mari poeţi care, de asemenea, au „notat", cu ingenuă satisfacţie, această experienţă existenţială prin care au căpătat conştiinţa acută (şi, într-un anumit sens, vinovată) a ceea ce fac şi a felului cum fac sau, mai bine zis, a faptului că „cineva" *face* poemul în locul lor, că „altcineva" care este şi totodată nu este „eu" scrie poemul: „mă mir de mâna cu/ care scriu acum/ acest vers că/ se mişcă/ leneşă/ şi/" „după cum observaţi/ se autoscrie acest poem despre miel/ el mielul face totul de unul singur".

Falsul tratat despre miel, prin grila căruia ar putea fi citată întreaga operă poetică a lui Marin Mincu, comportă şi numeroase elemente de „ biografie" (în sensul cel mai curent al termenului). Putem vedea aici de asemenea un fel de celulă germinativă – care apare încă din *Prolegomenele existenţei* (*Jurnal de adolescent*) – ce se dezvoltă din aproape în aproape. Să punem în relaţie şi titlul masivului volum antologic *Despre fragilitatea vieţii* apărut în 1997 la editura Eminescu cu cel al poemului *Despre fragilitatea poetului*: biografia *reală*, concret cotidiană, a omului Marin Mincu, intră, prin mijlocirea poemului, în relaţie de izomorfism cu biografia „mitică", „ireală", „ideală", „impersonală" a poetului. Este, de altfel, modalitatea cea mai frapantă (pentru că e şi cea la care te aştepţi cel mai puţin) prin care se produce omogenizarea celor două planuri, real, ireal. Separarea lor devine cu desăvârşire inoperantă, de vreme ce, în poemele lui Marin Mincu, ele funcţionează în regim (de scriitură) identic.

Cei mai mulţi critici (dacă nu cumva chiar toţi), precum şi autorul însuşi, au încercat să desluşească o „evoluţie" în poezia lui Marin Mincu. În momentul de faţă, cel al acestei antologii, mi se pare că opera lui Marin Mincu trebuie re-citită sincronic şi nu diacronic, mai bine zis poate fi re-citită (căci nu orice operă rezistă la această probă) ca tot unitar, ale cărui părţi îşi răspund, deschizând multiple perspective de lectură prin care îi poate fi mai bine pusă în valoare originalitatea. Deşi, formal, ultimul volum al lui Marin Mincu (*Am visat că visez că sunt un înger*, 1998) – a se remarca „punerea în abis" din acest titlu, încă un semn puternic de autoreflexivitate – pare a deschide o altă etapă, el intră de fapt în logica mai sus descrisă a întregii opere, radicalizând-o, dacă mai era cu putinţă, reuşind o radicalizare a radicalizării. Biografia mitică, fictivă, impersonală, biografia din vis coincide până la identificare cu cea personală, cotidiană, în concretul halucinatoriu al gestului care trasează înseşi literele poemului: „eu scriu greu scurmând adânc cu ciobul în carnea proprie dar sunt un iov negat căci tăietura nu e îndeajuns de dureroasă e doar la limita de sus a pielii nu am încă destul curaj să tai în carnea vie până la os până-n măduva sângerie a osului meu alb sunt doar un ticălos de scrib nevolnic înfricoşat de moarte de faţa mea cea mai ascunsă pe care nici nu vreau s-o cercetez ca s-o cunosc nu fac decât să mă exorcizez într-o descriere ce mă falsifică livrându-mă neîntreg mărturisirii se coace mârşăvia în gându-mi negîndit pândit de carne e un păcat mai mare decât crima să nu pot vorbi în libertate despre mine" (*eu scriu greu scurmând adânc*). Volumul acesta, o capodoperă, pe care l-aş cita aici în întregime, poem cu poem, ne iniţiază în acelaşi timp şi prin aceleaşi cuvinte în arta de a trăi, de a muri, de a iubi, în arta de a învăţa să fim în MARELE TEXT pe care îl scriem şi care ne scrie: „îmi amân doar sfârşitul agonic mă sprijin de lujerul fragil al literei prelungesc cât pot staza în această oază anamnezică nu suport să fiu decât *altfel* nu ştiu cum să mă salvez toată ziua mă scrutez cu ardoare vreau să dau mărturie despre fiinţa mea *scrisă/trăită* în

care nu mă recunosc eu ci un altul un *alter* ce mă alterează mă trădează mă expune unei degradări lente căreia nu am cum să mă împotrivesc oricâte tentative consum" (*îmi amân doar sfârşitul agonic*).

Evident, această lectură unificatoare trebuie să meargă şi mai departe, construind un singur Tot din poetul, romancierul, criticul, traducătorul Marin Mincu. A accepta ideea unei „unităţi" a operei poetice, dar a o menţine, cum fac încă foarte mulţi critici, pe cea a separării dintre poezie şi critică etc. sau, a subsuma poezia lui Marin Mincu criticii lui Marin Mincu, a spune că este o poezie „livrească", o poezie „ de critic" înseamnă a rămâne tributar unei prejudecăţi, a nu şti ce e poezia, ce a devenit, ce devine poezia.

Marin Mincu nu este numai unul dintre poeţii noştri foarte importanţi, dar şi unul dintre foarte puţinii poeţi români care, asemenea tuturor marilor poeţi moderni, au o acută conştiinţă a actului lor poetic. Locul lui într-o istorie a literaturii române va fi corect fixat doar atunci când criticul Marin Mincu nu va mai fi opus poetului Marin Mincu şi când, dimpotrivă, poetul şi criticul vor fi văzuţi ca fiind unul şi ca potenţându-se reciproc.

IRINA MAVRODIN

CUPRINS

Prefață (*Narcis față cu realul*) de **Gheorghe Grigurcu** V
Tabel cronologic de **George Popescu** XIX

Prolegomenele existenței. Jurnal de adolescent 1
Întreb pe zeu care-i sensul vieții 1
Ce zici, prea divine 2
Tot ce-ndrugi despre viață, nemuritorule 3
Ce să mai discutăm 4
S-a pritocit în mine toată ambra zeiască 5
Hăituit de îndoiala că nu-s eu acesta 6
Se-adaugă-n corpul negru al lucrului *an sich* 8
Cum se mai bate visul cu fantomele realității 9
Se caută-n sine ca sâmburu-n fruct sensul 10
Cât de puțin îi trebuie unui lucru să moară 11
Păsări albastre spânzură noaptea 12
Se clatină coloana ce mă susține drept 13
Că nu există altă șansă decât să mori 14
Cerneri de negru spânzură-n pânzele creierului 15
Turme fără sfârșit răsar 15
Păsări de pradă alungă noaptea în visele cărnii 16

Cumpăna 18
Somn 18
Cumpănă 19
Rit 19
Regenerare 20
Gest 21
Regresiune 22

Cimitirul vesel 23
Vină 23
Satul cu lupi 24
Veghe 25
Doi cai albi 25
Absență 26
Solilocviu 27
Febre 27
Surghiun 28
Mă apropii 29
Secetă 30
Magie 31
Styx 31
Ritual 32
Înfrângere 32
Martor 33
Elegie 34
Cutremur 34
Răspântie 35

Păcat 36
Din colț de rai un fluierat 36
Culcuș din șerpi 36
Copil și-ascunde arma 37
Răstălmăcitul aer 37
Movul din frunze 38
Din vremuri albe 38
Unde e spaima 39
Smuls din carnea somnului 39
Iertarea unde s-a scurs 40
Când se mută pudoarea 40
Picură-n lut 41
Capcana clămpănită 41
Și răsucită-n frunze 42
Ce-aș face mâine 42
Alb alb se varsă 43

Din sus blagoslovit păcatul 43
Chipul meu mutat în mumie 44
La miezul nopții 44
Și prăvălită piatra 45
Câinele în trei picioare 45
Leșia amară se-ngroașă 46
Aliluia, aliluia 46
În stratul de miresme 47
Lângă zăbava morții 47

Calea robilor 48
Rotație 48
Semn rău 49
Evadare 49
Hypnos 50
Rapt 51
Febre 52
Lut 53
Oraș cu ierburi 53
Ceață 54
Orgoliu 55
Eros 55
Frică 56
Sacrilegiu 57
Cumpănă 57
Calea robilor 58
Mormi.te 58
Venin 59
Thalas.a 60
Cor 60
Capcană 61
Răpire 62
Efluvii 63
Somnolență 64
Epitaf 65

Osànna 65
În porți de-acum să bată 65
Ciudatul peşte straniu 66
Oşteni uitați pe ziduri 67
Tălmaci nomad 67
Cu storurile trase 68
Ah catacombe de statui 68
Cu întunericul lumina 69
Ibişi bolnavi 69
Cu metanii de ceară 70
Vai cum picură 70
Barbarii n-au murit 71

Exod (Anabasis) 72
Nebuni de vise şi candori 72
Aburi de neguri azi 73
Doar credința umflă pielea 74
Bâjbâim orbi prin ceața asta 75
Şi dedesubt se mută 75
O ploaie de alarmă 76
Ne soarbe golul fără capăt 77
Scârțâie aştrii ca nişte sicrie 77
Ascunşi în templu propriu 78
Ape tulburi se mai rup 79
Întorşi din cale iar 79
Rugă stinsă rătăcită 80

Katabasis (Văile vegherii) 82
Cumpănă 82
Veghe 83
Sauna 83
Anotimp 84
Boare 85
Migrație 85
Şoaptă 86
Lazăra 87

Aşteptare 88
Surâs 88
Transhumanţă 89
Ochi 90
Hypnos 91
Ţărână 91
Noapte 92
Rod 92
Vale 93
Cucută 94
Rond 95
Lesbos 95
Umbră 96
Somn 97
Spaimă 97
Peisaj 99
Nimeni 99
Întâmplare 100
Fiară 101
Statuie 101
Cenuşă 102
Voce 103
Sacrilegiu 103
Oboseală 104
Nerăbdare 105
Părăsire 105
Cor 106
Exod 106
Veghe 107
La pontul Axenos 108

Eterica noapte 109
Joc 109
Veghe 110
Veghe 111
Ca o iarbă mătase 112

Ruguri 112
Îndoială 113
Orgoliu 114
Calea robilor 115
Profanare 116
Licoare 117
Azur 117
Rătăcire 118
Mister 119
Calea robilor 120
Veghe 120
Calea robilor 121
Lumină 121
Himeră 122
Alinare 123
Plaur 124
Lesbia 124
Închisoare 125
Nuntă 125
Marea rătăcire 126

Alint 127
Nu vrei să-mi fii mireasă 127
La drum a trecut 128
Trupul tău e un fagur de miere 129
Am pregătit totul 129
Unde te ascunzi neastâmpărul meu 129
Să ne bucurăm de seara aceasta 130
Prin codri de uitare 131
Nimeni nu mă mai adastă 131

Întoarcerea lui Agamemnon 133
Este foarte târziu 133
N-aş vrea să vorbesc 133
Cum ştiu câte născociri se scorniră 134
De ce m-oi ţi grăbind 134
În ziua aceea era atâta pace 135

Deşi totul zăcea nemişcat 135
Parcă se copeseră fructele 136
Agamemnon se-ntoarse primul din călătoria homerică 137
Aerul se decolorează de greaţă 137
Mocneşte-n lucruri surd exasperarea 139
Miroase urât sub armură 140
Oracolul minte 141

Pradă realului 142
Fals tratat despre miel 142
Mă mir de mâna care scrie 142
încoace şi încolo umblă poetul 142
el poetul se scoală devreme 143
deschid fereastra să intre 144
je suis fatigué zise mielul 145
în timp ce primeşte răni sângeroase 146
domnu-acela mi se pare 147
un lup nu se deosebeşte de un câine 148
un'te duci tu 149
după cum observaţi 150
îndărătul maşinii de scris 150
mă mir de mâna 151
Artistul tânăr la Veneţia 151
La Veneţia a-e-r-u-l 151
aici frumosul natural nu există 152
messieurs et mesdames 153
sunt anumite zile de vară 153
el e la pândă 155
deodată ca dante 156
pe *canal grande* uruie 157
Întâmplări la Pompei 157
Aici toţi dorm 157
câteodată 158
ne amestecăm printre 159
în *atrium* poetul ne aşteaptă 160
năvală de ape în calea ta 161

bărbaţii 161
fii cu băgare de seamă 162
o mlaştină 163
nu mai vreau 163
Plajă 164
Nici nu ştii când te fură realul 164
uiţi acasă cârma 164
cine se apropie sfios de apă 165
când ameţit te întorci dintr-o aventură 166
nu mă urmări 167
când apele aşteaptă treze 168
să poţi călători într-o femeie 169
pe nisip s-au depus epavele mării 169
să stai pe malul unei ape 170
să pleci într-o călătorie 171
prea multe ocoluri fără popas 172
cu pumnii strânşi de emoţie 172
te avânţi în călătorie cu toată fiinţa 172
jocul e făcut să se termine 173
Vânătorii de berze 174
Un soare indiferent 174
să pornim la vânătoare de berze 175
pe şoseaua încinsă dâre de cauciuc 175
păsările veniră brusc 176
hai să le stârpim fără milă 176
aerul se taie în două 176
ţinutul deveni 177
în amiază aerul arde lichid 177
barză barză ce-ai în cioc 177
iată praful şi poezia 178
privesc turiştii la satul cu berze 178
invazia păsărilor într-un film 178
ce ne facem cu atâtea berze 179
trec turiştii în goană 179
macarale blocuri pâine de cartofi 179

păsări leneşe pline de indolenţă 179
să pornim la vânătoarea de berze 180
ce se-ntâmplă cu berzele 181
barză varză arză 181
sub zarea încinsă de lumină 181
Primă impresie despre poem 182
Pe o colină doi cai alergând 182
fata frumoasă care trecuse pe acolo 183
eu vedeam ceea ce altul 183
respirau cu nările aerul 184
a venit fata roşie 184
am început să cobor 185
era important să văd 185
mai erau acele 185
a venit din nou *scufiţa roşie* 187
mi-am dus mâna la buzunarul secret 187
între timp 188
erau foarte logice toate acestea 188
totul coexista cu firescul 189
şi atunci am văzut caii 190

Despre fragilitatea vieţii 192
Despre fragilitatea poetului 192
Mă-ntâlnesc din întâmplare cu poetul 192
ce cauţi poete pe aici 192
cum o mai duci ce-ţi mai face *ea* 193
da` ce este poezia ce poate fi 193
acum ne plimbăm printre săteni ţanţoşi 194
câtă nepotrivire de ton câtă falsitate 195
eu nu sunt sigur că fac poezie 195
nu mai putem să scriem poeme frumoase 196
aşa ne jucam cu propoziţii ieri 197
O încercare nereuşită la Louvre 198
Era-n după-amiază când leneşi 198
cum să ies din coclaurii crescuţi în grădina 199

mă lovește neanunțat acest semn 200
am avut o alunecare în mine în apropierea statuii 201
Greierele de acasă 202
Am adormit pe furiș 202
ce faci sau ce mai învârți? 203
am venit să sap via să curăț pomii de omizi 204
am venit să repar gardul cel vechi 205
am venit să sap grădina 205
am venit să vărui casa 206
am venit să-i văd pe bătrâni 206
ba am timp că de-aia am venit 207
ia mai taci dracului din gură 208
O după-amiază somnolentă 208
Sunt aici în acest hotel străin împreună cu tine 208
am venit cu un tren luat din *gare de Lyon* 209
de aceea când Rinaldo mi-a spus ieri 210
nu trebuie să ne lăsăm invadați de sentimente în poezie 211
ai grijă să nu te lași răpită-n peisaj 211
dar ce faci? de ce nu-mi răspunzi? 212
Vine frigul! 213
Mă răsucesc în somn ca un sfredel 213
m-a părăsit senzația 214
mă purific 214
vine frigul 215
să ne lăsăm pradă frigului 215
e sloi răsuflarea când îmi mușți buzele 216
vine frigul fiți atenți vine frigul 216
năvălește polul Nord asupra 216
s-a copt sămânța frigului 217
se mișcă sloiul în corp 218
dacă vine frigul e bine 219
Plângerea lui Nichita 219
Povestirea unui vis 226
Nu știm când ne-nearcă tăria-amintirii 226
Aveam un câine vânăt 227
Nu este amintirea 231

Proba de gimnastică 232
O stare permanentă 232
Probă de lectură 233
Probă de mobilizare 234
Probă cu ea 235
Probă la ora de gimnastică 235
Probă de pictor 237
Probă bucolică 238
Probă cu Jarry 239
Probă de ficțiune 240
Probă *de rerum natura* 241
Probă la Alhambra 242
Probă cu Dali 242
Probă cu soldați 243
Probă la Boboli 244
Probă cu ea 245
Probă gotică 246
Probă cu noi 246
Probă la o plimbare în pădure vara 247
Probă cu ea 248
Probă cu tine la Ferrara 249
Probă *a spasso* 250
Probă de carnaval 251
Probă suavă 252
Probă de spital 252
Probă într-o scenă de vânătoare 253
Probă cu o cititoare 254
Probă de duminică 255
Probă de turnir 256
Probă cu broscuța din poveste 257
Probă la o corrida 258
Probă de weekend 258
Probă cu cascadori 259
Probă cu lei 260
Probă cu nimeni 261

Probă cu textul 262
Probă despre acea impresie 263
Probă de adolescenţă 263
Probă ca evadare 264
Probă de real 265
Probă cu iele 266
Proba cu ea 267
Probă de atelier 268
Probă dacă s-ar ara Parisul 268
Probă în natură 270
Probă de *blow-up* 271
Probă de probă 272
Probă fără cuvinte 273
Probă de claustrofobie 274
Probă la Louvre 275
Probă la Notre-Dame 275
Probă cu *clochards* 276
Probă la stadion 277
Probă cu o blană de nurcă 277
Probă individuală 278
Probă de vânătoare 279
Probă de probă 280
Probă de copilăreală 281
Probă retorică 282
Proba ca formă de expresie 282
Probă de blazon 283
Probă cu Old Shatterhand 284

Am visat că visez că sunt înger 286
eu scriu greu scurmând adânc 286
sunt din ce în ce mai rar vizitat de zbor 286
ai în tine ceva restrictiv 287
în iarba pitică arsă de istorie 287
tot mai des în vis mă preumblu 288
este aceasta singurătatea o opţiune tragică 288
am încercat repetat să descriu locul 288

eu sunt absentă din textul tău 289
a sesiza topografia realului 290
anştain unde eşti întreabă ea 290
cât a trăit nu am putut să 291
atât de intensă privirea 291
nu pot trăi fără să mă 292
adolescent gracil te-am surprins 292
am mai povestit de două ori 293
mi se spune că am făcut numai lucruri rele 294
din copilărie îmi propun să mă visez înger 294
ai trecut fără să vrei să mă vezi 295
calc pe plaja încinsă cu piciorul gol 295
intru în visele mele ca în nişte imense hale 295
mă invită să ne jucăm 296
ecuaţia de rezolvat să 296
dacă ar avea o conştiinţă 297
acea arsură perversă în act 297
tu eşti chiar la originea scrisului 298
eu te iubesc *de tot* 298
sunt în alertă 298
îmi amân doar sfârşitul agonic 299

Posfaţă (*Despre fragilitatea vieţii şi a poeziei*) **de Irina Mavrodin** ... 301

Redactor: MIHAI DASCĂLU
Tehnoredactor: VASILE CIUCĂ

Tipărit la
Atelierele Tipografice
METROPOL

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen 2026